

Джеймс Хадли Чейс

Няма да ти се размине

ПЪРВА ГЛАВА

I

В момента, в който влезе в стаята, тя разбра, че нещо не беше наред.

– Здравей, малката! – каза той с глух, безизразен глас и без да я погледне, свали шапката и палтото си, захвърли ги върху канапето, отиде до камината и седна.

Лицето му беше сурово и бледо, а мрачното изражение на очите го правеше неузнаваем.

През шестте месеца, откакто ходеха заедно, тя никога не беше го виждала в подобно състояние и можеше само да се досеща за причината – той се канеше да я разкара.

От няколко седмици тя се чудеше колко ли дълго щеше да продължи всичко. Не че той беше показал никакви признаци на нарастваща преситеност от нея, но беше деветият мъж в нейния живот и трябваше рано или късно да се очаква „изпаряването му“.

Тя отдавна беше престанала да се самоиронизира заради своите връзки с мъжете. Беше на трийсет и две и животът, който беше водила, бе отнел по-голямата част от блясъка на нейната красота. Едно време, а то ѝ се струваше далече в миналото, тя беше спечелила втората награда на конкурса за „Мис Америка – 1947“ и беше сигурна, че ако бе имала сегашния си опит, то би изиграла правилно картите си спрямо двамина от съдиите, както беше направила победителката, и нямаше да бъде втора, а първа. Бяха я подложили на неизбежната проба в киното и беше играла малки роли във второразредни филми под режисурата на Соли Ловенстийн. Може би се бе държала със Соли прекалено разпуснато и лекомравно. Беше се надявала, че той ще ѝ даде начален тласък в кинематографичния бизнес, ако се „приобщи“ към него, но така и нищо не беше излязло. След няколко месеца той загуби интерес към нея и сякаш по даден от него знак Калифорнийската киноасоциация също спря да се интересува от личността ѝ. След Холивуд поработи малко като манекенка, а после стана съдържателна на нощен клуб. „Елдorado“ беше мястото, където се запозна с Бен Дилейни. Следващите четиринадесет месеца бяха най-забележителните в живота ѝ. Беше попътувала с Бен из Европа. С него беше ходила на всички големи увеселения в Ню Йорк, беше

плувала в сините води на Маями, беше карала ски в Швейцария. Връзката им продължи, и тя започна да си мисли, че това е голямата любов, но в крайна сметка той охладня, след което внезапно дойде и раздялата.

Тя не беше виждала Бен от две години, но често мислеше за него, следейки неговата кариера чрез вестниците, и мечтаеше отново да се сближат. Беше имала други мъже след Бен, но те бяха само безплатни персонажи, които не бяха оставили никакви отпечатъци в паметта ѝ. После, тъкмо когато беше в най-затруднено положение, когато заложи повечето от бижутата и кожата подарени от Бен, Хари Грифин влезе като вихрушка в нейния живот.

Хари, капитан на самолет на Калифорнийската въздушно-транспортна корпорация, летящ по линията Лос Анжелос – Сан Франциско, беше четири години по-млад от нея. Той имаше дръзко, фанфаронско държание, което караше хората да поглеждат през рамо след него. На лицето му имаше изписано едно заразяващо „На мен като не ми пука, на вас какво ви е?“, което тя намираще вълнуващо и очарователно. Беше висок и едър, с фигура на шампион от тежка категория. Неговото пиянство и предизвикателната му екстравагантност, неговата добра външност и сприхавият му, непостоянен нрав бяха съществени мъжки качества, които ѝ харесваха.

Тя беше отишла в един нощен клуб с надеждата да намери работа и се бяха запознали във фойето, след като беше получила груб отказ от мениджъра на клуба. Впоследствие, размишлявайки над това, тя реши, че осветлението в нощния клуб трябва да е било доста „благоклонно“ към нея, като се има предвид начинът, по който със сигурност е изглеждала – съсипана, уморена и готова да се сгромоляса.

Хари беше препрешил пътя ѝ, неговото симпатично мургаво лице се озари от усмивка, а от очите му заструи онова ловджийско излъчване, което тя не беше очаквала да види в погледа на който и да било мъж.

– Остани с мен – беше казал той. – Ти си точно типът момиче, който непрекъснато търся, откакто завърших колежа.

Покани я на вечеря и тя съумя някак си да бъде весела, лъчезарна и мила. Той я изпрати до апартамента ѝ и двамата се спряха на входа. Беше очаквала да я попита дали не може да заповяда вътре и се усъмни дали думите му: „Искаш ли да вечеряш с мен вдругиден? Тогава ще бъда в града“ не са едно вежливо отдръпване. Беше толкова загрижена той да не си отиде от живота ѝ, че каза:

– Няма ли да влезеш за едно питие? А той се ухили и поклати глава:

– Бих искал, но тази нощ съм дежурен. Отложи поканата за

вдругиден. Ще мина да те взема.

Тя не беше очаквала да го види отново, но два дни по-късно той се появи към осем часа и двамата излязоха да вечерят. Същата нощ станаха любовници и оттогава той редовно идваше в апартамента ѝ през вечер, за да я изведе или за да поседи пред камината, разговаряйки с нея, и да я люби. Всяка втора вечер от шест месеца насам, докато не се стигна до днешната нощ, когато още щом той влезе в стаята, тя разбра, че нещо не е наред.

„Започва се! – помисли си тя, докато окачваше палтото му. – Знаех си, че е прекалено хубаво, за да продължи дълго. Е, поне има любезността да дойде и да ми го каже.“

Отиде до масата, взе си цигара от кутията и я запали, забелязвайки, че ръката ѝ трепери.

– Май си подранил, а Хари? – го попита и хвърли към него поглед, докато той се изтягаше отсреща в креслото, мръщейки се срещу огъня, с повесени тежки, тъмни вежди и с капчици пот, от които лицето му лъщеше.

– Да – каза той, без да я поглежда.

Тя изчака секунда, сетне тихо рече:

– Какво се е объркало?

– Кой казва, че нещо се е объркало? – отвърна той. – Ще ми дадеш ли нещо за пиене? Тази вечер ще се наля до козирката.

Тя отиде до шкафа, където държеше бутилката с уиски. Шишето беше три четвърти празно. След като приготви двете „втвърдяващи“ дози, забеляза, че в бутилката останаха само няколко сантиметра течност и я изля в чашата си. Каза си, че ще има нужда от нещо подсилващо, когато той най-накрая се накани да започне с новините. Върна се при камината и му подаде чашата.

– Това е всичко. Алкохолът току-що свърши – каза, сядайки. – Съжалявам.

– Ще излезем. Ще си устроим едно лазене на четири крака в някой бар. – Той пресуши уискито на една единствена дълга глътка и остави чашата. – Но ще трябва да ми дадеш назаем малко пари, Глори, фалирал съм. Похарчих последния си долар, за да дойда с такси. Имаш ли?

Тя се пресегна към чантата си и измъкна портмонето. Ръцете ѝ толкова силно трепереха, че едвам успя да го отвори. Извади два долара и няколко цента и ги протегна към него.

– Това всичко, което имам. Той се втренчи в нея.

– Нали можеш да осребриш чек? Тук наоколо няма ли някой, който

би ти го осребрил?

– Нямам банкова сметка от няколко месеца – рече тя и се опита да усмихне насила. – Не си единственият, който е фалирал, Хари.

Той се свъси, сетне извади пакет цигари, тръсна навън една и я запали.

– Е, не го приемай толкова трагично – усмихна се той неочаквано. – Значи и двамата сме без пукната пара. И какво ще правим?

Тя рязко вдигна поглед към него. Ако това беше началото на сбогуването, то арсеналът ѝ щеше да се обогати с един нов прием.

– Какво има, Хари? Защо си останал без пари? Някакви неприятности ли?

– Меко казано, да – отвърна той с посьрваща усмивка. – Хайде! Ще си заложа часовника. Тази вечер ще се гипсирам, пък ако ще това да е последното нещо, което правя в живота си.

– Кажи, моля те. Искам да знам. Какво не е наред? Той се поколеба, после вдигна рамене.

– Загубих работата си. Това е, което не е наред. Изхвърлиха ме. Е, признавам, че си го изпросих, но от това нещата не стават по-розови. Лошото е, че утре е ден за заплата, а на мене няма да ми платят.

– Уволнили са те? – каза тя, усещайки как нагоре по гръбнака ѝ пропълзвява хлад. – Но, Хари...

– Да, знам – той прокара пръсти през косата си. – Знам. Не ми нажквай. Стават такива неща. Откъде можех да знам, че Стария се е качил на „хвърчилото“¹? Никога не съм се запознавал с него. Никога не съм го виждал дори. Никой не предполагаше. Представи си – да предприеме тайничко пътуване, за да ни проверява! Това показва що за плъх е.

– Какъв старец?

– Шефът. Президентът на Калифорнийската въздушно-транспортна корпорация – нетърпеливо изрече той. – Откъде можех да знам, че ще шпионира зад гърба ми точно когато...

Той млъкна и замислено я погледна.

– Всъщност, Глори, мисля, че за тебе ще е по-добре да научиш мръснишките подробности. Ти и аз добре се погаждахме през тези шест месеца, които изминаха. Ако не мога да кажа истината на тебе, то предполагам, че не бих могъл да я кажа на никого друго.

– Надявам се, че наистина мислиш така – отвърна тя, на път да заплаче.

1. Хвърчило – военен жаргон за самолет – Б. пр.

Той се наведе напред и сложи голямата си ръка върху двете нейни.

– Разбира се, че така мисля. Не знам какво искаш от живота, но си арабия. Било ни е хубаво, ти си била добра с мен. Би трябвало сам да се ритна отзад за това, че съм такъв празноглавец. Бях малко, изнервен. Знаеш как се чувства човек, налегнат от грижи. Онова, което ми харесва у тебе е, че ти беше до мен. Разбираш какво искам да кажа.

Да, беше стояла до него, мислеше си тя с огорчение, и знаеше как се чувства човек, притиснат от проблеми. Понякога ѝ се искаше да не беше го узнавала никога.

– Е, Хари?

– Добре – той потупа ръцете ѝ и се облегна назад, намръщен отново. – Ами... стюардесата ми даваше анонси по време на последните три полета. Тя е прелестно дете. Грее като диамант. Неочаквано ми хрумна, че идеята ѝ може да не се окаже чак толкова лоша... Е, няма нужда от „онагледяване“. Бях достатъчно смахнат, за да взема със себе си на борда една половинка уиски, и се „друсах“ с нея. Дадох на Том да управлява „хвърчилото“ и минах зад кулисите. Точно в сублимния момент старият гадняр изникна както духът, пред Хамлет. Боже! Помислих, че ще гръмне като тенджера под налягане. Едвам успя да дочака да докоснем земята, за да ме натиря.

Стюардесата... прелестно дете... грее като диамант. Това бяха единствените думи, които тя наистина чу. Успя някак да се насили за една съчувствена усмивка.

– Лош късмет. Съжалявам. Наистина съжалявам. Опита се да спре дотук, но чувстваше необходимост да разбере всичко.

– А момичето? Тя и ти... Хари поклати глава.

– За бога! Та тя е просто хлапе! Не означава нищо за мене. Не зная какво си бях наумил. Беше само една от онези истории с навивка и прекалено много алкохол...

Знаеш как е! – прокара той пръсти през косата си. – Щях да я удушя! Ако не беше ми хвърляла белтъци, сега нямаше да съм без работа.

Глори изпусна една продължителна, тиха въздишка. Изведнъж се беше почувствала леко замаяна.

– Добре де. Можеш да си намериш друга работа, Хари. Не е дошъл краят на света.

Той рязко се изправи на крака и започна да кръжи из стаята, с ръце дълбоко забити в джобовете на панталоните.

– Това е краят на моя свят – рече. – Моят свят е авиацията. Това е единственото нещо, за което изобщо ме бива. Стария ще се погрижи

никога вече да не получа летателно назначение. Така ми каза. Той има огромно влияние и ще разпръсне благословията си. Може да намеря някаква работа, но откровено казано, като човек от кариерата с мене е свършено завинаги.

– Оо не, Хари. Ще намериш нещо прилично. Ти си интелигентен. В края на краищата, хубаво е да си капитан на самолет, но това е път, който не води до никъде. Трябва да си наясно. Щом остарееш и вече не си им нужен. „Намерил се кой да говори за остаряване!“ – помисли си тя с покруса. – Може би това е добър случай да проявиш всичко, което умееш. Все още си млад. Можеш да започнеш...

Гласът ѝ секна, когато забеляза, че я гледа втренчено.

– Стига, Глори! Какво знаеш ти! – грубо каза той. Тя веднага осъзна, че беше направила грешка, нахълтала в едно кътче от света, който той считаше изцяло за свой.

– Прав си – отвърна му. – Аз дори за себе си не мога да се погрижа, а съм взела да те уча какво да правиш с живота си. Извинявай.

Той угаси цигарата си и веднага запали друга.

– Забрави за това! – Хари се приближи и седна до нея на канапето. – Така ми се пада. Всъщност не обвинявам стария подлец. Какво друго би могъл да направи? Бях луд да се хвана на въдицата на тази зашеметяваща блондинка. Но е непотено спрямо теб, Глори. Известно време няма да има никакви вечери и филми. Мисля, че е по-добре да ми посочиш вратата. Нямах много полза от такъв като мене.

– Сърцето ѝ се сви. Вероятно зад всичко това се криеше едно лукаво скъсване. Вероятно тази история за уволнението беше просто лъжа, неговият начин да я „приземи“ без сътресение.

– Разбира се, че не е потчено спрямо мен – каза тя. – Това, което искам, си ти, а не твоите вечери и филми.

Той се изсмя, но тя успя да забележи, че му стана приятно.

– Почти съм готов да ти повярвам, когато гледаш по този начин.

– Трябва да ми вярваш! – Тя се изправи и запали цигара, обзета от внезапен страх, че чувствата ѝ биха могли да я издадат и да го прокудят. Осени я изненадваща идея и тя без колебание продължи. – Казват, че двама живеели по-евтино от един. Искаш ли да се пренесеш тука, Хари?

Закача с разтуптяно сърце, подозирайки, че той ще откаже, сигурна, че ще откаже.

– Да се преместя тук ли? Наистина ли искаш? – попита той и я погледна с недоумение. – Чудех се къде да намеря някое по-евтино жилище. Сега не мога да си позволя да задържа моя апартамент. Във всеки

случай парите за наема трябва да се платят в края на седмицата, а аз ги нямам. Наистина ли искаш да кажеш, че мога да се нанесе тук?

– Разбира се. Защо не?

Тя се обърна, за да не може той да види сълзите, които я заслепиха. Даже без пари, без професия, тя го желаше повече от всичко друго на този свят.

– Ами не знам – каза той и потри челността си. – Хората ще си помислят, че живея за твоя сметка. Във всеки случай вероятно ще започнем да си лазим взаимно по нервите. Аз съм доста труден за съвместен живот. Сигурен ли си, че не се шегуваш?

– Да!

Той се загледа в гърба ѝ, смутен от треперенето на нейния глас. После отиде до нея, обърна я и се взря в лицето ѝ.

– Защо, Глори?! Ти плачеш. Какво има тук за оплакване?

– Де да знаех – рече тя, отблъсна се от него и избърса очите си с носната кърпичка. – Предполагам, че просто не понасям нещата да се развиват в твоя вреда, Хари – тя се овладя и му се усмихна. – Ще се преместиш ли?

– Бих искал. Много е мило от твоя страна! Ще си намеря работа. Ще намеря нещо, с което да се издържа. Каквото и да е... Виж, мисля, че трябва още сега да се върна в апартамента и да си събера багажа. Може ли да се нанесе тази вечер?

– Разбира се! – плъзна тя ръце около врата му. – Толкова се радвам! Ще дойда с теб. Много ме бива в опаковането! А после ще заложим нещо и ще празнуваме. Искаш ли?

– Точно така – каза той, и се засмя. – Цял съм в очакване да заживея тук с тебе. Ще ни бъде хубаво, бебчо.

II

Една седмица по-късно, няколко минути след осем часа, Глори излезе от банята и влезе в спалнята си, където спеше Хари. Тя се движеше тихо, за да не го безпокои, и като седна пред тройното огледало на тоалетната масичка, започна да разресва косата си.

„Така става само когато живееш с хора, които искаш да опознаеш истински“ – помисли си, наблюдавайки отражението на Хари в огледалото. Експериментът се оказа по-успешен, отколкото беше очаквала, но тя се тревожеше за него. Той каза, че ще намери работа, от която да се

издържат, но не беше го направил. Тя беше тази, която си уреди да работи като маникюристка в хотел „Стар“, на няколко преки от нейния апартамент. Не изкарваше повече от петнадесет-двадесет долара на седмица, но беше по-добре, отколкото нищо.

Искаше ѝ се Хари да се хване на работа, да търси по-сериозно. Той рядко ставаше преди единадесет, след което прекарваше остатъка от предиобедна да преглежда във вестника обявите за свободните в момента места. Отбелязваше си две или три от тях и излизаше следобед, за да види какво се предлага.

Връщаше се малко след шест, отчаян и навъсен, и заявяваше, че няма да отиде да работи за тридесет долара на седмица.

– Почнеш ли такава работа, Глори – казваше ѝ той, – си загубен. Придобиваш един „тридесетдоларов“ манталитет. Трябва да се боря за нещо по-добро!

Но тя знаеше, че това беше само претекст, за да отказва ангажиментите, които му предлагаша. Вече бе разбрала, че неговото АЗ е живо само във въздуха, че той не може да се насили да приеме назначение, което би го лишило от всякакъв шанс да се върне към летенето.

Онова, което я тревожеше у него беше методът му за измъкване на „кредити“ от местните магазинери. Той беше почти мошенически, мислеше си тя притеснена. Макар че Хари не печелеше нито цент, всеки път, когато се завръщаше от хотела, тя намираще върху кухненската маса плик с продукти, достатъчно месо, за да изкарат седмицата, а също и две бутилки скоч.

– Но, Хари, недей повече да трупаш такива сметки!

– беше взела да протестира тя. – Все някога ще трябва да плащаме.

Той се засмя.

– Забрави за това! Може хич да ме няма в намирането на работа, но притежавам огромен талант за вземане на вересия. Щом като тези мухълъвци сами ме карат да „купя“ стоката, защо да се безпокоим? Те мислят, че чакам да умре един богат чичо. Казах им, че е „оценен“ на четиридесет бона и че повечето ще ги наследя аз. Ако те са достатъчно тъпи да вярват на подобни басни, мене какво ме е грижа!? Между другото, не възнамерявам да живея на твой гръб. Ти плащаш наема, а аз ще осигурявам кльопачката. Това поне мога да правя.

Тревожеше я също, че имаше моменти, когато той беше унил и мрачен, но тя бързо схвана, че тези депресивни настроения съвпадаха с времето, когато обикновено беше на смяна, отделяйки своя самолет от пистата за полет до Сан Франциско. Въпреки, че не говореше за това, тя

съзнаваше, колко много му липсват самолетът и компанията на мъжете, с които беше привикнал да лети.

Опита се да го убеди да отиде на летището и да се види със стария си екипаж.

– Невъзможно! – каза той и се изчерви. – Онези момчета ме уважаваха. Обзалагам се, че сега ме смятат за мръсник. Не, те не биха поискали да ме видят.

Тя остави четката за коса, изправи се и съблече халата. Когато нахлузи роклята и започна да я закопчава, забеляза, че Хари се бе събудил и я наблюдаваше.

Усмихна му се.

– Да ти направя ли кафе? Имам време.

– Не, благодаря. Сам ще си направя след малко. – Той посегна за цигара и бавно се попривдигна. – Знаеш ли, Глори, гледах те, докато си решеше косата. Изглежда, че съвместният живот с мене ти понася – захили се. – Изглеждаш по-красива, по-млада и по-щастлива. Направо ми радваш окото.

Глори знаеше, че това, което казва беше истина. Съжителството с него я беше накарало да се чувства подмладена и радостна, но щеше да е още по-доволна, ако го беше казал наум. Стори й се, че това е случаят, който беше чакала, за да се счепка с него.

– Де да можех и аз да кажа същото за тебе, Хари! Не изглеждаш щастлив. Притеснявам се за тебе.

Той отмести поглед.

– Няма нищо, за което да се притесняваш. Скоро ще ми мине. Просто временно настроение.

Тя се доближи до леглото и приседна отстрани.

– Чувствам, че ако скоро не си намериш работа, ще започнеш да ме мразиш, още като ме зърнеш – каза Глори.

– Не говори глупости! Ти си последният човек, чиято физиономия бих намразил. – Той я погледна така, като че ли се опитваше да вземе някакво решение, сетне продължи. – Би ли искала да се поразходиш с мене до Париж, Лондон, Рим?

– Оо, Хари! С удоволствие! – каза тя, озадачена. – Би било чудесно, но, за Бога, какво общо имат с нас Париж, Лондон и Рим?

– Какво би казала да притежаваш един милион долара? – продължи той и стисна с пръсти нейната китка.

– И това би ми се понаряло. А на тебе ще ти хареса ли да бъдеш президент на Съединените щати? – рече тя, като се усмихна насила. В

израза на очите му имаше нещо, което започваше да я плаши.

– Говоря сериозно, Глори. Не бих се шегувал с подобни неща. Зная как да пипна три милиона долара. Ако можех да намеря някой, който да завърти нещата, бих могъл да спечеля най-малко един милион, а може би и повече...

– Но, скъпи...

– Знам. Окей, успокой се. Недей да гледаш така уплашено. Слушай, Глори, до гуша ми дойдоха опитите да си намеря работа. Та наскоро отделих малко време, за да поразмисля. Ти беше права, когато каза, че да бъдеш капитан на самолет било безперспективно. Светът се състои от умници, които забогатяват, и от глупаци, които остават бедни. Аз бях глупак твърде дълго. Сега ще бъда умен. Знам как да сложа ръка на три милиона долара, така че ще отида да си ги взема.

Тя усети как кръвта се оттича от лицето ѝ.

– Да ги вземеш ли? Какво искаш да кажеш?

Той се облегна на възглавницата и я погледна. Дръзкото, непукистко изражение на очите му я вледени.

– Нека да говорим без заобикалки, Глори. Ти беше добра с мен. Аз съм ти много задължен. Ти си единствената, на която чувствам, че мога да вярвам и разчитам. Ако свърша успешно тази „работа“, искам ти да участваш в разпределението на печалбата. Няма да се втурна в нея, без да съм абсолютно сигурен, че ще мога да се измъкна. Не бих я и помирил дори, ако мислех, че ще сгафя някъде. Не бих искал да те вкарам в беля. Не и след всичко, което си направила за мене. Мизансценът е повече или по-малко готов. Има две неща, за които трябва да се погрижа. Ако успея да намеря начин да ги уредя, ще бъдем обезпечени до края на живота си.

– Хари, скъпи... – рече тя задъхано, а сърцето ѝ лудо заби. – Не разбирам за какво говориш. Извинявай, ако се проявявам като тъпачка, но просто не знам какво означава всичко това.

– Разбира се, че няма да знаеш – каза той и потупа ръката ѝ. – Ще ти разкажа, но първо трябва да обещаеш, че ще запазиш всичко само за себе си.

Тя изведнъж почувства, че започва да ѝ се гади.

– Нали не смяташ да извършиш нещо, което ще ти докара неприятности с полицията? – попита го.

Тежките му вежди неодобрително се свиха. В очите му се появи враждебният, гневен поглед, който толкова често беше виждала.

– Добре, хайде да забравим – каза той с раздразнение. – Във всеки

случай не му е сега времето да го обсъждаме. По-добре побързай с обличането, че ще закъснееш. – Скочи от леглото, отблъсквайки ръката ѝ. – Ще направя кафе – добави Хари и отиде в кухнята.

Известно време тя седя на леглото неподвижна, притиснала с ръце гърдите си. После стана, отиде до тоалетната масичка, прекара бързо един гребен през косата си, приключи със закопчаването на роклята и влезе в кухнята, където той вареше кафе.

– Хари, кажи, моля те, какво възнамеряваш да правиш – рече тя, опитвайки се да запази гласа си спокоен.

– Ще си мълча.

– Може би е по-добре да си остане моя тайна – отвърна той, но за нея беше ясно, че ще ѝ каже. – Обаче не желая да слушам мърморене, че не би трябвало да го правя. Наумил съм си да го сторя и никой няма да ме спре, включително и ти. Когато се сдобия с парите, ще отида в Лондон, после в Париж и накрая в Рим. Ще обикалям, ще се забавлявам, а след това ще си купя една от онези малки фирми с въздушни таксите. Ще си взема съдружник, за да мога да развивам бизнеса, и ще летя, когато си поискам. Това е работата, която искам, и това е работата, която ще имам.

– Разбирам – каза Глори.

– Щом взема парите – продължи той, – ще пътувам, независимо дали с тебе, или без тебе. Ти ще решиш. Ако не искаш да идваш с мене, просто кажи. Ако искаш да дойдеш, още по-добре, защото не се сещам за никого друго, с когото би ми било приятно да обиколя Европа.

– Той напълни чашата си с кафе и приседна върху кухненската маса, като погледна Глори. – Имаш време да решиш... Извинявай, ако изглеждам като човек, който опира пистолет в главата ти. Не бих искал да ме възприемаш така, докато доразвивам идеята си. Сега тя е единственият ми шанс да се върна към летенето. Искам сам да съм си господар, а това означава, че ми е нужен капитал. До мен има място за тебе, ако го желаеш. В противен случай ще замина сам.

Тя се опита да запази хладнокръвие, но беше обзета от страх – гаден, смразяващ страх, който я караше да трепери.

– Какво имаш намерение да извършиш, Хари? – запита Глори, докато отиваше към кухненския стол отсреща, за да седне.

– На двайсет и пети този месец – рече Хари – пратка диаманти ще бъде доставена в Сан Франциско с един от самолетите на Калифорнийската въздушно-транспортна корпорация, за да бъде натоварена на кораб за Токио. Зная го, защото аз щях да карам машината.

Диамантите струват три милиона долара. Смятам да ги задигна.

Тя се почувства така, сякаш в сърцето ѝ вкараха парче лед. Помисли си, че сигурно е луд. Диаманти! На стойност три милиона долара! Щяха да го хванат и да го опандизят за двайсет години, а може и повече. Щеше да бъде почти на петдесет, когато излезеше, а тя... Глори потрепери от мисълта на какво ще заприлича след двайсет години.

– Недей да гледаш така – тросна се той. – Знам какво си мислиш. Мислиш си, че ще ме спипат, нали? Е, добре – няма да направя стъпката, докато не се убедя, че шансовете ми за измъкване не са петдесет към едно. Аз и сега съм напълно сигурен, че ще мога да се измъкна, а след една седмица ще го знам окончателно.

– Но, Хари, струва ли си рискът? – опита се тя да говори спокойно. – Колко пъти някой е успял да избяга с голяма плячка? Не е ли по-добре?...

– Ти не познаваш замисъла. Той е такъв, че ще завари всички неподготвени. Не е прилаган досега. – Лицето му се озари от вълнение. Никога преди не беше го виждала да гледа по този начин. – Ще отвлече самолета!

Тя зяпна насреща му.

– Какво искаш да кажеш?

– Това, което казвам – нетърпеливо отвърна той. – Ето положение-то. Диамантите ще бъдат качени на обикновен пътнически самолет. Никой няма да знае за тях с изключение на Стария и на пилота. Аз ще си запазя място в самолета и ще пътувам като пасажер. Ще има още две момчета, които ще пътуват с мене. Веднага щом се отделим от пистата, започваме да действаме. Двамата юнаци ще се погрижат за пътниците и за екипажа. Аз ще поема управлението на самолета и ще го откарам в пустинята. Ще го приземя на едно място, където ще ни чака кола. Ще вземем диамантите и ще офейкаме. Наблизо има летище. Ще съм си резервирал място и ще успея да хвана самолет за Мексико. Всичко ще зависи от бързината. Няма да бъде вдигната тревога, преди да съм преполовил пътя до Мексико, а след това ще бъде вече късно. Мога да се скрия в Мексико, докато се отърва от диамантите. Това е нещо, над което ще трябва да се поблъскам. Ще се наложи да намеря някой, който да изтъргува камъчетата.

Слушайки неговия опасен и абсурден план, тя никак не можеше да повярва, че на него би могло да се разчита.

– Със сигурност това е първото нещо, което трябва да направиш. Не можеш да откраднеш диаманти за три милиона долара, ако не знаеш

твърдо кой ще ги купи и колко ще плати за тях. Да не мислиш, че всеки би ги взел? Сумата е толкова голяма, пък и полицията ще ги търси. Кой ще поеме риска да ги „завърти“?

– Разбира се, че някой ще ги вземе, ако цената е подходяща – под-разни се Хари.

– Искаш за тях един милион. Така каза.

Хари погледна навъсено към нея.

– Да не би да се мъчиш съзнателно да ме разубедиш?

– Но ти изглежда не си и помислил за трудностите.

– Не съм спирал да мисля за тях – отвърна той гневно. – Разбира се, че има трудности. Работа като тази не може да бъде увеселителна разходка, но аз ще реша проблемите. В Мексико непременно ще се намери някой, който да оправи стоката.

Сега тя започна да диша по-леко. Беше толкова глупав и недомислен план, че Глори със сигурност щеше да го склони да се откаже от него, ако го подхване както трябва.

– Но ще намериш ли някого? – попита. – Не можеш да обикаляш и да разпитваш всеки срещнат дали не би купил...

– Знам! Знам! – повиши тон Хари. – Това е нещото, което трябва да доизпипам.

– Ами тези двама души, които ще ти помагат? Кои ще са те?

– Все още не знам. Ще трябва да ги открия. Тази сутрин ще отида до центъра и ще се поогледам.

– Но Хари! Не можеш да намериш хора за кражба на диаманти, както намираш нещо в магазин. Ако направиш предложение на когото не трябва, той ще те издаде на полицията. Ох, скъпи, не можеш ли да разбереш, че няма да стане? Трябва да разбереш! Ти не си крадец. Не осъзнаваш ли, че не си в състояние да се справиш с голяма афера като тази, без някаква „организация“ зад гърба ти? Не можеш да го направиш!

Хари я погледна, по лицето му с разля лека усмивка.

– Добре, не се вълнувай толкова, Глори – рече той. – Вярно е. Една „организация“ би свършила чудесна работа, но в същото време аз ще трябва да дяла печалбата, нали? А и как ли бих намерил „организацията“?

Тя доби неприятното чувство, че той се подиграва с нея, и го изгледа пронизващо.

– Но ти ще трябва да платиш на другите двама мъже, а остава и човекът в колата – отвърна тя.

– Да, точно така. Ами добре... Ще трябва още да помисля, нали?

Ще се наложи да проявя повече комбинативност. – Хари хвърли поглед към кухненския часовник. – Хей! Не е ли време да отиваш на работа? Нали не искаш да загубиш нашия единствен източник на средства!?

– Да, трябва да вървя – изправи се Глори. – Слушай, хайде отново да поговорим за това довечера. Обещай ми, че дотогава няма да предприемеш нищо. Не говори с никого. Обещай ми! Нека да разработим всичко довечера, когато си дойда.

– О'кей, беччо. Ще изчакам, докато се върнеш. – Той се наведе напред и я целуна. – Но не мислиш ли, че идеята е добра – с изключение на мъчнотиите?

Тя докосна лицето му с върха на пръстите си.

– Има безброй добри идеи. Всичко зависи от това, дали са лесни за осъществяване, или не.

– Да, сигурно е така. Какво пък, ти ми даде още един повод за размисъл, мила. Излитай или ще закъснееш. – Той я завъртя, шляпна я и я побутна към вратата. – До довечера!

След като тя излезе, Хари допи кафето си, наля си още една чаша и я отнесе в спалнята. Седна на края на леглото и прокара пръсти през косата си, докато съзерцаваше своите обувки в пантофи крака. Когато се замисли върху онова, което беше казала Глори, върху лицето му се появи една наполовина лукава, наполовина подигравателна усмивка. Идеята беше подействала по начина, по който беше очаквал. Тя беше преглътнала първоначалния шок. Тази вечер ще бъде готова да обсъдят подробностите и да открият още недостатъци в замисъла. Със сигурност вече е създад у нея впечатлението, че проектът е полуготов, но не е догледал основните непредвидени пречки; щеше да я склони да направи онова, което поискаше от нея.

Когато свърши с кафето, той стана и отиде до скрина. Издърпа второто чекмедже и извади снопче писма и снимки.

Преди няколко дни му беше потрябвала чиста кърпа и като не знаеше къде Глори слага кърпите, беше направил систематично претърсване на всички чекмеджета в нейната спалня. Беше се натъкнал на връзката писма, скрита под куп от спретнато сгънато бельо. Понеже нямаше какво да прави и се отегчаваше, Хари беше занесъл писмата във всекидневната и ги бе прочел.

Не бе имал угризения във връзка с прочитането на писмата на Глори. Не виждаше нищо лошо в това и не би се засегнал, ако тя намереше някои негови писма и ги прочетеше.

Беше разбрал, че това са стари любовни писма с дати отпреди три

години, писани от човек, който се беше подписал с „БЕН“. Бяха пламенни писма, които постепенно охладняваха в календарна прогресия. Последното от тях беше разкрило на Хари, че скъсването е било близко, и той беше поклатил глава, изпитвайки съжаление към нея. То продължи, докато не хвърли поглед на фотографиите, които неочаквано го заинтригуваха. Снимките на Бен Дилейни се появяваха толкова често в пресата, че Хари моментално го позна.

Взе една снимка от купчинката, занесе я до прозореца и се вгледа в нея. Дилейни беше излязъл добре – дребен елегантен мъж със студени неподвижни очи, късо подстригани мустаци и безлична физиономия. Диагонално, в долния край на фотографията беше надраскал: „*На Глори – моето прекрасно момиче! Бен*“.

Както я зяпаеше, Хари перна снимката с нокътя на пръста си. Кой би могъл да си представи, че Глори някога е била приятелка на един от най-могъщите и опасни гангстери в Калифорния?! Невероятно, но пък и какъв късмет!

Хари се усмихна и тикна портрета в портфейла си. Върна купчинката обратно в скривалището ѝ. После тихичко подсвирвайки си, той отиде в банята, за да вземе един душ.

III

Обикновено първите час и нещо в хотел „Стар“ бяха мъртви, така че когато седна в своята малка кабинка в очакване на клиент, Глори имаше време за размисъл над фантастичния план на Хари.

Тя си повтори наум всичко, което беше казал. Дори и да не бъдеше приложен на практика, амбициозният му замисъл беше показателен за начина, по който функционираше неговият ум, и обясняваше защо той не си беше намерил работа. Тя не искаше да повярва, че в него има престъпна жилка. Знаеше, че той е безразсъден и че пие прекалено много, но такова нещо не беше включвала в сметките си.

Изглежда, съдбата ѝ бе да се залавя с мъже, които излизаха от правия път, мислеше си тя с горчивина. Беше преживяла страхотен шок, когато откри, че Бен е гангстер. Това стана, когато двойка детективи с груби черти на лицата бяха позвънили една нощ, докато те бяха заедно в неговия апартамент. Истината блесна пред нея и оттогава тя беше заживяла в ужас от бъдещите полицейски визити. Но когато след месеци Бен беше станал по-влиятелен и беше се оказал в състояние да си купи

закрилата на полицията, посещенията станаха изключително редки. Тя обаче никога не забрави начина, по който се бяха държали полиците с нея – нито техните оскърбления, нито бруталния им разпит. И до днес не можеше да се размине с патрулиращ полицай, без да потрепери вътрешно.

Ако Хари бе достатъчно луд да се впусне в това начинание, разсъждаваше тя, той не би могъл да си купи протекция, както стори Бен. Щяха да го преследват, да го заловят рано или късно и да отиде в затвора.

От мисълта, че ще го загуби, ѝ прилоша. Каквото и да се случеше, каза си Глори, каквото и да решише той да предприеме, тя щеше да остане с него. Животът без него вече нямаше смисъл. Трябваше да го убеди по някакъв начин да се откаже от тази недомислена идея, но ако не успееше, щеше да ѝ се наложи да направи всичко възможно той да не се хвърля в нея без най-внимателна подготовка.

Каза си, че е глупачка. Би трябвало да зарече Бен, когато беше узнала, че е гангстер, но не можа да го направи. Разбираше, че би трябвало да напусне Хари сега, когато той планираше обир, но отново усещаше, че няма да може да го стори.

Денят изглеждаше безкраен и когато най-сетне напусна хотела, тя беше в такова състояние на напрегнатост и тревога, че взе на бегом по-голямата част от обратния път до апартамента, без да забелязва, че хората по улиците гледаха сепнато нейното пребледняло, уплашено лице.

Завари Хари излегнат в креслото да слуша по радиото суинг с вид на човек без никакви грижи.

– Здравсти! – каза той, когато тя влезе в стаята запъхтяна. – Май си бързала. Пожар ли има?

– Няма пожар – отвърна Глори, опитвайки се да запази гласа си спокоен. Целуна го и се обърна, за да свали шапката и палтото си.

– Ще ги закача – каза той и тя му ги подаде. Седна пред камината, докато Хари отиваше към спалнята. Щом се върна, той приготви две големи дози уиски със сода и ѝ подаде едната.

– Сега ли искаш да хапнеш или по-късно? – попита я.

– Не съм гладна. – Тя отпи малко от уискито, след което взе цигара и го погледна.

Той ѝ се усмихна.

– Тревожиш ли се, бебчо?

Тя кимна.

– Струва ми се, че да – засмя се тъжно. – Имам всички основания да се безпокоя, нали? Тази твоя идея е малко шокираща.

– Искам да знаеш за какво става дума, Глори – рече той. – Нищо не искам да скривам от тебе.

– Хари, разбираш ли какво означава да направиш този удар? – каза тя. – Сега можеш да минеш покрай полицаи, без дори да го забележиш, но ако вземеш тези диаманти, всеки полицаи ще бъде заплаха за тебе, а така е ужасно да се живее.

– Думите ти звучат, сякаш идват направо от сърцето – каза Хари с усмивка. – Само не ми разправяй, че си била преследвана от полицията в своето тъмно, съмнително минало, защото няма да ти повярвам.

– Не се будалкай! – ретро произнесе тя. – Моля те, Хари, чуй ме! Няма да се отървеш от тези диаманти, дори да успееш да ги откънеш. Ти си аутсайдер. Нямах никакви връзки. Ще ти бъде невъзможно да се довериш на някой търговец на крадени вещи, дори ако успееш да намериш такъв. Но аз не виждам как ще можеш и това да направиш. Тази твоя идея е неосъществима. Хари се намръщи.

– Може и да си права – отвърна той. – Все пак замисълът е чиста работа за човек, който разполага с голяма „организация“ и хора, на които може да се облегне. Няма как да не успее, но без „организация“ ще е трудно – даже прекалено трудно!

Дишането ѝ започна да се нормализира.

– Точно така! Прекалено мъчно е! Чувствам такава радост и облекчение, скъпи, че вече го осъзнаваш. Ще зарежеш това, нали?

Той повдигна тежките си вежди!

– Разбира се, че няма да го зарежа. Не, сега въпросът е да открия достатъчно мощна група, която би могла да се справи, и да продам идеята. Имам шанс да сдипля петдесет бона за „постановката“, а те ще ми дадат ускорението, от което се нуждая.

Тя за малко не избухна насреща му, но се овладя навреме.

– Миличък, това май не е много разумно намерение, а? Как е възможно да продадеш някому подобно хрумване? Не биха ти платили, докато не им кажеш каква е идеята ти, а веднъж научат ли я, няма да има нужда да ти плащат. Ще въртиш сделка с престъпници. Как ще им вярваш, че ще ти платят.

Хари се захла.

– Ти явно нямаш високо мнение за мозъка ми – каза той. – Не съм чак такъв загубеняк. Планът ми се опира на две неща: начина за разпознаване на самолета, който ще пренася диамантите, и мястото в пустинята, където е възможно да се извърши сигурно кацане. Случайно знам и двете. Без тях ударът не може да се направи, а докато не получа парите

на ръка и в брой, няма да изпея информацията.

Сърцето на Глори се преобърна.

– Разбирам – рече тя, опитвайки се да запази самообладание. – Но ти нямаш никакви връзки, Хари. Не би могъл да се добереш до някоя достатъчно голяма клечка, която да завърти работата. Ще помислят, че е капан на полицията. Просто няма да успееш да ги накараш да ти повярват.

Той си пое въздух продължително и дълбоко. Най-сетне я беше докарал до критичната точка. Тя каза точно това, което той бе предвиждал и се бе надявал да каже. Сега всичко зависеше от степента на натиска върху нея и от силата на чувствата ѝ към него.

– Точно така, Глори – каза, вглеждайки се в нея. – Съгласен съм, че на мене не биха ми повярвали, но биха повярвали на тебе.

Тя го зяпна, без да вярва на ушите си.

– Да повярват на мене ли? – попита смутена.

– Бен Дилейни би се вслушал в думите ти със същата лекота, с която би пропуснал моите.

Нейната ответна реакция го слиса. Тя скочи на крака с гневен поглед и с лице като ожесточена бяла маска.

– Какво знаеш за Бен Дилейни? – попита Глори.

– Успокой се! Не е нужно да ме хващаш за гърлото. Ти и Дилейни сте били приятели някога, нали?

– Откъде си го разбрал? Неговата физиономия се вкамени.

– Недей да ми крещиш, Глори. Нали не се опитваш да изкараш, че е някаква тайна? Случайно взех едно старо списание и това изпадна от него.

Той извади снимката на Дилейни от портфейла си и я хвърли на масата. Глори я погледна, очите ѝ хвърляха светкавици.

– Лъжеш! – каза тя. – Не си намерил това в списание. Ти си чел писмата ми!

Хари започна да губи търпение.

– Е и!? Щом не си искала да ги чета, защо си ги сложила на място, където бих могъл да ги намеря? – отвърна той. – Престани да ме гледаш свирепо! Ако искаш да се биеш заради тях, само кажи и ще ти дам възможност!

Изведнъж я обзе страх. Подобна ситуация би могла да се окаже опасна. Той можеше да загуби самоконтрол и да се нахвърли върху ѝ.

– Добре, Хари – рече тя и седна, без да го гледа. – Няма значение. Смятам, че е много долно от твоя страна да четеш писмата ми, но няма

да тръгна да се бия заради това.

– Извинявай – отвърна Хари, който не искаше да я засегне. – Случайно попаднах на тях. Хайде да оставим това, а? Важното е, че Дилейни би могъл да склучи тази сделка. Той има и организацията, и хората. Ти го познаваш. Искам да ме свържеш с него.

Нейните ръце обвиха шията ѝ.

– Аа, не! Няма да го направя! Такова нещо няма да направя!

– Виж какво...

– Съжалявам, Хари!

Беше очаквал затруднения и бе съвсем наясно как да се справи с тях. Той я изгледа продължително, след което вдигна рамене:

– О'кей. Щом не искаш, няма. Обърна се и се запъти към спалнята.

– Къде отиваш? – попита тя, докато страхът проникваше в нея като бавно забиващ се нож.

– Махам се – каза той и се спря на прага на спалнята. – Казах ти, че никой няма да ми попречи да направя този удар. Не се занасям. Ще се добера до Дилейни и без твоя помощ, така че самичък ще се опитам да задвижа нещата. Все ще намеря няколко момчета да ми помогнат. Пипна ли диамантите, ще отида при Дилейни и ще му ги предложи. Не би имал нищо против да се срещне с мене, ако камъните са моя собственост. Омитам се, защото това е нещо, което е по-добре да свърша сам. Ще бъде сложно и опасно и не искам да си съсипвам нервите с безбройните ти възражения.

– Но, скъпи, ти не можеш да си тръгнеш оттук – каза Глори, изтръпнала от ужас. – Къде ще отидеш? Как ще живееш?

Той се изсмя.

– За бога! Ще се хвана на някоя тридесетдоларова службица за няколко седмици. За какъв ме смяташ? За някакъв префинен тип ли?

– Не, не мисля така. – Тя се поколеба, след което рече: – Значи не ме обичаш повече, Хари?

– Защо говориш така?! Разбира се, че те обичам, и когато се сдобия с парите, ще те взема с мен в Европа. Обещавам.

– Това сериозно ли го казваш?

– Е, не бих могъл да го докажа, но може би ще бъда в състояние да те убедя – отвърна той, приближавайки се към нея. Изправи я на крака. Устата му се наведе към нейната и той притисна Глори толкова силно до себе си, че тя почти спря да диша. Но не я беше грижа. Ръцете ѝ се плъзнаха нагоре по врата и косата му. Когато най-сетне се отдели от нея, Хари каза: – Луд съм по тебе, малката. Зная, че точно сега ти

развалям настроението, но на финала всичко ще бъде както трябва. Необходимо ми е да усетя малко парички между пръстите си, а това е най-бързият начин да го направя.

Тя още по-силно се вкопчи в раменете му.

– Наистина ли си решен да извършиш този удар, Хари? – попита го. – Не съществува ли нещо, което бих могла да кажа или да предприема, за да те спра?

Той я погледна и разбра, че е спечелил, та трябваше да положи усилие, за да не издаде триумфа си.

– Никой нищо не може да направи, за да ме спре. Въодушевен съм! Това е единственият ми шанс и аз ще го използвам. Ще ти кажа нещо, Глори. Не е някакво внезапно хрумване. Когато преди три месеца чух за тези диаманти, намислих да ги задигна. От три месеца живея денонощно с тази идея, и с всеки изминал ден се убеждавам все повече, че трябва да го направя.

Тя се откъсна от него, отиде до креслото и седна.

– Добре, Хари, щом си решил, тогава ще действваме заедно. – Тя не погледна към него. – Има много неща, които съм научила за този род бизнес и които ти не знаеш. Ненаправно живях с Бен четиринайсет месеца. Ще ме оставиш ли да помисля до утре сутринта? Няма да е загубено време. Необходимо е сериозно обмисляне. – Тя се поколеба, сетне продължи. – Искам да знаеш защо възнамерявам да ти помогна. Съзнавам, че съм пълна глупачка, като се оставям да бъда въвлечена в това, но те обичам. Ти означаваш за мене много повече от всичко друго на този свят. Мисля, че сигурно ще имаш шанса да излезеш сух от тази история, ако ме слушаш и правиш каквото ти казвам. Ако въобще имаме някакъв късмет, вярвам, че ще съумея да те спася от затвора. Ще те представя на Бен. Няма да е лесно. От две години не съм го виждала и чувала, но ще опитам. И така ще ми дадеш ли време до утре сутринта, за да разнищи мозъкът ми тази работа?

– Разбира се – каза Хари с неочаквано чувство за неловкост.

Отчаянието, което видя в очите ѝ, помрачи леко неговия внимателно подготвян триумф.

– Защо не отидеш на кино или някъде другаде? – продължи тя. – Ще ми се да остана сама за малко.

– Добре. – Хари прекоси стаята, за да си вземе палтото. – Отивам. Ще се видим около полунощ.

Той се запъти към вратата, но си спомни, че няма никакви пари. Не му се щеше да иска от нея, така че повдигна рамене, отвори вратата и

тръгна по коридора.

– Ей, Хари... Той се обърна.

Тя стоеше на прага.

– Забрави да вземеш пари. – Глори държеше протегнатата банкнота от пет долара. – Ще трябва да си купиш нещо за ядене. Извинявай, че те изхвърлям по този начин.

Хари бавно се върна и взе банкнотата. За пръв път се срамуваше от себе си и усещането не му се понрави.

– Благодаря – каза той. – Ще ти ги върна.

Мина по коридора и заслиза по стълбите, без да се обърне назад.

IV

Следващият ден беше неделя. Бяха свикнали да остават в леглото до пладне, след това да обядват късно и да ходят на разходка, ако времето биваше хубаво. Но тази сутрин двамата бяха станали и седяха пред камината малко след девет часа.

– Хайде да не губим време – каза Глори веднага след като наля кафето. – Помислих над тази история и вече знам, мога да ти помогна. Няма да ставам досадна и отново да те моля да не го правиш. Ако наистина си решен да действаш, то от мене се иска да направя всичко възможно, за да бъде постигнат успех.

– Ще карам докрай – каза Хари и сви вежди. – Съжалявам, ако те разстройвам, Глори, но...

– Добре – прекъсна го тя. – Хайде да поумуваме за всичко това. Кражбата на диамантите няма никакъв смисъл, ако не си сигурен, че ще се измъкнеш с тях, нали? Искам да кажа, че най-важната част от твой план е първо да се подsigуриш да не те хване полицията.

Хари нетърпеливо се размърда.

– Не си блъскай с това главата, скъпа. Ще имам грижата. Най-важната част от сценария е влизането във връзка с Дилейни.

– Грешиш – отвърна Глори с преbledняло и добило твърдо изражение лице. – Ако откраднеш диамантите и Бен ти плати, ти все още ще имаш нужда от свободата си, за да харчиш парите, да пътуваш, да си намериш съдружник, нали?

– Да, разбира се.

– Затова най-важната част от твой план трябва да бъде осигуряването ти срещу залавяне от страна на полицията.

Хари сви рамене.

– Е, добре. Предполагам, че е така, щом разглеждаш нещата по този начин.

– На самолета ще има ли някой, който би те познал? Той се намръщи.

– Възможно е. Сигурен съм, че ще бъда разпознат от някой от персонала на летището, ако не ме разкрият в самолета. Ето защо предвиждам да съм се прехвърлил в Мексико, преди да са тръгнали по петите ми.

– Но от Мексико можеш да бъдеш върнат обратно.

– Ако ме открият. Ще измисля някаква дегизировка веднага щом се добера до там. Само, че това е нещо, което ще уточнявам по-късно. По-важното е...

– Не – рязко възрази Глори. – Нищо не е по-важно от измъкването. Не можеш ли да осъзнаеш опасността, на която се излагаш? Ще те познаят. Полицията ще знае кого да търси и това ще улесни задачата ѝ. Колко дълго смяташ, че ще останеш на свобода, щом веднъж полицаите разберат кой си? Те могат да получат твоя снимка от досиетата на Въздушнотранспортната корпорация. Всички вестници в страната ще я публикуват. Рано или късно някой ще те познае и ще те издаде. Застрахователните компании ще обявят парична награда за тебе. Само да узнаят кой си, и ти си загубен, Хари!

– За бога! – ядосано каза той. – Това е риск, който ще трябва да поема. Ако започнем да се боим от такова развитие на нещата, няма да стигнем до никъде.

– Ако разберат кой си, ще те преследват като дивеч до края на живота ти. Никога няма да имаш и един миг спокойствие.

– Ами тогава какво? Не мога да им попреча да узнаят кой съм, след като аз ще управлявам „хвърчилото“, нали?! Просто така стоят нещата.

– Оо, не! Не е така. Ти ще промениш външността си преди да извършиш похищението. От утре Хари Грифин ще изчезне. На негово място ще се появи Хари Грийн, който ще открадне диамантите. След това ще изчезне Хари Грийн, а Хари Грифин ще се появи отново. Полицията ще издирва Хари Грийн, а не тебе.

Хари я зяпаеше недоумяващо.

– Не загравам. Хайде да преинем материала по-бавничко.

– Достатъчно е опростен. Преди да направиш удара, ти ще се маскираш така, че никой да не е в състояние да те познае. Ще бъдеш един непознат без никакво минало и никакви приятели, които да го разкрият.

Когато аферата приключи, ти ще си махнеш дегизировката и никоой няма да знае, че си направил удар.

Той приглади с пръсти косата си.

– Това е добра идея, Глори – каза замислено, – но няма да свърши работа. Успехът ѝ е заложен в предрешаването ми така, че никоой да не ме познае. Това не може да стане. Повечето от момчетата на летището ме познават много добре. Те със сигурност ще разберат, че съм аз. Не бих могъл да се маскирам достатъчно добре, за да го избегна. Това са въздушни кули, Глори.

– Ох, не! Не са! – рече Глори. – Аз ще направя грима ти. Познавах някога един мъж, който беше един от най-добрите гримьори в Холивуд. От него научих доста трикове. Бих могла да променя външния ти вид така, че никоой да не те познае.

– Честно? – наведе се той напред с напрежение в погледа. – Не се занасяш, нали?

– Не бих се шегувала с подобни неща. Но тук не става въпрос да бъдат променени само цветът на косата ти и твоята външност. Ще се наложи да бъдат изменени дрехите ти, походката ти, интонацията на гласа ти, даже твоята индивидуалност. Много зависи от тебе. Колко време имаме?

– Двайсет дни.

Глори кимна.

– Би трябвало да успеем за толкова време. Има много работа. Утре трябва да отидеш на летището и отново да се срещнеш с приятелите си. Ще им кажеш, че отиваш в Ню Йорк да си търсиш работа.

Хари пламна.

– Тази идея да върви по дяволите! Не желая пак да се виждам с момчетата. Защо да им разправам, че отивам в Ню Йорк?

– Така трябва! – отвърна Глори с раздражение. – След като диамантите бъдат откраднати, полицията ще започне разследване. Тукати ще разберат, че е работа на вътрешен човек. Рано или късно ще се натъкнат на името ти. Ще научат, че ти си щял да пилотираш самолета и че си знаел, че диамантите ще бъдат на борда. Ще бъдеш един от заподозрените. Шефът ти няма да се изкаже добре за теб. Ето защо трябва да си напуснал града много преди обира. Трябва да отидеш в Ню Йорк и да се регистрираш в някой хотел. Необходимо е да бъдеш в състояние да докажеш, че си бил в Ню Йорк, макар че по-късно ще изчезнеш от ползрението. Дори е нужно да си намериш някаква работа, свързана с пътуване. С детайлите ще се занимаем по-късно. Искам да добиеш обща

представа за онова, което ти предстои да свършиш.

– За бога, Глори! – каза Хари. – Схващам смисъла на всичко това, но пътуването до Ню Йорк ще струва пари. Не може да се осъществи.

– Точно сега парите нямат никакво значение – отвърна Глори. – Само ме слушай. Трябва да бъдеш сигурен, че си направил впечатление на персонала на хотела, така че ако полицията направи проверка, персоналят да те помни. После трябва да си намериш някаква служба, заради която да пътуваш. Няма да е трудно, ако потърсиш назначение някъде, където единствените пари са от комисионата. Трябва да се хванеш за дължително. Дотогава аз вече ще съм в Ню Йорк. Там ще се присъединиш към мене, като внимаващ никой да не забележи, че пристигаш. Тогава ще преобразиш външността ти и ще станеш Хари Грийн. Преди да напуснеш Ню Йорк, ще напишеш три или четири писма до някои от твоите приятели. Ще вземем адреси на хотели от Канзас Сити, Питсбърг, Детройт и Минеаполис и ти ще надпишеш всяко писмо с по един от избраните адреси. Ще съобщиш на приятелите си, че пътуваш и се развличаш. Аз ще занеса тези писма до съответния град и ще ги пусна по пощата. Ще ни се наложи да доказваме, че си пътувал, и единствените доказателства, които ще можем да предложим, ще бъдат клеймата върху писмата.

– Ама чакай малко... – започна Хари.

– Остави ме да довърша – каза тя. – Така алибито ти ще бъде осигурено. Тогава ще се върнеш тук и ще се срещнеш с Бен. Взemi си стая в някой евтин хотел и излез на показ. Колкото повече хора те видят и те запомнят, толкова по-добре. Когато имаш случай, хвали се, че си бивш летец и че си търсиш работа във въздуха. Дръж се грубо – това е най-добрият начин да бъдеш запомнен. Влез в някое фотоателие и се снимай. Набий се в очите на фатографа. Откажи да платиш снимките. Направи сцена, така че той да те запомни и когато прочете описанието ти във вестниците, да даде на полицията копие от твоята снимка. Разбираш ли накъде бия? Ако полицията и обществеността търсят Хари Грийн, то те няма да търсят тебе.

Хари я зяпаше глулаво.

– Бре, не е за вярване! Ти ме смайваш, Глори! Та това е страхотно! Никога не бих се сетил! Сега няма начин да не се измъкна.

– Не говори така, моля те. Толкова е лесно да направиш грешка. Така поне ще имаш някакъв шанс.

– Разбира се, че ще успея. Сигурен съм. Идеята е страшна. Но има нещо, с което не съм съгласен. Искам да се видя с Дилейни преди да

отида в Ню Йорк. Ако той се откаже от играта, ще трябва да помисля за друг вариант и няма да има нужда да ходя до Ню Йорк.

– Трябва да се срещнеш с него като Хари Грийн – каза Глори с приглушен и напрегнат глас. – Въобще не бива да му позволяваш да разбере кой си. Аз познавам Бен. Може да ти изиграе двойна игра. Ако полицията помисли, че той се занимава с диамантите, и окаже натиск върху него, той ще те издаде. Не ти го познаваш, а аз! Вземеш ли си веднъж парите, Хари Грийн трябва да изчезне, така че нито Бен, нито полицията да могат някога да те издирят. Това е важно. Трябва да постъпиш така, както ти казвам.

Хари вдигна рамене.

– Какво пък!? Разумно е. Значи ще се запозная с Дилейни, когато се върна от Ню Йорк, но как ще стигна до там? Пеша ли? – ухили й се той. – Нека си говорим без заобикалки, бебчо. Твоето и моето пътуване до Ню Йорк, твоите пътувания до другите градове и моите хотелски сметки, докато започна работа, ще струват поне една хилядарка. Не бихме се справили с по-малко от един бон. Но той пък откъде ще се вземе?

Тя стана и отиде в спалнята. След няколко минути се върна с малка кожена кутийка за бижута, която постави върху масата. Отвори кутийката и извади малка диамантена брошка и златна гривна, украсена със сапфири. Хвърли ги в скута на Хари.

– Би трябвало да изкараме няколко хиляди от това – рече тя. – Па-зех ги за черни дни.

Хари внимателно разгледа двете бижута, след което изпитателно се взря в Глори.

– Хубави са. Не искаш ли да ги запазиш? Май ще е жалко да бъдат продадени?!

– Не, не ги искам – произнесе сковано тя. – Какъв е смисълът да се пазят такива вещи? И кога ли въобще ще имам възможност да ги нося?

Той стана от стола си и се приближи до нея.

– Мъчно ти е да се разделиш с тях, нали? – попита и я прегърна. – Е, мангизите ни трябва сега, но ще ти купя нещо още по-хубаво, когато му дойде времето. Обещавам ти! Недей да мислиш, че не оценявам онава, което правиш за мене. То ме изпълва с любов и благодарност. Глори се облегна на него, мъчейки се да не заплаче.

– Помисли си само как ще се чувстваме в Лондон, Париж и Рим – продължи той, милвайки нейната копринено мека тъмна коса. – Представи си – ние двамата с всичките тези пари! После, когато се уморим да пътешествуваме, ще се върнем тук. Аз ще стана съдружник в някоя фирма

за аеротаксита и ще заживеем щастливо.

– Да – каза тя, притискайки се до него. – Бихме могли дори да се оженим.

Думите се отрониха преди да успее да ги спре. Тя изтръпна, ядосана на самата себе си и ужасена.

– Защо не?! – рече Хари. В този момент той изпитваше признателност към нея. Да се ожени не му се струваше чак толкова лоша идея. – Би ли искала това, Глори? Би ли искала да се омъжиш за мене?

Тя се изви назад, така че да може да го вижда.

– Разбира се. С радост бих се венчала за тебе – отвърна, мислейки си, че това бе първият път, когато някой мъж ѝ предлагаше да се омъжи за него.

– О'кей, тогава ще се оженим – каза Хари, като ѝ се усмихна, – но няма да прибързваме. Първо ще свършим с тази работа и после ще предприемем фаталния скок. Какво ще кажеш?

– А защо не още утре. Хари? – попита тя, правейки опит думите ѝ да прозвучат небрежно. – Бихме могли поне, да подадем заявлението за сключване на брак...

– Няма смисъл да се бърза – каза той и я целуна. – Когато се заже-ня, не искам да имам никакви грижи на главата си. Ще ми се да имаме пред себе си само дълъг, дълъг меден месец. Ще изчакаме, докато тази афера отшуми.

Глори кимна, чувствайки се разбита.

– Добре – каза тя. – Ще изчакаме.

ВТОРА ГЛАВА

I

Бен Дилейни беше изминал дълъг път на възход от времето, когато ходеше с Глори. Тогава той бе амбициозен гангстер с нюх към бързите пари, който навлизаше във всеки печеливш периметър, издояваше го до капка и отново продължаваше в търсене на нещо друго, колкото лесно, толкова и доходно. В случай, че се натъкнеше на съпротива, си отмъщаваше със стрелба. Но сега беше по-различно. Той считаше себе си за преуспяващ бизнесмен, зает с безброй дейности. Някои от тези дейности като двата му нощни клуба, неговата таксиметрова служба, телефонната му букмейкърска служба и тежкарският му хотел в Лонг Бийч бяха наистина легални. Това доходно „помощно стопанство“ се финансираше чрез постъпленията от неговите по-малко законни активи, които включваха продажбата на наркотици, шантажа, организираните пороци и насилственото събиране на откупи. Други негови печеливши странични пера бяха пласментът и маркетингът на крадена бижутерия и той си бе спечелил репутацията на един от най-добре плащащите търговци по крайбрежието. Живееше в луксозна резиденция на Сънсет булевард, заобиколена от два акра градина. Дясното крило на двайсетстайната постройка беше обзаведено като ансамбъл от офиси, откъдето Бен управляваше своето малко кралство.

Вече не му се налагаше да носи револвер – сега разполагаше с достатъчно пари, за да наеме една малка армия от главорези, които да бдят над неговите интереси и да обезкуражават всяка конкуренция или всеки, който бе достатъчно безразсъден, за да направи опит да се натрапи на негова територия. Ежегодните „компенсации“ за полицията бяха значителни и му осигуряваха пълен имунитет срещу неприятности. Той живееше добре, даваше пищни приеми и ако не бяха вестникарите, щеше отдавна да е приет като достопочтен член на обществото в Лос Анжелос. Но някои печатни издания отказваха да забравят неговото минало на гангстер, факта, че на три пъти бяха правени опити той да бъде обвинен в убийство, макар всеки път един умен адвокат да отваряше пролука в свидетелските показания срещу него, която беше достатъчно голяма, за да може Бен да се измъкне. Нито пък можеха да забравят, че беше замесен в скандала с момичетата „на повикване“ преди една година, въпреки

че срещу него не бяха събрани никакви уличаващи данни. Всеки път, когато новините биваха скучни, редакторите на няколко вестника пишеха унищожителни уводни статии за изявите на Бен в миналото и мрачно внушаваха, че сегашната му дейност би трябвало да бъде разследвана. Имаше също и намеци за полицейска закрила и за нуждата от административно раздрусване. Това беше нещо, на което Дилейни не би могъл да се противопостави. Той се изкушаваше да накара да замлъкнат най-враждебно настроените измежду редакторите, но спомняйки си за случая с Джейк Лингъл, беше решил, че рискът е прекалено голям. Преструваше се, че не обръща внимание на пресата, но вътрешно кипеше от гняв. Заради печата той продължаваше да стои в периферията на лосанжелоското общество, съзнавайки, че хората, които приемаше и които се тълпяха на неговите партита, бяха втора категория, лепки, всеядни, които биха отишли където и да е, стига само питиетата да са безплатни.

В ранните часове на днешния понеделник той седеше зад своето голямо бюро в едно разкошно мебелирано помещение, чиито еркери прозорци се издигаха над плувния басейн и потъналата в рози градина. Изучаваше внимателно месечния баланс, изготвен от висококвалифицирания счетоводител, когото държеше на заплата при себе си.

Резултатите от проверката бяха неприятни за него. Печалбите падаха, а разходите се покачваха. Според онова, което показваха диаграмите, някои от подчинените му бяха пилели пари като пияни моряци и неговото топчесто, грубовато лице помръкна, когато си записа сумата, която щеше да му остане за харчене, след като посрещнеше текущите разходи. Сумата беше тревожно малка в сравнение с тази, която очакваше. Не че не беше внушителна. При други обстоятелства би бил доволен, но беше станало така, че тази година бе решил да осъществи мечтата на своя живот. Според неговото схващане отличителният белег на преуспелия човек беше да притежава яхта – не някоя от онези играчки с платна, а съд с пет хиляди тона водоизместимост, с каюти за двадесет души, бална зала и може би с плувен басейн. На Бен му се струваше, че притежаването на яхта от такъв клас е най-високият връх в една щастлива кариера. Беше силно изненадан, когато получи приблизителните изчисления на някои водещи корабостроители. Общата сума, която тези обирджии искаха, за да му построят яхта според неговите изисквания, го накараха да се вкамени, фиксирайки парите, които трябваше да отдели след като се погрижеше за житейските си нужди, Бен пресметна, че щяха да са му необходими поне още един милион долара, ако възнамерява да поръча яхтата тази година. Но откъде, по дяволите, щеше да се вземе

тази планина от пари?!

Той си блъскаше главата над проблема, когато разговорното устройство на бюрото му изпраща, давайки признаци на живот.

– Търси ви някаква си мис Дейн, мистър Дилейни – каза секретарката му. – Мис Глори Дейн.

Бен дори не вдигна поглед от сметките си.

– Не я познавам и не желая да я познавам. Кажи й, че съм много ангажиран.

– Да, сър.

Разговорното устройство замлъкна.

Докато почукваше с пръсти по страниците на своята чекова книжка, Бен мислено повтори името. Глори... Той импулсивно се пресегна и натисна копчето на диктофона.

– Глори Дейн ли каза?

– Да, мистър Дилейни. Тя твърди, че въпросът е личен и спешен.

Бен се намръщи. Това му прозвуча като измъкване на пари. Той се поколеба, след което, спомняйки си времето, прекарано с Глори, реши да се срещне с нея. Беше славно време! Тогава за него не съществуваха грижи на този свят. Нямаше нито язва, нит) кралство, заради което да е нащрек всяка минута, денем и нощем.

– О'кей, изстреляй я при мене. Ще й отдели десет минути. Щом позвъня, влез и ни прекъсни.

– Да, мистър Дилейни.

Той блъсна встрани документите, които застилаха бюрото му, запали пура, стана и отиде до прозореца. Загледа се в безупречно поддържащите лехи и последните разцъфтели рози, после отмести очи към плувния басейн, който през зимните месеци биваше изцяло остъклен, а водата му се загряваше до 24°C. Видя Фей, застанала върху трамплина за скокове, да оправя своята червена плувна шапка. Той обхвана с поглед великолепните пропорции на нейното тяло, загорелите й от слънцето крака и кимна одобрително. „Може да е с куха главица – си помисли, – но си има всичко необходимо.“ Тя му струваше много, но в леглото беше не само ентузиастка, а и изключително оправна. Между другото, мъжете завиждаха на Бен за „собствеността“ му, а за него не съществуваха нещо по-приятно от това, да бъде обект на завист.

Той се обърна, когато чу да се отваря вратата. „Мис Дейн!“ – оповести неговата тъмнокоса, симпатична секретарка със своята най-презрителна интонация и отстъпи встрани, докато Глори влизаше в стаята.

Бен се загледа в нея и моментално съжали за своя порив да я

приеме. Наистина ли беше Глори тази жена с уморен вид и бледо лице?! Но, за бога, та тя изглеждаше достатъчно възвратна, за да бъде майка на Фей. Ами дрехите ѝ! Тя явно беше стигнала дъното. Това със сигурност щеше да бъде опит за измъкване на пари.

Многобройните снимки на Бен, които беше виждала в печата, бяха подготвили Глори за настъпилата у него промяна, но независимо от това тя беше шокирана. Не толкова заради факта, че сега беше пуснал шкембе, или че косата му беше оредяла и в нея имаше бели нишки. Това трябваше да се очаква. Навярно беше вече на петдесет и три или на петдесет и четири години, но онова, което я поразя, беше безизразното лице, което по времето, когато го познаваше, беше винаги живо, весело и опалено от слънцето и което сега беше побеляло като замразено овнешко и приличаше на маска. Погледът му я плашеше – беше твърд като гранит и неспокоен като хищник.

– Какво има? – попита грубо Бен, решен да претупа разговора. – Имам страшно много работа. Нямах намерение да те приемам, но не ми се щеше да те отпращам, без да сме разменили по някоя дума. Какво има?

Глори усети, че се изчервява и пребледнява след това. Би могъл да прояви поне малко учтивост, да я покани да седне, да я попита как е.

Тя избра тактиката на внезапния удар. Трябваше да прикове вниманието му, преди да я беше изхвърлил от кабинета, както чувстваше, че се кани да постъпи.

– Би ли се заинтересувал от пратка диаманти на стойност три милиона долара? – попита тя.

Лицето му си оставаше безжизнена бяла маска, но междувременно той беше наклонил глава встрани, по което тя разбра, че неговият интерес беше събуден. Ненапразно беше изучавала маниерите му цели четиринадесет месеца.

– За какво говориш? Какви диаманти?

– Може ли да седна, или в твое присъствие хората стоят прави?

Бен изненадано се засмя. Харесваше подобно държание. Никога не си беше губил времето с хора, които раболепничеха пред нето.

– Сядай и започвай – каза той, отиде до бюрото си и на свой ред седна. – Добре, хайде да чуем, Глори. Чака ме работа. Каква е тази история с диаманти?

Но тя реши да не бърза, след като вече бе раздразнила апетита му. Седна, посегна към златната табакера върху бюрото, взе цигара и го погледна.

Той нетърпеливо побутна към нея настолната запалка.

След като запали цигарата, Глори каза:

– Един човек, когото познавам, иска да говори с тебе. Мисли, че не би имал нищо против да сключиш сделка с него. Не ми се щеше да се забърквам в тази история, но той ми направи добра услуга веднъж и не вярваше, че ще се срещнеш с него, докато не ти бъде представен по някакъв начин, така че... – Тя разпери ръце, довършвайки без думи изречението. – Ще му се наложи да се „разтовари“ от диаманти на стойност три милиона долара. Смята, че ти си единственият, който е достатъчно „голям“, за да завърти далаверата.

– Откъде ще ги вземе?

– Не знам. Не искам да знам. По стечение на обстоятелствата съм му задължена и поради тази причина казах, че ще дойда при тебе.

– Кой е той?

– Казва се Хари Грийн и живее в Питсбърг. Бил е пилот по време на войната и е бил ранен в крака. Леко накуцва. Продава масла на комисиона и не изкарва кой знае колко от това.

Бен свъси вежди.

– Какво общо има с диамантите?

– Не зная.

– Сигурно е луд. Виж, скъпа, губиш ми времето. Диаманти за три милиона долара – това е нелепо!

Тя се взря в него.

– Казах му, че няма да повярваш, но той беше толкова сигурен. Настоя да дойда при теб. Съжалявам. Добре, Бен, не искам да ти отнемам повече време.

Глори се изправи.

Докато Бен посягаше към звънеца, който щеше да извести секретарката, че е свободен за следващия посетител, пред очите му попадна наполовина затрупаният върху бюрото баланс.

Диаманти на стойност три милиона! Ако по чудо се окажеше, че това не е бълнуване на някакъв откачен, ако по някакво чудо диамантите съществуваха, това би означавало яхтата да бъде построена тази година.

– Не хуквай да си ходиш – каза той, облягайки се на стола си. – Почтено ли е това момче, Глори?

– Разбира се. Нямаше да съм тук, ако не бях убедена в това.

– Наистина ли мислиш, че ще се сдобие с диамантите?

– Така предполагам. Не зная. Всичко, което знам, е, че той не е от тия, дето си губят времето, и че е честен. Но ако си прекалено зает, за да

се срещнеш с него, тогава, предполагам, той ще трябва да намери някой друг, който би поел сделката.

Бен се поколеба, после вдигана рамене.

– Ами добре! Нищо няма да ми стане, ако се видя с него. Как каза, че му е името?

– Хари Грийн.

– Кажу ми да дойде утре, за да се срещне с мен. Нека се обади на секретарката ми за час.

– Той няма да бъде в Лос Анжелос преди шестнадесети – отвърна Глори. – Не иска да го виждат, че идва тук. Не може ли да ти позвъни и да се уговори с тебе да се срещнете някъде?

– Слушай, малката, ако този приятел само ми загуби времето, ще съжалява. – Суровото, бледо лице изведнъж стана зло. – Защо, по дяволите, не иска да дойде тук?

– Това е нещо, за което е по-добре да попиташ самия него – рече Глори, чувствайки как при тази гледка нагоре по гръбнака ѝ пропълзява хлад.

Бен нетърпеливо размърда рамене.

– О'кей, кажи му да ми се обади. Ще говоря с него. – Той стана прав. – Сигурна ли си, че този човек е порядъчен?

– Да. Може да не е за вярване, Бен, но все още можеш да се ославяш на мене. Той се засмя.

– Разбира се. Е, истинска изненада е да те видя след толкова време. – Заобиколи бюрото си и се приближи до нея. – Добре ли си?

– Да, добре съм. А ти? Бен сви рамене.

– Този Грийн гадже ли ти е, Глори?

– Не. Веднъж ме измъкна от една каша. Това е всичко.

– Нямах ли си приятел в момента? – Неговите изпитателни очи на гангстер се плъзнаха по лицето ѝ, огледаха фигурата ѝ – рентгенов поглед на престъпник.

– Намирам, че по-малко затруднения възникват, ако нямам. Мъжете толкова често са непостоянни.

– Ох, не знам – усмихна се той. – Така ли смяташ? В края на краищата един мъж има нужда от промяна. – Бен отиде до прозореца. Не можеше да се въздържа да не се похвали със своето ново завоевание. – Ето, погледни натам.

Тя застана до него. През остъклената стена на плувния басейн видяха Фей, която лежеше върху надуваем дюшек, с рамене обвити от нейната червеникавозлатиста коса, под лъчите на една хелиолампа.

– Доста е хубава, а? – Надменен и горд, Дилейни я стрелна с крайчеца на жестоките си малки очички. – Мила и красива е, нали? Харесвам ги млади, Глори, млади и възторжени, каквато беше и ти.

Глори почувства, че преbledнява. Подигравката я улучи право в сърцето.

– Да – отвърна тя. – Много е красива, но ще остарее. Всички ще остареем. Дори ти не си хубавецът, който беше, Бен. Сбогом!

Прекося стаята, отвори врата и излезе.

Бен остана загледан във вратата със замъглени от гняв очи. Какво пък, кучката беше имала последната дума както винаги. Добре го беше улучила. Кой би повярвал, че ще се амортизира толкова много? Беше постъпил умно навремето, когато я изостави.

Той измина разстоянието до бюрото си и вдигна телефона.

– Борг? Оттук си тръгна една жена, на път е да излезе. Висока, тъмнокоса, облечена в черно-бял костюм. Казва се Глори Дейн. Изпрати Таргарт след нея. Да не я изпуска от очи. Искам да зная къде живее, какво работи, кои са любовниците ѝ – обичайните неща.

От другия край на линията отговори нисък, задъхващ се глас, чийто собственик сякаш страдаше от астма.

– О'кей, ще имам грижата.

Бен затвори слушалката и остана намръщено загледан в попивателната върху неговото бюро. Хари Грийн ли? Кой е този човек? Откъде ще отмъкне всичките тези диаманти? Щом тя казва, че има диаманти за три милиона долара, той може да е напълно сигурен, че те съществуват. Винаги беше вярвал на Глори.

Отиде до прозореца, за да зърне още веднъж Фей.

„Тя ще остарее. Всички ще остареем. Дори ти не си хубавецът, който беше.“

Дяволите да я вземат! Да изтърси такова нещо! Развали му сутринта.

II

Докато вървеше по булеварда, Глори бе прекалено погълната от мислите си, за да забележи високия прегърбен мъж, облечен в тъмно палто и широкопола шапка, който седеше в един открит „Буик“ на отсрещната страна на платното. Неговото мършаво ъгловато лице, кривият му нос и тънките устни му придаваха облика на ястреб. Той я

наблюдаваше през стъклото на колата си. Видя я да застава на автобусната спирка, а когато автобусът пристигна, да се качва в него. Бутна напред лоста за скоростите и потегли след автобуса.

Докато автобусът я носеше към нейното жилище, Глори си мислеше, че първият важен ход от плана на Хари беше направен. Разговорът не беше протекъл по-зле, отколкото бе очаквала. Беше предположила, че Бен ще се държи с нея по начина, по който се беше държал. Усети леко гадене, когато си спомни за насмешката, с която беше погледнал на нея. Тя се замисли за това, колко много се беше променил от времето на тяхната любов. В момента ѝ се струваше невъзможно някога да са били щастливи заедно. Невероятно! Не завиждаше на хубавата кукла, която беше видяла под соларната лампа. В действителност я съжаляваше. Тя щеше да „заработва“ всичко, което ѝ даваше Бен, и по всяка вероятност нямаше да се задържи дълго. Но нямаше никакво съмнение, че е симпатична и привлекателна.

Беше сглупила, че не се беше поразкрасила малко преди да се срещне с Бен. Това би могло да ѝ спести онзи обиден презрителен поглед, с който той я беше дарил; поглед, който беше оставил дълбока следа върху нейното вече грохващо его.

Трябваше да предупреди Хари да бъде нащрек. Бен със сигурност щеше да положи всички усилия да разрови миналото му. Тя си спомни как той беше заявил веднъж, че не приема никого на доверие.

– Ако даден човек действа предпазливо, значи крие нещо – беше казал той. – Щом има какво да крие, аз пък искам да знам какво е то. Това би могло да ми даде власт над него.

Тя изведнъж изтръпна, когато мисълта мина през главата ѝ. Беше повече от сигурно, че Бен е изпратил някой от своите хора след нея. Каква глупачка беше! Автобусът вече намаляваше заради спирката, която беше само на няколко крачки от нейната жилищна сграда. Още няколко секунди и щеше да заведе човека на Дилейни директно при Хари.

Глори остана в автобуса и го остави да отmine обичайната ѝ спирка. Тя набързо огледа останалите пътници. Бяха само четирима – три жени и един свещеник в напреднала възраст. „Заплахата не би могла да се крие в автобуса“, каза си тя. Щяха да я проследят с кола. Погледна през задното стъкло към бавно течащия поток на уличното движение.

Човекът на Бен би могъл да се намира във всяка една от колите зад автобуса. Глори плати допълнителната такса и слезе три спирки по-натък, като се озова в самото сърце на търговския център. Първо трябваше да се убеди, че е следена, и ако се окажеше, че е така, тогава щеше да

й се наложи да се откачи от преследвача. Тя енергично си проправи път през тълпата и бързо влезе във входа на „фери“ – един от големите магазини. Спря се, за да погледне назад.

Един открит „Буик“ се измъкна с форсиране от двойния поток на движението и паркира на улицата около петдесет ярда по-нататък. От колата слезе висока, попрегърбена мъжка фигура и се запъти срещу нея.

Приличаше на човек, когото Бен би наел. Със силно разтуптяно сърце тя влезе в магазина. Минавайки през различните отделения, отиде до ескалатора, който щеше да я изкачи на следващия етаж. Докато се носеше нагоре, Глори хвърли поглед назад към партера на магазина.

Високият мъж, с ръце в джобовете и цигара между тънките устни, се движеше с широки крачки към ескалатора и тя изпита моментно задоволство, че не беше подценила Дилейни. Той беше изпратил някого след нея.

Тя влезе в отделението за трикотаж и купи чифт найлонови чорапи. Вътре беше почти празно. Високият мъж не се виждаше. Тогава Глори отново слезе долу с ескалатора и се насочи към редицата телефонни кабинки. Последната беше свободна. В съседната кабина имаше една жена. Тя междувременно подреждаше пакетите си за по-голямо удобство. Глори предположи, че жената щеше да се позабави известно време. Влезе в кабината и затвори плъзгащата се врата. Избра номера на апартамента си, закривайки шайбата с тяло. Докато телефонът звънеше, тя хвърли поглед през остъклената врата.

Високият мъж беше наблизо, задълбочено разглеждащ една електрическа самобръсначка, която беше взел от рекламния щанд в ъгъла. Знаеше, че той не би могъл да я подслуша, и нетърпеливо чакаше Хари да вдигне телефона. Той се обади след малко повече от секунда.

– Хари? Глори е...

– Как се справи? – попита той разтревожено.

– Всичко е наред. Той ще се срещне с тебе. Слушай сега, Хари. Изпратил е един от хората си подире ми. Предполагам, че иска да разбере кой си и мисли, че ще го заведе при тебе. Обаждам се от „фери“, а човекът му е точно срещу мен. Трябва веднага да си събереш багажа и да се махнеш. Този човек не бива да те вижда. Аз ще го поразмотая, за да спечелиш време да се приготвиш и да вземеш такси. После ще се отърва от него. – Тя погледна часовника си. Беше един без двацет. – Ще бъда на ъгъла на Уестърн и Ленъкс в един и петнайсет. Там има вестникарска сергия. Спри таксито, слез и си купи вестник. Няма да поглеждаш към мене, докато не те заговоря. Ако съм се откачила от него, ще се кача с

теб в таксито. Ако той продължава да ме следи, ще трябва да отидеш на гарата. Влакът тръгва в два. Ако мога, ще те изпратя, но ако не мога, тогава ще се срещнем в Ню Йорк, в фойето на „Астор“, в единайсет часа в петък. Разбра ли?

– Да – гласът на Хари прозвуча развълнувано. – Не поемай никакви рискове, бебчо. Ще бъда на мястото в един и петнайсет.

– Добре. – Глори усети лек спазъм. Ненавиждаше разделите с него и мисълта за предстоящите три дни самота я ужасяваше. – Аа, Хари, бъди внимателен, когато излизаш от апартамента. Бен може да е проверил в телефонния указател и да е открил къде живея. Възможно е да е изпратил някой да наблюдава сградата. Ще провериш дали не те следят, нали?

– Ще имам грижата. Значи той ще се срещне с мене.

– Да. Като се видим, ще ти разкажа какво се случи. До един и петнайсет, Хари! И бъди внимателен!

Докато оставяше слушалката, Хари чу звънеца на входната врата.

С глава, изпълнена с мисли за онова, което му беше казала Глори, той мина през стаята и излезе в малкото антре. Протягаше вече ръка да отвори вратата, когато се спря с внезапно застинало лице. Откакто живееше с Глори, не помнеше някой да е звънял след десет часа. Кой можеше да бъде? Той си спомни нейното предупреждение. Беше вероятно „гостът“ да е някой от хората на Бен. Пристъпи безшумно до вратата и полака плъзна резето в отворието му. После зачака, напрегнат и слухтящ. Звънецът прокътна още веднъж – пронизително и настойчиво. Хари продължаваше да чака. Бавно се изнизаха няколко минути. Тогава ключът в ключалката започна да се движи. Хари го наблюдаваше с разтуптяно сърце. Някой беше стиснал края на ключа с чифт дълги щипци и го превърташе от външната страна. Когато бравата бе отключена последва тихо изщракване, след което дръжката се завъртя и вратата изскърца от натиска върху резето.

Хари се отдалечи от вратата. Движейки се тихо, той отиде в спалнята и издърпа куфара си изпод леглото. Човекът отвън щеше да разбере, че в жилището има някой, щом ключът беше в ключалката. Навярно щеше да чака в коридора. Можеше да виси там до края на деня.

Хари изруга през зъби. Погледна часовника си. Разполагаше само с двамайсет минути до срещата с Глори. Набързо си приготви багажа, вземайки само чифт бельо за смяна, една риза, най-хубавия си костюм и още един чифт обувки. Отиде на пръсти до банята за своите принадлежности за бръснене и за гъбата си. Отвори прозореца и хвърли поглед

навън. Желязната аварийна стълба, спускаща се до тясната уличка зад сградата, му подсказа пътя за бягство. Той се върна в спалнята, приключи с опаковането на багажа, след което дръпна най-горното чекмедже на скрина и извади изпод купчината ризи автоматичен „Колт“ четиридесет и пети калибър и кутия с патрони. Зареди оръжието и го пхна в задния си джоб, сложи патроните в куфара, затвори капака и щракна ключалките. После отвори вратата на гардероба, взе палтото и шапката си и се облече.

Влезе в банята, вдигна прозореца и прекрачи навън върху желязната площадка на противопожарната стълба. В долния апартамент живееше едно момиче, което беше приятелка на Глори и работеше в дрогерията на ъгъла на улицата. Хари знаеше, че по това време то е на работа и жилището е празно. Слезе по железните стъпала до прозореца на нейната баня, който беше наполовина отворен. Вдигна го докрай, погледна надолу към уличката, за да се увери, че никой не го наблюдава, след което се прехвърли в банята, пресегна се за куфара си и смъкна надолу стъклото. Мина през всекидневната и се озова в антрето. Спря се до входната врата, за да вдигне яката на палтото си и да нахлупи още пониско шапката над очите си. Тогава отвори вратата и излезе в коридора.

Стълбите, които водеха към апартамента на Глори, бяха в края му. Един нисък набит мъж с шлифер и черна шапка с широка периферия се беше облегал на стената, захапал цигара между устните си.

Той хвърли към Хари небрежен, апатичен поглед. Хари затвори вратата и вдигна куфара. Беше напрегнат и устата му беше пресъхнала. Усещането беше ново за него и напомняше за опасностите и рисковете, които го очакваха за в бъдеще.

– Хей, приятел! – рече мъжът, когато Хари тръгна по коридора. – Един момент.

Хари се извърна наполовина. Светлината в коридора беше оскъдна и той задържа главата си обърната така, че ниският да не може да го види добре.

– Какво има?

– Мис Дейн вкъщи ли си е?

– Откъде да знам?! Защо не се качите горе и не проверите?

– Никой не отваря. Тя сама ли живее, мой човек?

– Да – започна да се отдалечава по коридора Хари. – Трябва да успея за влака. По-добре говорете с домоуправителя.

Мъжът изсумтя и той бързо отиде до входната врата, отвори я и излезе на улицата. На ъгъла се спря, за да погледне назад. С изключение

на празния автомобил, който стоеше на около стотина ярда от жилищния блок, улицата беше пуста.

Мина такси и Хари му махна.

– На Уестърн и Ленъкс, и настъпи газта!

Той седна полуобърнат, така че да може да вижда през задното стъкло, но никаква кола не го последва. Часовникът му показваше точно един и четвърт, когато таксито спря до сергията с вестници. Глори чакаше и преди Хари да успее да слезе от колата, тя вече беше прекосила тичешком тротоара и седеше до него.

– Накъде? – попита той.

– Към гарата.

Шофьорът погледна към Хари за потвърждение, видя кимването му, след което потегли, включвайки се в бавно течащия поток на уличното движение.

– Всичко наред ли е? – тихо попита Глори.

– Да.

Те седяха мълчаливо, докато таксито си проправяше път в блъсканицата от коли. Глори държеше ръката на Хари и се вглеждаше в него с безпокойство.

Щом пристигнаха на гарата и Хари плати на шофьора, двамата заедно отидоха до бюфета. Глори се насочи към една свободна маса в ъгъла, докато в същото време той купи две кафета и ги донесе.

– Твоето приятелче започва да се разгорещява – каза Хари, сядайки. Той продължи с разказа за онова, което се беше случило. – Не знам как ще влезеш в апартамента – рече в заключение. Резето е пуснато отвътре. Предполагам, че ще трябва да изчакаш, докато Дорис се върне и да се вмъкнеш през прозореца на банята.

Глори поклати глава.

– Няма да се връщам. Опасно е, Хари. Не се заблуждавам, че следващия път ще имам такъв късмет. Ако се върна, Бен ще пусне повече хора да ме следят и аз никога няма да им се изплъзна. Беше чиста случайност, че този път избягах. Влязох в дамската тоалетна на „фери“. Оттам можеше да се излезе през служебния вход. Но втори път няма да се измъкна по този начин. Ще дойда с тебе в Ню Йорк. Не бива да пътуваме заедно. Ще се срещнем, както се уговорихме, в хотел „Астор“, единнайсет часа, в петък.

– Но ти не си взела никакъв багаж! Глори вдигна рамене.

– Мога да си набавя всичко, което ми е необходимо, в Ню Йорк. – Тя се наведе напред, облягайки ръцете си върху масата. – Трябва да

бъдеш предпазлив, Хари. Не се доверявай на Бен. Той се е променил. Едвам го познах. Станал е много по-опасен и по-безмилостен.

– Какво се случи?

Тя му разказа накратко за разговора.

– Това е много добре. Не се притеснявай за мене. Създаде ми благоприятната възможност, от която се нуждаех. Аз ще се погрижа за него.

– Не му се доверявай! – Очите на Глори бяха пълни с тревога. – Вземи парите преди да направиш удара. Недей да слушаш никакви обещания от негова страна и не му позволявай да те уплаши.

Хари се ухили.

– Няма да успее. – Той си допи кафето, след което погледна часовника си. – Е, мисля, че е време да си купим билети. Отиди първо ти. Ще се видим в петък в „Астор“.

– Добре – взря се в него тя. – Ще ми липсваш, Хари!

– Няма да е за дълго:

Тя стана и докосна рамото му.

– Пази се, скъпи!

– Разбира се!

Той я наблюдаваше как прекосява бюфета. Очите му се спряха на нейния изправен гръб и на стройните ѝ, грациозни крака. Помисли си, че ако само малко се поиздокараше, тя би била истинска красавица. Хари изпита лек прилив на обич към нея. Глори имаше характер, а това беше нещо, което малцина жени притежаваха.

Той си запали цигара и пусна кибритената клечка в чинийката на чашата с кафе.

„Е, това е... – каза си. – Това е началото!“ Ако имаше малко късмет, след двадесет дни щеше да притежава петдесет хиляди долара.

Само малко късмет...

III

На шестнадесети януари вечерта едно такси спря пред хотел „Лемсън“ в западната част на булевард Шербърн и шофьорът се пресегна, врътна дръжката на задната врата и я остави да се отвори, описвайки дъга.

Буреносни облаци, носени от свиреп вятър, се бяха гонили по небето през по-голямата част от деня, но сега вятърът беше отслабнал и

падаше равномерен дъжд, който приличаше на тънки стоманени спици под жълтеникавата светлина на уличните лампи. Той образуваше бързоструйни поточета в уллиците, капеше от тентата на дрогерията, разположена до хотела, и барабанеше върху покрива на таксито.

Шофьорът намръщен гледаше към входа на хотела от другата страна на черния лъскав тротоар. Над двойната летяща врата, която водеше навътре, се процеждаше мъждива жълта светлина.

Шест протрити, мръсни стъпала се спускаха от портала до улицата. Не се случваше често да кара пътник до „Лемсън“. Не можеше да си спомни кога бе возил последния. Хората, които отсядаха тук, не разполагаха с излишни пари за таксите. Те или ходеха пеша, или вземаха автобус. Това беше най-евтиният и най-долнопробен хотел в Лос Анжелос – вертеп, използван предимно от клошари и току-що излезли от затвора крадци, нуждаещи се от покрив, докато планират своята следваща дребна кражба.

Клиентът слезе от таксито, пхна една петдоларова банкнота в ръката на шофьора и каза със странно звучащ глас:

– Задръж рестото! Купи си нова таратайка с него. Имаш нужда...

Шофьорът бе така изумен, че се подаде навън от колата, за да се полюбува на пътника си. Не беше очаквал бакшиш. Беше се подготвил за кавга поради застъпването на тарифите. Пет долара! Мъжът сигурно беше побъркан!

Очите му опипаха високия, едър човек с опърпан шлифер и тъмнокафява износена шапка. С масивно телосложение, той изглеждаше на около четиридесет и пет – дебел, приличащ на престъпник клиент, с неравномерно гъсти руси мустаци и с един неприятен за гледане белег, който се спускаше от дясното му око до тъглчето на устата, като набръчкваше кожата и леко затваряше десния клепач, придавайки му зловещ вид. В лявата си ръка той държеше охлузен куфар от вулканфибър², а в дясната – дебел бастун с гумен накрайник.

– Това за мене ли е? – каза шофьорът, озадачено гледайки банкнотата. – Броячът показва само долар и двадесет.

– Ако искаш, върни ми ги и си остана с пръст в устата заради проклетото пътуване – каза пътникът.

Гласът му звучеше така, сякаш имаше нещо в устата си – особен, приглушен Звук. „Може би – помисли си шофьорът – той е от онези

2. вулканфибър – здрава материя от вулканизирана хартия и растителни влакна за напрана на чанти и куфари – Б. пр.

хора, които нямат твърдо небе.“ Когато говореше се виждаха ослепително бели зъби, щръкнали напред като на кон. Те издуваха напред неговата горна устна и мустаците му, придавайки му агресивен, неприязнен израз.

– Какво пък, харчите си вашите пари – отвърна шофьорът и бързо натъпка банкнотата в джоба си. – Благодаря, мистър. – Поколеба се, сетне добави: – Сигурен ли сте, че търсите дупка като тази? Знам едно по-чисто място, което е по-надолу по улицата. Не много по-скъпо. Дървениците тук дори не чакат да се мръкне, за да изгъплят. Прекарват с вас цялото си време и имат зъби като на капан за мечки.

– Ако не искаш човката да ти се покаже откъм тила – изръмжа пътникът, – не я пъхай в моите работи!

Той пресече тротоара, силно накуцвайки, като се подпираше на бас-туна си. Изкачи се по стълбите и изчезна в хотела.

Шофьорът зяпаше след него, свъсил вежди. „Сбърканияк – заключи той. – Пет долара, а отсяда в бордей като «Лемсън»!“ Поклати глава, сещайки се особняците, които беше возил в таксито си. Този беше поредният за неговия споменник. Включи на скорост и се изгуби в дъжда.

Фойето на хотел „Лемсън“ беше още по-кирливо от фасадата. Три плетени кресла, прашасала палма в потъмняла месингова делва, дълга розогзка от кокосови влакна, осеяна с дупки, и оцвъкано от мухи огледало изчерпваха мебелировката.

Над цялата потискаща картина тегнеше вонята на плесен, варено зеле и повредена канализация. В дясната част на фойето, срещу главния вход, се намираше рецепцията, на която седеше Лемсън, собственикът на хотела – пълен мъж с жокейска шапка на тила. Той носеше риза, чиито ръкави бяха запретнати, излагайки на показ косматите му, татуирани ръце.

Лемсън разглеждаше куцащия мъж, без да помръдва. Неговите малки, зловни очички преценяваха месестото, загоряло от слънцето, белязано лице, редките мустаци и накуцването.

– Искам стая – каза куцият, оставяйки куфара си на пода. – Най-хубавата ви стая. Колко ще струва?

Лемсън хвърли поглед през рамо към редицата от ключове, направи някаква сметка наум, реши, че си струва, и рече:

– Мога да ви дам № 32. Не я давам на никого. Тя е най-хубавата. Ще ви струва долар и половина на нощ.

Куцият извади портфейла си, избра банкнота от десет долара и я пусна върху бюрото.

– Оставям за четири ношувки.

Внимавайки да не покаже изненадата си, Лемсън взе банкнотата, провери я с поглаждане, след което, доволен, че е истинска, я сгъна и я пхна в малкото си джобче. Извади четири омърляни банкноти по един долар и със съжаление ги сложи върху сметачната машина.

– Нека останат за закуската – каза куцият мъж и му побутна банкнотите. – Искам услуга и предполагам, че ще трябва да платя за нея.

– Добре, мистър. Ще се погрижим за вас – отвърна Лемсън. Бързо прибра парите в джоба си. – Ако желаете, мога още сега да наредя да получите нещо за ядене.

– Не желая. Само кафе и препечен хляб утре сутринта в девет.

– Ще го уредя. – Лемсън измъкна един орфан тефтер, който служеше за регистрационна книга. – Трябва да ви помоля да се напишете, мистър. Това е полицейско разпореждане.

Куцият записа някакво име в книгата с остатъка от молив, прикрепен към нея с канап. Лемсън я обърна и присви очи над написаното. С печатни букви инвалидът беше отбелязал: ХАРИ ГРИЙН. ПИТСБЪРГ.

– О'кей, мистър Грийн – каза Лемсън. – Да изпратя ли нещо горе в стаята ви? Имаме бира, уиски, джин.

– Не. Но бих искал да използвам телефона.

Лемсън направи енергичен знак с палеца си по посока на телефонната кабина в отсрещния ъгъл.

– Ето там. Ползвайте го.

Куцият се затвори в кабината. Набра някакъв номер и зачака. С известно закъснение един женски глас каза:

– Резиденцията на мистър Дилейни. Кой се обажда?

– Казвам се Хари Грийн. Мистър Дилейни очаква позвъняването ми. Свържете ме, моля.

– Един момент.

Последва дълга пауза, после по линията се чу някакво изщракване и един мъж рече:

– Дилейни е на телефона.

– Глори Дейн ми предаде да ви се обадя, мистър Дилейни.

– Да, точно така. Искате да се срещнете с мен, нали? Наминете на сам тази вечер в осем часа. Ще ви отделя десетина минути.

– Сигурен ли сте, че искате да бъда видян в дома ви? Не ми звучи разумно.

Настъпи мълчание.

– Така ли? – Гласът на Бен беше режещ. – Какво тогава ви се струва

разумно?

– Навярно не бихте искали всички да разберат, че съм разговарял с вас, ако се осъществи онова, което би могло да бъде направено. Можем да поговорим в някоя кола на Западния кей, където няма да ни забележат.

Последва нова пауза.

– Слушай, Грийн – каза най-сетне Бен със студена злоба в гласа си, – ако ми загубиш времето, ще съжаляваш. Не обичам да ми губят времето.

– И аз не обичам. Имам предложение. Ти сам ще решиш дали да го изслушаш е загуба на време, или не.

– Бъди тази вечер на Западния кей в десет и половина – грубо отсече Бен и затръшна слушалката.

Мъжът, който се беше представил като Хари Грийн, остана известно време облегнат на стената на телефонната кабина държейки в ръка слушалката и гледайки втречено в празното пространство през мръсните стъкла на вратата. Изпитваше чувство на триумф, примесен с безпокойство. Още една стъпка към големия обир, мислеше си той, още един важен етап. След четири дни щеше да е на летището в очакване да излети нощният самолет за Сан Франциско. Затвори слушалката и закуцука към мястото, където беше оставил куфара си.

Лемсън вдигна поглед от вестника, който четеше.

– Стаята ви е срещу стълбището. Искате ли да занеса багажа ви?

– Не.

Той се качи по стълбите. Насреща му се показва вратата с № 32. Пъхна ключа в ключалката, превъртя го и я отвори.

Влезе в просторно помещение. В тъгъла се мъдреше двойно легло с железни перила при главата и краката, украсени с потъмнели месингови топки. Килимът беше изтрит и прашен. Чифт кресла стояха от двете страни на една празна камина. Над полицата на камината висеше, изпълнено в ярки плакатни цветове, изображението на някаква дебела жена, която белеше ябълка и гледаше през прозореца към някакъв хълмист пейзаж.

Срещу вратата имаше огледало в цял ръст и след като остави куфара си на пода и затвори вратата, Хари се приближи до него и се вгледа в отражението си.

„Промяната е невероятна!“ – помисли си той. Човекът, когото виждаше в огледалото, нямаше и най-малката прилика с Хари Грифин. С изключение на прорязаното от белег месесто лице, фигурата му беше като

на мъж, минал четиридесетте – напълнял в кръста, с открояващо се шкембе и превърнала се в мазнини мускулна система.

Хари свали шапката и шлифера си, продължавайки да стои пред огледалото. Русата оредяваща коса беше хитро измислена естествена перука, здраво прикрепена към темето на Хари с разтворено в спирт лепило. Белегът от дясното му око до устата беше от рибешка кожа с покритие от колодий³. Мустаците бяха присадени върху горната му устна косъм по косъм, формата на лицето му беше изменена с помощта на гумени тампони, прилепващи с вакуум към венците. Изпъкналите напред зъби бяха захванати за неговите собствени. Търбухът и масивните, затлъстели рамене представляваха алуминиеви конструкции, които той „обличаше“ направо върху тялото си. Куцането се дължеше на това, че носеше дясна обувка по-висока от лявата.

Глори си беше свършила работата. Тя беше казала, че няма да го разкрият, и Хари изпитваше увереността, че и най-добрият му приятел не би го познал.

Глори го беше научила как да отлепя белега и мустаците. Трябваше да носи маскировката четири дни и пет нощи. Щеше да му се наложи да се мие и да се бръсне и беше необходимо мустаците и белегът да бъдат сваляни и поставени отново. Отначало Хари се беше обявил против такава сложна дегизировка, но тя беше настояла и когато видя крайния резултат, той разбра, че е права. Сега можеше да рискува да бъде видян навсякъде. Тя беше надминала обещанието си. Хари Грифин бе престанал да съществува. Хари Грийн представляваше жива, автентична личност.

Сега всичко зависеше от Дилейни. Глори беше предупредила Хари безброй пъти да не му се доверява. Той беше почувствал раздразнение, че тя му отнема инициативата до такава степен. В края на краищата, казваше си Хари, планът беше негов. Разбира се, нейната идея с преобразяването му беше блестяща, но какво й пречеше да остави другите неща на него?! Тъй като беше постигнала голям успех в „сътворението“ на Хари Грийн, той прояви търпение спрямо нея, но сега се радваше, че е сам и че движи сделката без нея. Нейните многократни предупреждения, нейните тревоги и опасения го натоварваха.

В десет и десет той излезе от хотела и се запъти под проливния дъжд към автобусната спирка. Качи се на един автобус по посока на

3. колодий – разтвор на целулозен нитрат в смес от етилов алкохол и етер, използван за лепила, лакове и за покриване на леки рани в медицината. – Б. пр.

Америкън Авеню, слезе на последната спирка и тръгна по булевард Оушън.

Западният кей, откъдето обикновено потегляха комарджиите за превърнатите в игрални домове кораби, които бяха закотвени извън акваторията на града, беше тъмен и безлюден. В нощ като тази имаше малко кандидати за плаващите казина и само две от водните таксита бяха на стоянките си.

Хари се подслони в пасажа пред въртящите се врати. Часът беше десет и двадесет и пет. Той запали цигара, долавяйки своята напрегнатост и отчетливото туптене на сърцето си.

В единадесет без двадесет един „Кадилак“ с цвят на горчица, огромен като боен кораб, плавно спря пред входа на пристанището и той предположи, че това е колата на Дилейни. Тръгна с накуцване към нея, различавайки неясните силуети на двама мъже отпред и един отзад.

Седящият до шофьора слезе от колата – висока, прегърбена фигура, в която по описанието на Глори Хари разпозна човека, който я беше проследил.

– Ти ли си Грийн – попита мъжът троснато.

– Да.

– О'кей, качи се отзад. Ще се повозим наоколо, докато разговаряш с шефа.

Той отвори задната врата, а Хари се качи в колата и се отпусна върху меката тапицерия на седалката. Пушейки пурата си, Бен Дилейни извърна глава, за да го разгледа. Уличното осветление не беше достатъчно силно, за да може всеки от мъжете да види другия добре, но Хари позна Дилейни по подстриганите мустаци и по начина, по който държеше главата си.

– Грийн?

– Да. А вие сте мистър Дилейни, нали?

– Кой друг мислиш, че бих могъл да бъда? – озъби се Бен. – Карай бавно! – нареди той на човека зад волана. – Ще продължаваш да се движиш, докато не ти кажа да спреш. И избягвай главните улици. – Леко се завъртя на мястото си, така че да може да вижда Хари, който седеше в мрака и го наблюдаваше. – Какво е предложението ти? – попита той. – Давай по-сбито. Имам да правя и други неща, освен да се размотавам под дъжда.

– След четири дни – каза Хари, говорейки скорострелно – Калифорнийската въздушно-транспортна корпорация ще достави в Сан Франциско пратка промишлени диаманти на стойност три милиона

долара. Аз зная на кой самолет ще бъдат качени и как може да бъдат задигнати. Искам да ви продам идеята. Ударът може да бъде направен от трима души и четвърти с кола. Аз ще бъда единият от тези хора и се надявам вие да осигурите останалите трима. Бих искал да получа петдесет хиляди долара, за да извърша кражбата, без никакъв друг дял от пляквата. Това е предложението.

Дилейни беше потресен. Не беше очаквал толкова безочлива оферта. Петдесет хиляди долара! Този тип не го беше страх да си отваря устата.

– Нали не си въобразяваш, че ще бъда толкова побъркан, та да се захвана с подобна афера? – рече той. – Тези камъчета ще бъдат горещи като самия пъкъл.

– Това не ме засяга – отвърна Хари. – Задачата ми е да взема диамантите. Какво ще стане с тях след това не е моя работа. Ако не ги искате, просто го кажете. Винаги мога да се обърна към някой друг. Времето ми е също така скъпо, както и вашето.

Тагарт, високият прегърбен мъж, се изви наполовина към Хари и го изгледа. Макар че беше прекалено тъмно, за да види лицето му, Хари успя да почувства заплахата, която то излъчваше.

Но Дилейни нямаше нищо против този начин на общуване.

– Виждал ли си диамантите?

– Не. Не се отличават с нищо. Промислени диаманти – все едно че са пари. Трябва само да се изчака известно време и после да се пуснат на малки порции. Ако продажбата им се извърши както трябва, няма да има никакъв риск.

Дилейни знаеше, че това е вярно. Той разполагаше с многобройни пазари за индустриални диаманти и нямаше да му се налага да ги задържа дълго време. Ако тези камъни наистина струваха толкова, колкото твърдеше този тип, би могъл да изкара от тях два милиона, дори два милиона и половина.

Но кой беше този мъж, чудеше се той. Не обичаше да има вземане-даване с непознати. Макар Глори да го беше представила и той да чувстваше, че може да ѝ вярва, Бен не спираше да си задава въпроси за него. Мислите му се насочиха към яхтата, за която копнееше. Ако този удар успееше, това щеше да бъде начин да пусне поръчката. Бяха обещали доставка след дванадесет месеца. Усети как леко изтръпва от възбуда. Може би нямаше значение кой е мъжът, при положение че осигурява стоката?

– Как ще ги вземеш? – попита той. – Ще обереш фургона преди да

стигне до летището ли?

– Невъзможно е. Ще ги изпратят в бронирана кола с ескорт от мотоциклетисти. Въобще няма да можем да се доближим до тях. Не. Ще отвлека самолета.

Бен се вцепени. Между другото той забеляза как Тагарт се изопна на мястото си и разбра, че не беше единственият зашеметен.

– Ще отвлечеш самолета ли? Как ще направиш това, за Бога?!

– Няма да е трудно. Това прави работата предварително опечена. Резервирал съм три места в самолета, който ще пренася диамантите. Ще има около петнадесетина други пътници, така че с твоите двама души няма да привлечем вниманието, преди положението да е станало необратимо. Ще излетим след като мръкне. Полетът трае два часа. Веднага щом се отделим от пистата, аз ще отида в пилотската кабина, ще отстраня радиста от радиостанцията и ще закарам останалите от екипажа в салона, за да се погрижат за тях твоите две момчета. Ще поема управлението на самолета и ще го приземя в пустинята. Искам да ни чака една бърза кола, с която да се измъкнем. Ще пренеса диамантите до мястото, където искате да бъдат оставени, и с това ще приключим.

Бен се облегна, раздвижвайки своя проникателен, обигран ум. Планът беше смел и остроумен. Би могъл да успее, но всичко щеше да зависи от Грийн. Ако той загубеше самообладание или направеше само една грешка, всичко щеше да се сгромоляса.

– Ще можеш ли да се справиш със самолета? – попита Бен.

– Разбира се! – с досада отвърна Хари. – Летял съм на всякакви машини през войната.

– Ще трябва да го приземяваш на тъмно. Мислил ли си за това?

– Вижте, не е необходимо да се тревожите за кончината ми. Аз си знам работата. Ще приземя „хвърчилото“ благополучно. Ако е рекъл Господ, ще има луна, но дори и да няма, пак ще кацна. Искате ли да спазарим стоката, или не искате?

Бен забеляза, че беше оставил пурата си да угасне – нещо, което рядко допускаше. Той я изхвърли през прозореца.

– Каква ще е твоята печалба в крайна сметка?

– Вие ще вземете диамантите, ще платите на своите хора и ще ми дадете петдесет хиляди долара за услугата.

– Прекалено много е. Може да ми се наложи да укривам диамантите няколко години, преди да се отърва от тях. Ще ти дам десет хиляди.

– Или петдесет хиляди, или нищо! Риска поемам аз, а не вие. Полицията ще има моето описание. Не вие, а аз ще съм беглецът. Вашият дял

от удара ще бъде около два милиона без никакъв риск. Ако не смятате, че петдесет бона са справедлива цена, кажете на шофьора си да спре колата и аз ще се пръждосам по дяволите.

– Какво ще кажеш за тридесет хиляди? – предложи Бен, пазарейки се за собствено удоволствие. – Давам ти тридесет и нито пара отгоре!

Хари почувства как триумфът го залива като голяма вълна. Разбра, че Дилейни вече се беше хванал на въдицата.

– Аз ли да кажа на шофьора да спре, или вие ще го направите?

Бен си разреши една тънка усмивка под прикритието на тъмнината.

– О'кей нека бъдат петдесет. В брой, при доставянето на диамантите.

– Не! Искам да ми се връчат два заверени чека за по двадесет и пет бона в следобеда преди излитането. Трябва да съм убеден, че парите ми са на сигурно място, преди да се кача в самолета, иначе няма да участвам в обира.

Тагарт не беше в състояние да се владее повече.

– Искаш ли да халосам тази отрепка, шефе? – изръмжа той, обръщайки се наполовина назад.

– Млъквай! – озъби се Бен. – Не се бъркай! – Той погледна към Хари. – Ще получиш парите след като диамантите бъдат продадени, а не преди това!

– Не! Защо трябва да ви вярвам? – свиха се в юмруци големите ръце на Хари. – Какво би попречило на някой от вашите главорези да ме застреля в гръб, след като си получите камъчетата? Парите трябва да бъдат в моята банкова сметка преди да извърша удара, иначе няма да го направя!

– Бих могъл да те „убедя“ да го направиш – произнесе Бен с изнедавшащо озлобление в гласа. – Не приемам заповеди от боклуци като тебе!

– Хайде „убеди“ ме! – Хари чувстваше стичащата се по лицето му пот, но беше решен да държи на своето. – Накарай ме да приземя „хвърчилото“ в мрака и гледай да успееш. Аз не се плаша лесно, Дилейни, и съм труден за убеждаване.

Шофьорът натисна спирачките, отбивайки до бордюра, докато в същото време Тагарт се обърна с револвер в ръка. Той тъкмо се канеше да се протегне и да цапардоса Хари, когато Бен каза ядосано:

– Чакай! Кой ти нареди да спиращ? Карай нататък! А ти, Тагарт, не се меси!

Шофьорът вдигна рамене и отново подкара автомобила. Тагарт се

завъртя обратно с недоволно сумтене. Никой от двамата мъже не беше чувал някой някога да бе говорил по този начин с техния шеф и да си бе тръгвал просто така.

Но Бен съзнаваше, че Хари държи козове. Колкото повече мислеше за тази кражба, толкова повече започваше тя да му се нрави. Два милиона печалба! Беше евтино за някакви си петдесет бона!

– Какво би ти попречило да ме измамиш, ако ти дам парите? – попита той.

– Ще ми попречите вие, не е ли така? – каза Хари. – Какво ви безпокои? Чековете ще ми ги предаде ваш човек. Той ще дойде с мене до банката. Ще остане с мене, докато уредим нещата. Ако не можете да се доверите на своя човек, че ще внимава да не ви преметна, то най-добре лично да се погрижите за мене.

Бен вече си беше наумил да накара Борг да се занимае с Хари. Щеше да има не един, а трима души освен Борг. Нямахше никакви опасения, че Хари би имал някакъв шанс да му изиграе двойна игра. Но не искаше той да си мисли, че е спечелил лесна победа.

– Е, добре. Кога трябва да излети самолетът?

– На двадесети.

– В колко часа?

– Това ще ви го кажа, когато парите вече са у мен. Не по-рано.

– Не си от лековерните, а? – рече Бен и се ухили. Беше започнал да изпитва известно уважение към този залоен особняк, който говореше така, сякаш нямахше небце в устата си. – О'кей, Грийн, договорихме се! На двадесети след обяд един от моите хора ще ти даде два заверени чека за по двадесет и пет бона всеки. Ще стои залепен за тебе, докато се качиш в самолета. Разбра ли?

– Да.

– Ще ти дам две оправни момчета, които ще се качат с тебе и един трети, който ще кара колата – продължи Бен. – Подробностите можеш да уточниш с Борг. Той е от моите. Ще ти го пратя утре вечер. Къде си отседнал?

– В „Лемсън“.

– Добре. – Дилейни се наведе напред и потупа шофьора по рамото. – Спри!

Онзи отби до бордюра и спря.

– Ще слезеш тук – рече Бен на Хари. – Ако сделката се провали, ще върнеш парите. Ясно ли е? Много юнаци са се опитвали да ме прецакат в миналото. Всичките са мъртви. Някои от тях умираха доста

продължително. Аз си имам начин да открия даден човек, независимо къде се крие. Ще намеря и тебе, ако духнеш с мангизите, без да си се „отчел“. Няма ли диаманти, няма и пари! Разбра ли?

Хари слезе от колата.

– Да – преви той раменете си заради дъжда. Ще ги получите със сигурност. Не е нужно да се притеснявате.

– Аз не се притеснявам – каза Бен с ръмжаша нотка в гласа. – Ти си този, който ще бере ядовите.

Оставяйки Хари под дъжда, лимузината бързо ускори надолу по улицата и изчезна в тъмнината.

IV

На деветнадесети следобед Бен нареди да повикат Борг. През последните две години Борг отговаряше за нелегалния бизнес на Бен. Дилейни изцяло зависеше от него при предаването на нарежданията му, управлението на бандата, вършенето на черната работа, организирането на някое убийство, ако се наложеше. Борг следеше също и да няма спад в огромните приходи, които се стичаха при Бен от изнудванията с шантаж и груба сила.

През тези две години Борг никога не беше допускал грешка и никога не беше се провалил при изпълнението на заповед независимо колко трудна биваше тя.

Гледайки го как седи като огромна дебела жаба на стола срещу неговото бюро, Бен се удивляваше на измамната външност на Борг. Знаеше, че той е хладнокръвен и извънредно жесток убиец, който по-малко се замисляше дали да отнеме човешки живот, отколкото дали да смачка някоя муха. Знаеше, че е внезапен като нападаща змия, че е неимоверно бърз с револвера и че е професионален стрелец. Нямахте друг член на „организацията“ му, който да умее да управлява автомобил като Борг. Той не само шофираше с фантастични скорости, но и притежаваше възхитителна интуитивност и чувство за преценка на разстоянието. Бен се беше возил с него, когато го нападна из засада шайката на Левински. Бяха ги притиснали две коли, сипещи град от куршуми, и Борг се беше изплъзнал само благодарение на блестящото си, невероятно каране. Без никакъв шанс за скоростно бягство пред другите две коли, той се беше шумгнал през страничните улички в гъстото движение по Фигероу Стрийт. Бен никога не забрави това пътуване и щеше да го помни, докато е

жив. Движейки се с шейсет мили в час, Борг се беше връзал в уличния поток, сякаш той изобщо не съществуваше, като беше оставил зад себе си колите на Левински, все едно че бяха спрели. Той се стрелкаше по цялата ширина на платното, навсякъде, където имаше пролука, а ако нямаше такава, се устремяваше по тротоара. Препускането беше траяло три минути. То беше най-разтърсващото преживяване в живота на Дилейни, но той съзнаваше, че Борг го бе спасил от сигурна смърт. Нито един човек не беше ранен, нито една кола не беше смачкана, а когато Борг отново пришпори автомобила из страничните улици, след като се откачи от колите на Левински, си беше пак кротък и невъзмутим както винаги.

Беше трудно да отгатне възрастта на Борг. Би могъл да бъде на трийсет, или даже на четирийсет и пет. Беше истинска планина от мека бяла сланина. Цветът на кожата му беше бледозеленикав като корема на жаба. Очите му бяха подпухнали и черни, толкова безизразни и корави, сякаш бяха копчета от абанос. Неговата черна коса приличаше на драпирано върху черепа парче астраган. Той имаше черни мустаци, които висяха като миши опашки от двете страни на устата му.

Въпреки че Бен му плащаше по хиляда долара на месец плюс процент от събраните с „меко“ и „твърдо“ изнудване суми, осигурявайки му един значителен доход, Борг изобщо не приличаше на човек с пари. Дрехите му бяха зацапани, протрити и по традиция прекалено тесни за него. Ризата му беше винаги кирлива. Неговите ръце и нокти бяха толкова мръсни, че Бен с неговата изтънченост често недоволстваше.

Наблюдавайки го как седи, тежко отпуснат на стола, скръстил мръсни ръце върху тлъстия си търбух, с цигара, увиснала на дебелиите му, почти негроидни устни, с пепел по жилетката, чиито копчета заплашваха да се разлетят от усилието да задържат напора на охраненото тяло, Бен си мислеше, че никога не е виждал нещо по-неприятно и по-отвратително.

– Е? – каза той. – Хайде да чуем!

Вперил абаносовите си очи в тавана, Борг започна да говори. Гласът му беше дрезгав и задъхан. През цялото време, докато приказваше, той приличаше на човек, който се мъчи да си поеме въздух. От мястото, където седеше, Бен можеше да долови неговата воня на засъхнала пот и ухабени дрехи. Представи си, че вдъхва мириса на дебнештата в него смърт.

– Този тип е мошеник – каза Борг, говорейки сипкаво и приглушено. – Той няма биография. Не съществува, така както ние с тебе

съществуваме. Изведнъж гръм от ясно небе – и ето ти го Хари Грийн! За него няма никакви данни. Във Военновъздушните сили не го познават. Ченгетата не го познават. Никой не го познава. В ничие минало не съм ровил така, както рових в неговото, а намерих толкова малко. Засякох следите му в Ню Йорк, макар да казва, че идвал от Питсбърг. В Ню Йорк никой не го познава. Веднага щом е пристигнал в Лос Анжелос, е започнал да се прави на интересен. Бутнал е пет долара на един шофьор на такси. Снимал се е и е започнал разпра с фотографа. Дал го е тежко пред Лемсън. Ходел е всеки ден в един и същи бар и е говорил разни врели-некипели. Хвалел се какъв печен пилот бил и как му се искало да похвърка отново. Действал е като човек, който иска да бъде запомнен. Това ми намирисва. Тип, който замисля обир за три милиона долара, не би се държал по този начин, освен ако не е луд или няма някоя дяволски основателна причина, за да го прави.

Бен изтръска пепелта от пурата си, втренчвайки се в Борг.

– Смяташ ли, че можем да му имаме доверие? Борг сви масивните си рамене.

– Така мисля. Той няма да има възможността да ни изиграе. Аз ще се погрижа за това. Смятам, че може да се справи с тази работа. Но той не е Хари Грийн. От теб зависи дали да ти пука кой е, или не. Ако „снесе“, няма да има значение кой е. Ако не го направи, тогава ще има. Той е умен. Пази се. Обзалагам се, че когато стане далаверата, Хари Грийн ще изчезне, защото такъв човек няма.

Дилейни кимна.

– Даа, и аз мисля така. Всъщност най-добре е той да се изпари. Ако ченгетата го пипнат, може да пропее. – Известно време той остана загледал в празното пространство. – Все ми е тая кой е, стига да успее. Имаш ли някаква информация за диамантите?

– Те са истински. Далекоизточната търговска корпорация се ръководи от човек на име Такамори, който е представител на голяма индустриална групировка в Япония. Той е закупил промишлени диаманти на стойност три милиона долара. Получил е правителствено разрешение да изнесе диамантите и ще ги натовари на кораб от Сан Франциско за Токио. Това е пратката, за която говори Грийн. Диамантите са си напълно читави. От Грийн зависи, дали ще ги имаш, или не.

– Какво става с тримата, които ще му помагат?

– Набелязал съм ги. Джо Франкс и Марти Луин ще пътуват с него. Колата ще кара Сам Мийкс.

Бен се намръщи.

– Кои са те? Не са от нашите хора, нали?

Борг поклати глава. Бен почти успя да чуе триенето от дебелата лонена яка около врата му, докато той движеше главата си.

– Не бива да използваме нашите момчета за този удар. Тези трима души ще бъдат видени от екипажа и от пътниците. Възможно е да бъдат разпознати. Няма нужда да създаваме работа на ченгетата. Доведох ги от Сан Франциско. Те ще се върнат веднага след като си свършат работата. Нали не искаме полицаите да ни лепнат тази кражба?

– Така е. Тях бива ли ги?

– Добри са.

– Значи смяташ, че ще успеем с тази акция? Борг повдигна черните си рунтави вежди.

– Зависи от Грийн. Ако не е блъфьор, ще успеем, независимо че лъже.

Бен кимна.

– Може да е лъжец, но залагам главата си, че не е блъфьор. Той е точно толкова запален по тази афера, колкото и аз. Мисля, че ще успее.

Дебелото, пухкаво лице на Борг остана безизразно, но в лъхтящия му глас имаше скрита закана, когато изрече:

– За него ще е по-добре да успее.

– Доогледахте ли заедно неговия план?

– Разбира се. Той наистина го е разчел добре. Момъкът е умен. Доколкото схващам, се е погрижил за всичко. Зависи дали ще може да приземи самолета, без да го разбие. Казва, че ще може, но щом ще е тъмно, няма да му е лесно. Избрал е добро място. Бях там. Пясъкът е твърд и равен. Намира се на около тридесет мили от летище „Скай Ранч“. Аз ще се срещна с него на летището и ще прибера диамантите. Нашите трима юнаци ще отлетят от там за Сан Франциско. Уредил съм да се качат на едно въздушно такси-. Грийн твърди, че си е осигурил собствен транспорт.

Бен изсумтя, замисли се за момент, сетне попита:

– Разбра ли нещо за Глори Дейн?

– Офейкала е. – Веждите на Борг се склочиха. – Въобще не се е връщала в апартамента си след срещата с тебе. Искаш ли да се заема позкъсо с това?

Бен поклати глава.

– Не. Да върви по дяволите! Не мисля, че и тя има пръст в тази история. Забрави за това! – Той отвори едно чекмедже, извади две розови листчета и ги побутна към Борг. – Това е възнаграждението на Грийн.

Какво ли би му попречило да заиграе не по правилата веднага щом получи парите?

– Аз ще му попреча – отвърна Борг. – Разговарях с Луин и Франкс. Те знаят сценария. Ще го държат под око. Ако си проличи, че опитва двойна игра, ще му теглят куршума. Аз ще бъда залепен за Грийн, докато е на летището. Луин и Франкс ще имат грижата за него по пътя до летище „Скай Ранч“. Те са свестни момчета. Няма да успее да ги прикотка.

Бен кимна.

– О'кей! Изглежда, ще изкарам някоя и друга пара – каза той и се изправи.

– Така изглежда... – стрелна го Борг със своите абаносови подпухнали очички.

ТРЕТА ГЛАВА

I

Те пристигнаха на летището петдесет минути преди фиксираното в разписанието време за излитане с един стар „Буик Роудмастър“. На волана беше Борг. Хари седеше до него. Луин и Франкс бяха о зад.

– Завий надясно – каза Хари, когато Борг влезе през портала на паркинга. – В отдалечения ъгъл. Оттам ще можем да наблюдаваме самолета.

Борг мина по алеята, очертана от паркираните от двете страни автомобили, и вкара колата в едно незаето място до бялата дървена ограда, която отделяше паркинга от летището.

Под цяла батарея от прожектори, отдалечен на стотина ярда, стоеше един двумоторен „Муунбийм“. Пет души в бели работни комбинезони проверяваха машината. Някакво момиче в униформата на Калифорнийската въздушно-транспортна асоциация контролираше товаренето на голям брой контейнери от един камион в самолета. Хари позна момичето. Казваше се Хети Колинс. Беше лелял с нея два или три пъти и знаеше, че е интелигентна и способна стюардеса. Той се чудеше кой ли ще бъде капитан на полета и дали ще е някой, когото познава.

Беше му студено – през гърдите му минаваше стегнат ремък, който затрудняваше дишането. Ръцете, му се потяха, а устата му беше пресъхнала.

„Ето го и самолета – продължаваше да разговаря мислено със самия себе си. – След един час ще бъде на пулта за управление, за да го приземя в пустинята. Това ще стане, ако членовете на екипажа не се направят на герои и не започнат схватка.“ При тази мисъл стомахът му се сви. Двамата, които седяха зад него, бяха убийци. Ако някой започнеше да създава неприятност, те щяха да стрелят. Не се съмняваше в това.

Луин беше дребничък мъж на около тридесет години. Лицето му беше слабо, твърдо като гранит, с неспокойни очи. Франкс беше минал петдесетте, висок, шкембелия, с недомялана брутална физиономия, малки свински очички и с неприятен тик, който караше главата му рязко да подскача.

Но те не представляваха нищо в сравнение с Борг.

Борг направо „скопяваше“ Хари. Той никога преди това не беше се

сблъсквал с тип като него. Долавяше скритата в него опасност, така както човек усеща заплахата на спящия тигър. Разбираше, че този мъж беше самата смърт. Докато Луин и Франкс бяха безмозъчни главорези, които убиваха, защото им се плащаше да убиват, Хари имаше чувството, че Борг би убил, защото убиването би му доставило удоволствие. Изпитваше леко гадене да седи до него, да слуша неговото накъсано хрипящо дишане и отвратителния кълколещ звук, който той издаваше с дебелия си устни от време на време.

– Този ли е? – попита Борг, сочейки с дебелия си пръст към самолета.

– Този е – рече Хари. – След като го заредят с гориво и го проверят, ще го преместят до онези хангари вдясно. Имаме много време.

Борг изръмжа, разтършува се за цигара, запали я и се отпусна назад върху седалката си. Докато чакаха, Хари мислено проследи хода на последните четири дни. Беше се погрижил за всичко. Сега Хари Грийн беше известна личност. Нямаше как да бъде забравен. Когато описанието му се появи във вестниците, щеше да има поне една дузина хора, които щяха да си предложат услугите, твърдейки, че го познават.

Сети се за Глори и се запита, какво ли прави в този момент. Той й беше писал, давайки й своите последни указания. Беше й казал, че ще предаде диамантите на Борг на летище „Скай Ранч“. Веднага щом той си тръгнаше, Хари възнамеряваше да се отърве от своята маскировка, след което да вземе автобуса до Лоун Пайн. Беше я помолил да наеме едно бунгало в местния мотел на името на мисис Харисън. Тя трябваше да купи кола на старо и да го чака. Щяха да останат в мотела през целия следващ ден. След като се убедеха, че никъде няма провал и е безопасно за пътуване, щяха да тръгнат за Карсън Сити. Там щяха да останат един ден и отново да проверят какво е открила полицията. Ако се окажеше, че нищо не ги заплашва, щяха да продадат колата и да отидат в Ню Йорк. Оттам щяха да заминат за Англия и да започнат своята обиколка из Европа.

Хари се беше договорил с мениджърите на Лосанжелоската банка и на Калифорнийската банка да прехвърлят двата депозита от по двадесет и пет хиляди долара в Националната кредитна банка в Ню Йорк веднага щом чековете бъдат депонирани. Той ги беше предявил днес следобед и знаеше, че когато пристигне в Ню Йорк, парите щяха да го чакат.

Хари беше прекарал остатъка от деня в компанията на Борг, забелязвайки как двама мъже ги бяха „съпроводили“ до банките, как бяха останали в една кола пред хотел „Лемсън“ и ги бяха следвали до входа

на летището.

Внезапният шум от мотоциклетни двигатели прекъсна мислите на Хари. Той бързо вдигна поглед.

От тъмнината, откъм другия край на летището, се появиха четири-ма полицаи на мотори, които ескортираха една бронирана камионетка. Тя спря близо до самолета и ченгетата слязоха.

– Ето ги – тихо каза Хари и се наведе напред, за да наблюдава през стъклото.

Стоманените врати на фургона зейнаха и двама души с кафяви униформи, с фуражки и с препасани на кръста кобури с револвери скочиха долу. Единият от тях носеше малка четвъртита кутия. Докато четиримата полицаи стояха и пазеха, останалите двама мъже се запътиха към машината, казаха нещо на стюардесата и след това онзи с кутията се качи по стълбичката в самолета, следван от нея.

Другият от охраната се върна при камионетката, затръшна вратите, размени няколко думи с един от полицаите, след което се качи и замина. Сърцето на Хари пропусна един удар.

– Май че другото момче ще пътува с камъчетата – рече Луин.

– Какво от това! – отвърна Франк. – Няма да ни създава неприятности.

Хари не беше толкова сигурен. Това беше изненада. Не беше предположил, че с диамантите ще лети охрана.

– На него му плащат, за да създава неприятности – каза той смутено.

Франк се засмя:

– О'кей, значи ще си заслужи мангизите. Двигателите на самолета заработиха с грохот.

– Канят се да го преместят – каза Хари. – Не е зле да се поразмърдаме. Момчета, вие двамата знаете какво да правите. Няма да шуквате, докато не ви дам знак.

– Къде ще бъде пазачът? – попита Луин.

– Може да пътува в салона или да остане в багажното отделение. Ако е в салона, ще се справим с него преди да се насочим към пистата.

– О'кей! – Луин отвори вратата на автомобила и слезе.

Борг завъртя туловището си, така че да може да вижда.

– Тръгвай с него. Франк ще ви следва – каза той. – И слушай, Грийн, бъди внимателен! Има няколко момчета, които чакат пред летището, в случай че промениш намерението си да пътуваш. Няма ли диаманти, няма пари! „Стопляш“ ли?

– Разбира се – рече Хари и слезе от колата.

– Ще ви чакам на летище „Скай Ранч“ – добави Борг, подавайки глъстото си лице от прозореца на колата.

– Ще бъдем там – отвърна Хари като наистина се надяваше, че ще бъдат.

Той тръгна заедно с Луин по асфалта към залата за пътници. Не си говореха. Когато приближиха входа, Луин изостана.

– Мини отпред – каза той.

Докато куцукаше нагоре по стъпалата и влизаше в луксозно обзаведената зала за пътници, на Хари му се видя необичайно, че прекрчаваше това място. Въпреки че беше работил шест години за Калифорнийската въздушно-транспортна корпорация, той нито веднъж не беше идвал в чакалнята.

Тъмнокосо симпатично момиче, облечено в униформата на Корпорацията, взе билета му и каза, че неговото име ще бъде извикано след около двайсет минути.

– Барът е вдясно, сър – рече то. – Когато чуете, че сте повикан, моля елате при изход номер шест. Ето там... – и му го посочи. – Ще ви чакам, за да ви отведе до самолета.

Хари ѝ благодари и отиде в бара. Имаше доста хора, разпръснати на групички из заведението. Запита се дали бяха за неговия полет. Поръча си двоен скоч със сода и като се облегна на бара, ги заразглежда с небрежен вид. Те бяха от същата порода като онези, които обикновено пътуваха на борда на неговия самолет, когато беше капитан със собствен екипаж. Богатите, дебели бизнесмени, блестящите, облечени в палта от норки жени, търговците с грубовати лица и проницателни очи – всички пиещи и дрънкащи празни приказки като свраки.

Луин влезе в бара и си поръча бира. Той отнесе питието си на една маса, отдалечена от гъпата хора, запали цигара и зарея поглед наоколо, като очите му не пропускаха нищо. Франкс не се появи.

Хари се наслаждаваше на уискито. Нервите му бяха опънати и той се потеше. Продължаваше да убеждава себе си, че всичко ще мине както трябва, но мисълта за въоръжения пазач в самолета не му даваше покой. Ако този глупак се опиташе да ги спре, щеше да си изпати. Хари се уплаши от изгледите за насилие. Човекът от охраната можеше дори да бъде убит! Извади носната си кърпа, изтри ръцете си и се взря в хората на бара. Никой не му обръщаше внимание. Хвърли поглед към Луин, който му го върна с безразличните си очи.

Минутите продължаваха да се нижат, когато от високоговорителя

се разнесе глас, обявявайки полет номер шест. Той чу да викат името му и след като довърши второто си питие, закуцука към вратата, следван от трима мъже и две жени с палта от норки. Луин се затътри подире им.

На изход номер шест се присъединиха към други осем пътници и Франкс. Появи се Хети Колинс. Тя държеше списъка на пасажерите и започна бързо да отмята имената им, усмихвайки се на всеки.

– Последвайте ме, ако обичате! – каза тя и ги поведе по коридора навън към мястото, където чакаше самолетът.

Хари почувства как студена тръпка пролази нагоре по гръбнака му, когато съгледа четиримата полицаи, които продължаваха да стоят на пост до самолета. Една от жените с кожените палта каза:

– Виж, Джак! Осигурили са ти полицейски ескорт. Дебеловратият червендалест мъж, който пушеше пура, изръмжа.

– Тази „птичка“ пренася товари. Предполагам, че на борда ѝ има нещо ценно.

– Едва ли е нещо по-ценно от тебе, скъпи – саркастично отбеляза дамата.

– Оо, я млъквай! – отговори мъжът и лицето му пламна в тъмночервено. Той тръгна след жената по стълбата, водеща към вътрешността на самолета.

Един от полицаите стоеше отстрани. Той оглеждаше всеки от пътниците, докато се качваха по стълбата. Вгледа се особено строго във Франкс, който му отвърна с една крива усмивка на своята вулгарна, жестока физиономия.

Последен изкачи стъпалата с куцане Хари. Той не погледна към полицаия, но усети очите му върху себе си. Хети Колинс ги посрещна на прага на салона.

– Да ви донеса ли нещо – попита тя с професионална загриженост. – Може би едно питие или кафе малко по-късно?

– Не, благодаря – каза Хари.

– Мястото ви е точно от лявата страна на пътеката – насочи го тя.

Той кимна и тръгна между седалките. Имаше късмет, че му се падна крайно място съвсем до вратата на пилотската кабина. Вътрешната седалка бе заета от някаква висока мършава жена, облечена в палто от норки. Тя вдигна поглед, когато Хари застана отстрани. Разходи очи по неговия износен шлифер, белега и куция му крак и придърпа до себе си полите на своето палто, едва потискаща тръпката си на отвращение.

Хари се настани до нея, след което се обърна, за да види къде бяха Франкс и Луин.

Франкс беше в дъното на салона до вратата, която водеше към камбуза⁴. Зад камбуза бяха тоалетните и багажния отсек, където трябваше да се намират диамантите – диамантите и пазачът. Луин седеше по средата, от дясната страна. Хари бе доволен, че всички бяха разположени удобно. Двамата, Луин и Франкс, можеха да го виждат и щяха да забележат сигнала му, когато дойдеше време да завземат самолета.

Хети Колинс се движеше по пътеката, проверявайки дали предпазните колани са закопчани както трябва. Жената, намираща се от лявата страна на Хари, имаше проблеми със своя колан.

– Пъхнете това тук – каза Хари, посочвайки й единия му край. – Ще щракне автоматично.

Тя го стрелна с очи, дари го с едно хладно кимване и се закопча.

– Сигурно държите да прегледате вечерния вестник – рече тя, побутвайки вестника към Хари с такъв вид, като че ли се радваше, че се отървава от него. После го загърби наполовина, сякаш той престана да съществува, и се загледа през прозореца.

Хари сложи вестника в скута си. Той тъкмо закопчаваше своя колан, когато се приближи Хети Колинс.

– Оо, виждам, че сте закопчали коланите. Не ви ли стягат? – попита тя.

Жената с норките се направи, че не я вижда. Хари каза, че неговият е добре.

Девойката му се усмихна широко и той погледна нагоре, давайки й възможност добре да види лицето му. Тя не даде никакъв признак, че го е познала, и се обърна, за да се заеме с работата си от дясната страна на прохода.

Хари хвърли поглед на вестника. Очите му едва-едва докосваха напечатаното. Сърцето му биеше толкова силно, че той се чудеше дали жената до него не го чува.

„Още петнадесет минути“ – помисли си той. Погледна през рамо и срещна очите на Луин. Той седеше с каменно лице. Беше се свил в седалката си с вдигната яка, ниско нахлупена шапка и ръце в джобовете. Хари надникна зад него, към Франкс, който пушеше. Главата му спазматично потрепваше. Той се намръщи на Хари.

Надписът, забраняващ пушенето светна и Хари загаси цигарата си. После се загледа в първата страница на вестника, който мачкаше в ръцете си. Едно заглавие прикова вниманието му и той изтръпна. Когато

4. Камбуз – кухня на кораб или самолет – Б. пр.

започна да чете краткото съобщение, двигателите на самолета се пробудиха с рев.

„ТАКАМОРИ ПЕЧЕЛИ БИТКАТА ЗА ДИАМАНТИТЕ“

„След осемнадесет месеца упорити преговори с компетентните власти в САЩ милионерът Ли Такамори, собственик на Далекоизточната търговска корпорация, миналата седмица постигна успех в своята борба да достави на Токио промишлени диаманти от нашата страна.

Беше дадено официално разрешение за експорт на диаманти на стойност три милиона долара, които тази вечер със специална охрана ще отлетят за Сан Франциско, за да бъдат натоварени на кораб за Токио.

В интервю с нашия специален кореспондент мистър Такамори каза, че въпреки ожесточената съпротива на определени среди той най-после бил успял да убеди федералните власти, че промишлените диаманти са крайно необходими за икономическото съживяване на Япония.

Предполага се, че мистър Такамори лично е финансирал сделката и това е било решаващият фактор в продължителните преговори. Когато бе запитан дали гарантира плащането, мистър Такамори отказа да направи коментар.

Говори се, че мистър Такамори ще отпътува със самолет за Токио в края на месеца, за да бъде приет от императора и награден за своите заслуги.“

Хари сгъна вестника и го пусна под седалката си. Спомни си предупреждението на Борг: „Няма ли диаманти, няма мангизи!“ Онзи юнак Такамори щеше да получи удар. Нямахме ли диаманти, нямаше да има и награждаване!

Самолетът вече се движеше. Той видя как пробляснаха светлините на паркинга. „Буйкът Роудмастър“ си беше отишъл. Борг щеше да кара като луд по летище „Скай Ранч“. Хари погледна часовника си. Още десет минути!

II

Хари пхна ръка във вътрешността на шлифера си и пръстите му докоснаха хладната дръжка на неговия „Колт – 45“. Чудеше се как ли щеше да реагира екипажът на самолета, когато го видеха да влиза в пилотската кабина. Там щяха да бъдат капитанът, вторият пилот-навигатор, бордовият инженер и радистът. Всичките млади, енергични и със здрави нерви. Ами ако се направеха на герои? Ако се хвърлеха насреща му? Той реши да стреля в тавана. Това щеше да им върне разсъдъка. Притесняваха го не толкова те, колкото пазачът. Той беше професионалист, на когото плащаха, за да се справя с трудни положения. В багажното отделение ли беше, или в коридора? Франкс щеше да се погрижи за него. Луин щеше да се заеме с пътниците. Ако знаеше, че при диамантите ще има охрана, щеше да помоли Дилейни за четвърти човек.

Внезапно изпита потребност да разбере къде е пазачът и се изправи, заставайки на пътеката.

Видя как ръката на Луин се плъзна под палтото и поклати глава. Луин свъси вежди. Ръката му остана скрита, докато наблюдаваше как Хари минава покрай него, накуцвайки.

Наведен напред, Франкс също гледаше в Хари, докато той се приближаваше към него. Хари отново поклати глава. Отвори вратата и влезе в камбуза.

Хети Колинс приготвяше няколко мартинита. Тя го видя и му се усмихна.

– Втората врата вдясно – каза тя.

Той кимна, но без да я поглежда. Гледаше към коридора, който водеше към багажното отделение.

Пазачът седеше на една съгъваема седалка пред вратата на товарния отсек. Когато съзря Хари, той се извърна наполовина и дясната му ръка се отпусна върху дръжката на револвера. Носеше велурена ръкавица на ръката, с която стреляше. Неговите движения и ръкавицата стреснаха Хари – те представляваха „визитката“ на професионалист.

Охраняващият беше млад – приблизително на годините на Хари. Имаше светлосини очи и четвъртито лице с тънки устни и бдително, живо изражение. Той изглеждаше опасен и бърз и сърцето на Хари се преобърна. Това момче щеше да му създаде проблеми. Осъзна го моментално.

Хари влезе в тоалетната и затвори вратата. Остана прав един

безкраен миг, мислейки усилено. Най-безопасното и сигурно нещо, което можеше да направи, бе да изолира пазача, разсъждаваше той. Със заострянето на вратата между салона и кухнята щяха да го неутрализират, докато успееше да приземи самолета. След това тримата биха могли да му видят сметката. Сети се за пустия коридор. Нямаше да успеят да го изненадат. Можеха да го нападат само един по един. Ако покажеше желание за борба, щеше да им създаде големи неприятности.

Хари почувства как по лицето му потече струйка студена пот. Погледна към огледалото над умивалника. Видя, че беше преbledнял, а очите му бяха разширени от страх. Направи усилие да се усмихне, но устните му бяха като парализирани.

Той излезе от тоалетната, без да поглежда към пазача.

Хети Колинс носеше поднос с мартинитата към салона. Хари ѝ отвори вратата, влезе след нея и затвори. Спря се до Франкс.

– Седи в коридора – каза той, навеждайки се, с уста близо до вибриращата глава на Франкс. – Ще го заключа. От тази страна на вратата има резе. Ще се заемем с него, когато слезем долу.

– Не – рече Франкс. – Ти Ще се погрижиш за екипажа. Аз ще се оправя с пазача. Веднага щом докараш екипажа тук, ще вляза и ще му видя сметката.

– Изглежда бързак и не е от лесните. Опасен е...

– Уф! Я млъквай! – озъби се Франкс. – Мислиш ли, че не мога да се справя с боклук като него?!

Хари вдигна рамене.

– Е, добре. Ти ще водиш погребалната процесия, ако не внимаваш. Ще изчакам момичето да отиде обратно в камбуза и после влизам в кабината.

Той се върна на мястото си.

Жената с коженото палто смучеше мартини и пушеше. Тя му отпрати неодобрителен поглед, когато седнаше. Той отказа мартинито, което му предложи Хети Колинс, след което, докато тя вървеше по пътеката обратно към кухнята, се изправи, погледна към Луин, кимна, погледна Франкс и кимна пак.

Луин се изниза от мястото си и бързо тръгна между седалките, за да застане при вратата на пилотската кабина.

Двама или трима от пътниците ги зяпаха озадачени. Франкс стана от мястото си и се облегна на вратата, която водеше към камбуза.

– Слушайте, боклуци такива! – извика той, напрягайки гласа си до краен предел. – Това е обир. Ако някой от вас мръдне, лошо му се пише!

Седете тихо, дръжте си човките затворени и нищо няма да ви се случи!

Неговият четиридесет и петкалибров автоматичен пистолет беше вече в ръката му. Луис също беше извадил револвера си.

Хари не изчака да види реакцията на пътниците. Той отвори вратата на пилотската кабина и изкачи трите стъпала. Докато оглеждаше познатата обстановка, револверът беше в ръката му, а сърцето му блъскаше като ковашки чук.

Бордовият инженер – момче, което не познаваше – седеше пред своето инструментално табло. Забил очи, радистът наблюдаваше зеления екран на радара. До него беше пултът на втория пилот-навигатор. Зад тях се намираха двете пилотски места. Той разпозна гърба на Сенди Мак'Клър – пилот, с когото бяха приятели. Добро момче и добър летец. Втория пилот не познаваше.

Бордовият инженер го зяпаеше с изцъклени очи. Беше се полуизправил.

– Остани на мястото си! – грубо каза Хари. – Това е обир! Махни си ръката от онзи ключ. – Вие двамата отивайте в салона!

– Ти си луд! – каза бордовият инженер, с почервеняло от гняв лице. – Няма да можеш да се справиш с всичко това! – Той се изви към пилота. – Мак! Хей, Мак!

Хари направи крачка към него и го удари през лицето с барабана на револвера си, сваляйки го на стола му. Той отстъпи назад с плувнало в пот лице, така че да може да контролира и четиримата мъже.

Мак'Клър се обърна и го изгледа. Вторият пилот се беше изправил на крака с преbledняло лице и уплашен поглед.

– Отивайте и тримата в салона или ще ви пробия по една дупка! – озъби се Хари. – Вдигнете си ръцете!

Радистът бавно стана от мястото си. Той помогна на бордовия инженер да се надигне. От неговото лице течеше кръв. Изглеждаше зашеметен.

– Влизайте там вътре! – каза Хари.

Те слязоха по стъпалата към салона. Една жена изпищя, когато видя инженера.

Луин избута покрай себе си тримата мъже и им кресна да седнат на пътеката. По свирепите нотки в гласа му Хари разбра, че той започваше да се изнервя. Искаше му се да надзърне в салона и да види дали Франкс се е справил с пазача, но не смееше да откъсне поглед от Мак'Клър.

– Включи на автопилот и отивай в салона! – рече му той.

– Не говори глупости – отвърна Мак'Клър. – Този самолет е

поверен на мене. Аз нося отговорност за пътниците. Няма да мръдна от тук! Ти си луд! Не можеш да се справиш с всичко това...

– Включи на автопилот! – каза Хари. Той избърса потта от очите си с опакото на ръката. – Аз ще поема машината. Хайде, по-живо!

– Ти ли? – зяпна го Мак'Клър. – Няма да ти позволя да управляваш този самолет!

– Ако не се махнеш от онзи стол, ще те застрелям! – извика Хари.

Мак'Клър се поколеба.

– Ще се справиш ли?

– Разбира се, че ще се справя. Изчезвай от стола! Мак'Клър включи с удар автопилота. Неохотно стана от пилотското място.

– Не прави никакви опити! – каза Хари, дръпвайки се назад, за да му направи място да мине покрай него. – Отвън има още двама, които са много по-опасни от мене.

– Ако си тръгнал на лов за диаманти – рече Мак'Клър, никога няма да се измъкнеш от тях. На летището има ескорт, който ще ни чака да кацнем.

Отивай там и млъквай!

Мак'Клър погледна към Хари. Лицето му беше придобило твърд и решителен израз. Хари имаше чувството, че той ще се нахвърли върху него. Разбра го по очите му. Знаеше, че не може да застави себе си да го застреля. Стегна се, очаквайки го да се приближи.

Тогаваше чу трясъкът от един изстрел, моментално последван от друг, идващ от пистолет с по-голям калибър. Мак'Клър се размърда, извърна глава и се отправи към вратата, която водеше в салона. Хари остави револвера да се плъзне между пръстите му, като го улови за барабана. Той замахна към тила на Мак'Клър. Дръжката се стовари върху черепа му, повалейки го на колене. Хари го удари още веднъж и той се изпружи.

Надникна в салона, прекрачвайки Мак'Клър. Пътниците седяха като истукани, с побелели и уплашени лица. Луин стоеше на пътеката с револвер в ръка. Лицето му беше бледо и лъщеше от пот. Тримата от екипажа седяха на пода с ръце върху главите си.

Хари обхвана сцената с един единствен бърз поглед. Тогаваше зърна Франкс, който се беше облегал на вратата, водеща към камбуза, притискайки с ръка рамото си. По вътрешната страна на ръкава му се стичаше кръв и капеше от пръстите му. Докато Хари го гледаше, краката му се огънаха и той се свлече на пода.

– Какво става? – попита Хари. Без да се обръща, Луин рече:

– Пазачът! Там вътре е. Улучи Тед. Май се кани да си пробие път със стрелба!

Гласът на Луин беше фалцов. Звучеше така, сякаш нервите му се бяха изпокъсали.

– Няма да го направи – каза Хари. – Ще си остане вътре. Разправях на този глупак...

– Отиди и превържи ръката на Тед – рече Луин. – Ще умре от загуба на кръв.

– Трябва да управлявам „хвърчилото“ – отвърна Хари ядосано. – Накарай някого от екипажа.

Той се наведе и улавяйки неподвижното тяло на Мак'Клър, го довлече от стълбите вътре в салона.

Мършавата жена с палтото от норки хвърли поглед към Мак'Клър, издаде някакъв звук, наподобяващ цвиленето на кон, и падна в несвяст. Друга жена запищя. Бордовият инженер почти се изправи на краката си, но Луин му извика да седне.

Хари се върна в пилотската кабина. Изключи автопилота и пое управлението. Целият трепереше, а сърцето му щеше да се пръсне.

Небето се беше очистило и имаше чудесна луна. Той измени курса и се насочи към пустинята. Минутите минаваха. Не спираше да мисли, че щом приземеше самолета, щеше да се наложи той и Луин да се заемат с пазача. Устата му скоминяса от страх.

Дяволите да го вземат Франкс! Той го беше предупредил. Сега пазачът беше нащрек и щеше да е готов да ги посрещне. Ако се затвореше в багажното отделение, можеше да ги държи на разстояние цели часове. Изглежда, нямаше да успеят да вземат диамантите.

Той не завиждаше на Луин. Не би желал да бъде там отвън, лице в лице с всичките тези хора, с екипажа, кървящия Франкс и притаилия се пазач.

Сети се за петдесетте хиляди долара, които бяха вече в Ню Йорк. Няма ли диаманти, няма „сухо“! Трябваше по някакъв начин да се доберат до оня тип. Можеше дори да се наложи да го убият. Тази мисъл го вледени.

Хари летя около десет минути, след което започна да лови ориентири. Отново промени курса. Отдолу пустинята се разстилаше като бял набръчкан чаршаф. Той снижи самолета на петстотин фута. Можеше ясно да различава пясъчните дюни и хълмовете. Някъде на изток имаше широка и равна ивица земя. Той свали още по-ниско машината, като се наведе напред, за да вижда през плексигласа, забравяйки за миг онова,

което ставаше в салона.

Тогава забеляза една мигаща светлинка. Вече можеше да различи колата и дребничката фигурка, размахваща мощен прожектор.

Хари не беше обърнал внимание на Сам Мийкс, когато се беше запознал с него. Той беше невзрачен младеж с изострено от слабост лице, на не повече от деветнадесет години и с една кирлива на вид ивица мър върху горната си устна, която играеше ролята на мустаци. Луин беше казал, че той е добър шофьор, но Хари не можеше да си представи, че би се справил с мъжата като пазача.

Той описа широка окръжност със самолета. Стори му се, че нямаше да има проблеми с кацането. Включи задкрилките и спусна самолета към мигащата светлина. Беше показал на Мийкс къде точно трябваше да застане, когато тримата с Борг бяха ходили да оглеждат терена предния ден.

Хари почувства как колелата се допряха до земята, отскочиха, после пак се допряха. Машината се разтърси и уплашен, че колесникът няма да издържи натоварването, Хари бързо изключи двигателите. От двете страни на кабината се вдигнаха пясъчни вихрушки, след което самолетът се подчини на спирачките и спря.

Хари се измъкна от пилотското кресло, грабна револвера, който беше оставил до себе си на пода, отиде бързо до вратата и надникна в салона.

Франкс седеше свит на кълбо върху една седалка, близо до която стоеше Луин. Някой беше отпрал ръкава на палтото му и беше превързал рамото му. Неговото лице блестеше от пот и той изглеждаше доста зле. Държеше своето четиридесет и петкалиброво оръжие в лявата ръка.

Пътниците седяха неподвижно. Когато Хари застана на прага, всички погледнаха към него.

– Слушайте! – каза той. – Никой няма да пострада, ако се държите разумно. Правете каквото ви се казва, и всичко ще бъде наред. Ние сме в пустинята. Най-близкият град е на сто мили оттук, така че няма смисъл да бягате. Искам всички да излезете навън. Отидете на няколкостотин ярда от самолета, седнете на земята и чакайте. Когато свършим, радистът ще се обади за помощ и ще дойдат да ви вземат. Нямайте никакви основания за безпокойство, докато се подчинявате на заповедите. – Той застана на пътеката. – Отвори изхода! – каза Хари на бордовия инженер. – По-живо!

Бордовият инженер отвори вратата и скочи на пясъка. Другите двама членове на екипажа спуснаха при него Мак'Кълър, който идваше в

съзнание.

– Хайде! Хайде! – извика Хари. – Слизайте всички! Блъскайки се уплашено, пътниците се измъкваха на четири крака от самолета.

– Къде е стюардесата? – попита Хари Луин.

– Вътре е, с пазача...

Хари мина по пътеката, направи крачка встрани и отвори няколко инча вратата, която водеше към камбуза.

– Хей, момиче! Излез оттам! – извика той. – Има един пътник, който се нуждае от помощта ти.

Той почти очакваше, че пазачът ще започне да стреля, но она не го направи. Хети Колинс се показа. Погледна с преbledняло лице към него, после към Луин, но Хари успя да забележи, че тя беше много по-малко уплашена в сравнение с него.

– Една жена припадна оттатък. Ще ти помогна да се справиш с нея – каза той. – Искам тя да напусне самолета.

Върна се обратно по пътеката, вдигна жената с палтото от норки и я занесе до изхода. Подаде я на двама мъже от пътниците, след което скочи на пясъка и помогна на Хети да слезе.

– Разкарайте се от самолета – каза той на екипажа, докато Луин стоеше на прага над него, прикривайки го с револвера си. – Отдалечете пътниците. Когато свършим, ще можете да се върнете и да се обадите по радиостанцията за помощ.

Екипажът събра пътниците и ги поведе през пясъка встрани от самолета. Двамина от мъжете носеха жената с коженото палто. На Мак'Клър помагаша колегите му.

Сам Мийкс дотича с револвер в ръка. Неговото изострено, приличащо на гризач лице издаваше възбудата му.

– Божичко! Помислих, че самолетът ще се прекърши, когато го приземи – рече той. – Какво става?

– Много неща – изръмжа Луин. – Вътре при диамантите има един пазач, който гърми и при най-малкия повод. Вече простреля Тед.

Устата на Мийкс зяпна. Хари видя как очите му се напълниха със страх. Беше го преценил правилно. При обезвреждането на пазача, от Мийкс нямаше да има никаква полза.

III

Франкс се измъкна от седалката си и дойде до изхода. Облегна

туловището си на вратата и погледна надолу към Хари и Мийкс.

– Онзи боклук е бърз като светкавица – рече той. – Влязох вътре с насочен пистолет и стрелях в него. Той извади пушкалото си и гръмна, преди погледът ми да стигне до него. Няма да се справите с него с изненада.

– Аз ще се заема с него! – каза злобно Луин. – Няма да ми попречи да се докопам до скъпоценни камъни за три милиона долара!

Хари погледна Мийкс.

– Стой тук и наглеждай онази тайфа отсреща. У теб ли са ключовете от колата?

– Да – каза Мийкс, отдалечавайки се гърбом. – Ще ги държа под око.

Хари се метна с подскок вътре в самолета.

– Не можем да протакаме дълго тази работа – рече той на Луин. – Радистът е длъжен да излъчва сигнали много често. Ако скоро не получат сигнал, ще започнат да ни търсят.

– Аз ще отворя вратата – каза Луин. – Стой извън прицела му. Тед, ти по-добре се махай оттук.

– Оставам – процеди с ръмжене Франкс, сгърчвайки лицето си от болка. – Само да ми се покаже този кучи син, и ще го пречукам!

Луин тръгна по пътеката. Хари го последва. Когато стигнаха до входа на камбуза, те застанаха между седалките от двете страни на вратата.

Протегнал напред револвера си, Луин хвана дръжката, завъртя я и дръпна вратата. Той стреля в коридора, после се наведе напред, хвърли бърз поглед и рязко се дръпна назад.

– Няма го там!

Сърцето на Хари се преобърна. Това означаваше, че пазачът бе влязъл в товарния отсек, правейки доближаването до него още по-сложно.

– Той е в багажното отделение – каза Хари. – Ти стой тук. Аз ще отида до товарния люк. Той се отваря отвън. Дай ми две минути, за да го отворя. Ще поема огъня върху себе си, докато изтичаш по коридора и отвориш вратата на отсека.

Луин кимна.

Хари тръгна към изхода. Когато минаваше покрай Франкс, видя че той се беше сгърчил на седалката с увиснала напред глава. Дишаше тежко, но продължаваше да стиска пистолета си.

Хари скочи на земята. Мийкс стоеше наблизко, наблюдавайки групата пътници и екипажа, чиито силуети образуваха тъмен „налеп“ върху

белия пясък на около двеста ярда.

С биещо до пръсване сърце, с пресъхнало гърло и кисел вкус в устата, Хари изтича покрай корпуса на самолета до товарния люк. Той се пресегна и хвана ръчката, която го затваряше. Дръпна я и бързо се навезде, когато тежкия капак зейна, падайки като махало.

Предпазливо надникна вътре. Ръката му трепереше толкова силно, че едвам удържаше револвера.

Багажното отделение беше празно!

В мига, в който се встрещи, в мига, в който осъзна, че пазачът не беше се скрил вътре, го стресна трясъкът на един револверен изстрел във вътрешността на самолета и той за малко не изпусна оръжието си.

Той разбра какво се беше случило. Пазачът ги беше направил на глупаци. Беше се скрил или в камбуза, или в тоалетната.

Хари изтръпна. Дали пазачът беше „заковал“ Луин? Той заобиколи – точно навреме, за да види как Мийкс, с изблещени очи и мъртвешко на лунната светлина лице, рязко вдигна револвера си. От вратата на самолета изляз друг револвер и една жълта светкавица разкъса мрака.

Мийкс политна назад, когато куршумът го улучи между очите, пръсвайки мозъка му и раздробявайки неговия череп.

Хари съзря на прага неясна фигура. Позна фуражката и започна да стреля като обезумял. Пазачът отвърна на огъня и Хари почувства как куршумът прелетя покрай лицето му. Хвърли се на четири крака и опита да се заслони под самолета.

Забеляза пазача, който се надвесваше от машината. Луната се отразяваше в револвера му. „Край! – помисли си Хари. – Свършено е с мене!“ Той затвори очи, притискайки се още по-плътнo към пясъка.

Някъде вътре в самолета отекна приглушен изстрел от пистолет. Хари потрепери. Отвори очи тъкмо навреме, за да види как пазачът изпусна револвера си и падна напред, приземявайки се върху пясъка с тъп звук.

Известно време Хари остана глупаво загледан в трупа на пазача, след което бавно се изправи. На вратата на самолета се появи Франкс. Той се облегна на рамката ѝ. От мястото, където стоеше, Хари чуваше неговото мъчително дишане. Докато се приближаваше, Франкс стреля в него още веднъж.

– Видях му сметката! – изхриптя той. – Нали ти казвах! Тоя никаквец мина точно покрай мене. Не ме видя.

Хари отиде при пазача и го преобърна с крак. Почувства, че му се гади от вида на мъртвото застинало лице.

– Вземи камъните! – простена Франкс. – Няма да издържа още дълго. Побързай!

Хари се стегна и се покатери в самолета.

– Искам да излезеш и да държиш под око онази сбирщина – каза той. – Ще ти помогна да се спуснеш долу.

Той свали Франкс на пясъка и го облегна на колесника. Усилието беше прекалено голямо за него. Главата му клюмна върху гърдите и пръстите му изпуснаха пистолета.

Хари погледна към пътниците. Един от тях се беше изправил.

– Сядай! – изкрещя той, като вдигна револвера си и стреля над главата на мъжа. Оня бързо седна.

Хари разтърси Франкс.

– Дръж се! Наблюдавай ги!

Франкс изпъшка, стисна пистолета си, който Хари натика в ръката му, и изломоти нещо.

Хари се намъкна с лазене в самолета и се затича към камбуза. Откри лежащия в коридора Луин с простреляна отзад глава. Нямаше нужда да го обръща, за да разбере, че е мъртъв. Той отвори вратата на багажното отделение и влезе вътре. Загуби няколко секунди, докато намери малката четвъртита касета. Когато се опита да я отвори, установи, че беше заключена.

Стискайки я под мишница, Хари скочи долу на пясъка. После изтича до мястото, където лежеше Мийкс. Прерови джобовете му и намери ключовете от колата.

Когато се върна при Франкс, забеляза, че той лежеше с лице захлупено върху пясъка. Хари се наведе над него и го изправи, Франкс дишаше тежко. Беше в безсъзнание, с подгизнала от кръв ръка.

Хари го подпря, изтича до колата и запали мотора. Докара я до самолета. Слезе и отиде при Франкс, оставяйки двигателя да работи. Изправи го на крака с теглене, нарами го и олюлявайки се, го понесе към колата. Сложи го отзад, тръшна вратата и седна зад волана.

Трябваше да измине двадесет и пет мили до летище „Скай Ранч“ – хубав, прав път, ограден от двете страни с пясъчни дюни. Ярката луна правеше излишни фаровете му. Той включи на скорост, отпусна съединителя и колата полетя през пясъците по посока на шосето.

След двадесетина минути, а може би и по-малко, един самолет щеше да е вече във въздуха и да го търси. Помисли си, че трябваше да извади от строя радиостанцията и да си осигури повече време. Трябваше да стигне до летище „Скай Ранч“, преди да го забележат на пътя.

С натиснат докрай педал на газта, автомобилът се понесе по шосето с повече от осемдесет мили в час.

Пазачът беше мъртъв, разсъждаваше Хари, впил във волана ръцете си, чиито стави бяха побелели от стискането. Това беше убийство. Ако го хванеха щеше да отиде на електрическия стол. Ако знаеше, че ще стане така, нямаше да бъде толкова смахнат да си рискува живота за някакви петдесет хиляди долара. Когато беше планирал обира, не беше предположил, че е възможно той да завърши с убийство. Беше постъпил като глупак, че не беше поискал двеста хиляди. Дилейни сигурно щеше да издои два милиона от сделката, без да поема никакви рискове. Щеше да си седи най-спокойно. Два милиона долара!

Хари се пресегна и докосна с ръка стоманената касета. Ако имаше възможностите на Дилейни за „изпиране“ на диамантите, не би делил с него, помисли си той. Дилейни щеше дяволски добре да се облажи с тях, но в ръцете на Хари те бяха безполезни. Нямаше да посмее да ги продаде. Не познаваше никой, към когото можеше да се обърне. Е, щеше поне нещичко да спечели. Заплахата на Борг „Няма ли диаманти, няма мангизи!“, вече нямаше значение. Мисълта му се насочи към съобщението, което беше прочел във вестника. Няма ли диаманти, няма почести!

Хари едва не излезе от пътя. Изви волана, изправи посоката и намали. Какъв глупак беше! Разбира се, че Такамори! Би могъл да направи сделка с Такамори! Японецът се беше борил осемнайсет месеца, за да се слобие с диамантите. Предстоеше му да бъде приет от императора, който щеше да го награди. „За такъв човек парите значат малко – разсъждаваше Хари, – но с почестите не е така.“ Би могъл да поиска милион и половина. Такамори щеше да бъде пълен тъпак, ако изпуснеше такова предложение. Навярно никога повече нямаше да му разрешат да изнася диаманти. На Хари му се стори, че Такамори бе в ръцете му. Пазарлъкът щеше да бъде труден, но имаше добри изгледи да успее. Беше дързост, но рискът си струваше. Щеше да заложи на това, че Такамори толкова силно жадуваше за диамантите, че би действал зад гърба на полицията и не би го издал.

Хари чу Франк да стене. Звукът го върна към действителността. Летеше стремително към Борг, а в момента Борг беше последният човек, с когото би искал да се сблъска. Той намали и спря колата.

Не разполагаше с много време за съставяне на план. След около още десет минути някой самолет щеше да излети, за да спасява пътниците и екипажа. Полицията щеше да бъде вдигната по тревога. Всички

пътища щяха да бъдат завардени.

Дали да рискуваше да продължи с колата? Тя беше стояла в сянката и нито някой от пътниците, нито някой от екипажа се беше приближил на по-малко от двеста ярда от нея. По всяка вероятност те нямаше да могат да дадат описанието ѝ на полицията. Трябваше да поеме риска и да я задържи. Без нея беше загубен.

Оставаше Франкс...

Хари се обърна и погледна ранения мъж, който седеше тежко отпуснат върху задната седалка. Франкс се втренчи в него.

– Защо спиаш? – изфъфли той. – Какво има? Хари видя, че той продължаваше да държи в ръка пистолета си. Макар че състоянието му беше тежко, Франкс все още можеше да бъде опасен.

– Спукахме гума – каза Хари.

Франкс изсумтя и затвори очи. Главата му клюмна напред.

Опирайки се на задната седалка, Хари сграбчи пистолета му. Беше очаквал, че ще държи оръжието хлабаво, но вместо това установи, че хватката му е като менгеме. Докато Хари дърпаше пистолета, той изгърмя. Трясъкът и светкавицата го зашеметиха, но той някак успя да не го изпусне и го изтръгна от ръката на Франкс.

Франкс се надигна, проклинайки. Юмрукът му се стовари в лицето на Хари, но ударът не беше силен.

Избутвайки встрани неговата протегната ръка, Хари го цапардоса по темето. Франкс се свлече назад.

Хари остави пистолета, изпълзя от колата, отвори задната врата и го издърпа навън върху пясъка.

Накъса на парчета шлифера си, след което, изваждайки джобното си ножче, отпра допълнителната подметка, която беше заковал на своята обувка, за да започне да куца. После започна да сваля маскировката си. След няколко минути Хари Грийн изчезна и мястото му беше заето от малко неадекватно гледация Хари Грифин.

Той уви дегизировката в шлифера и занесе вързопа при близката дюна. Започна да копае трескаво с ръце и продължи, докато не издълба дупка, достатъчно голяма, за да го побере. След като я зари и утъпка пясъка, се върна при колата. Постави стоманената касетка в жабката, после седна зад волана и бързо се понесе по пустото шосе.

IV

След десет мили бясно каране Хари стигна до един разклон. Пътепоказателят сочеше, че надясно бе летище „Скай Ранч“, а наляво Лоун Пайн. Без да намалява скоростта, той насочи колата в лявата отбивка и пое като вихрушка по един стръмен, лъкатушещ път, който пресичаше предпланините и се отдалечаваше от пустинята. Няколко мили по-нататък намали скоростта. Движението по пътя започваше да става оживено. Хари не искаше да привлеча вниманието върху себе си с прекалено бързо шофиране. Той се почувства по-сигурен, когато застигна едни големи цистерни с петрол, които се бореха със стръмния склон. Беше се върнал в цивилизацията, където отделният автомобил вече не беше подозрителен.

След като измина още пет мили, видя пред себе си една дълга колона от червени стоп-светлини и натисна спирачките, намалявайки до скоростта на пешеходец. Пред него се виждаха поне осем спрели коли и два камиона. Докато пълзеше към тях, Хари се наведе през прозореца. Сърцето му прескочи, когато забеляза, че напреко на пътя имаше бариера. Осветени от фаровете на колите, няколко пътни полицаи стояха зад бариерата. Той спря зад един камион с пресъхнала уста и разтуптяно сърце. Посегна надолу и започна да опипва пода на колата, докато не намери пистолета на Франкс. Напъха го между двете предни седалки. После отвори вратата и слезе. Отиде до камиона, който беше отпред. Шофьорът, тантурест, пълен мъж с килнат назад каскет, се беше подал навън от кабината, взирайки се в пътя.

– Какво става? – попита Хари.

Шофьорът хвърли един поглед към него и вдигна рамене:

– Откъде да знам? Кисна така десет минути. Ония умници май ще си играят на стражари и апаши.

Към тях се приближи полицаи със сигнален фенер в ръка.

– Какво ви е ужилило бе, приятел? – подвижна шофьорът на камиона. – Загубили ли сте нещо или се упражнявате просто така, за идеята?

– Затваряй си устата! – отвърна ченгето. Гласът му звучеше заплашително. – Ще продължите след малко.

Хари видя, че колите пред него вече потегляха, и се върна при автомобила си, но без да се качва вътре. Искаше да има простор за действие, ако му се наложеше. Ръката му докосваше дръжката на револвера в неговия джоб. Опитваше се да запази хладнокръвие, но нервите му бяха

опънати до скъсване и той усети как лицето му се изпотява.

Полицаят се покатери отстриани на камиона, освети вътрешността му с фенера си, изпуфтя и слезе долу.

– Добре, мърдай! – каза той на шофьора.

Зад Хари бяха спрели още три коли. Шофьорите им се бяха показали от прозорците.

– Какво има? – извика един от тях.

– Спокойно! – отвърна полицаят. – Не бихте ли изчакали малко!

Той се приближи до Хари, насочвайки лъча на прожектора си към лицето му. Хари понечи да побегне, но овладя своя порив. Ченгето премести лъча от него върху колата. Убеди се, че вътре нямаше никой, след което рече:

– Да си виждал двама мъже, пътуващи насам в една голяма шест-местна кола?

– Видях много коли – отвърна Хари, – но не си спомням за никакви двама мъже.

Полицаят изръмжа.

– Никой нищо не помни – каза кисело той. – Това, което не мога да проумея, е защо някои от вас имат очи? Никога ли не ги използвате? О'кей, омитай се!

Той се запъти към следващата кола.

Хари ускори веднага щом отмина бариерата. Той профуча покрай другите коли, изпревари ги и пое по безлюдното шосе.

Знаеше, че ченгетата щяха да търсят мъж на средна възраст, с пълно лице и белег. Сети се за Глори. Беше умна! В това няма никакво съмнение. Ако не беше измислила тази маскировка, сега той или щеше да бъде арестуван, или щеше да лежи край пътя, направен на решето от полицейските куршуми. Почувства как привързаността към нея го залива като вълна. Каза си, че ще погаси дълга си към нея. Щяха да отидат в Европа и да преживеят кулминацията на своя живот. Парите нямаше да са проблем. Тя можеше да притежава всички дрехи, които пожелаеше – всяка проклета дреболия. Той само щеше да изчака, колкото беше необходимо за сделката с Такамори, след което щяха да заминат. Ако изкопчеше от него милион и половина, би могъл да финансира своя собствена служба за въздушни превози. Отначало можеше да започне с два самолета, а по-късно да купи още два. Щеше сам да си бъде господар, а това беше нещо, за което винаги бе копнял. Знаеше, че е безкрайно задължен на Глори и на нейното блестящо хрумване за това, че беше на свобода. Ситуацията се беше затегнала, но сега шансовете бяха на негова страна.

Хари изцеди още малко мощност от двигателя. Ухили се, когато си представи физиономията на Борг, който щеше да чака на летището. Новините вече се носеха в ефира. По всяка вероятност точно в този момент Борг слушаше съобщението за отвлечането. С всяка измината минута той щеше да става все по-наясно, че е бил преметнат.

Усмивката на Хари стана по-широка. И Борг, както и полицията щеше да тръгне на лов за Хари Грийн. Какво пък, нека си го търсят! Хари Грийн беше погребан в пясъците на тридесет мили оттук и щеше да си остане погребан...

Двадесет минути по-късно, карайки с умерена скорост, Хари мина по главната улица на Лоун Пайн.

Лоун Пайн беше малко, неподдаващо се на описание градче. Къщите бяха дървени и имаше само няколко магазина. Часовникът на арматурното табло показваше единадесет и десет. Повечето къщи бяха потънали в мрак, когато минаваше покрай тях. Една голяма рекламна табела с нарисувана на нея стрелка го насочи към мотела. След още пет минути стигна до портала. Хари намали, влезе през него и продължи по един черен път до самите бунгала. Те бяха наблъскани едно до друго в полукръг. Светеха само три от тях. В останалите беше тъмно. Под няколкото дървета бяха паркирани пет коли. Над входа на най-дясното бунгало имаше светещ надпис, на който се четеше „ОФИС“.

Хари паркира до един „Форд“, модел 1930 г., слезе и тръгна към офиса. Бутна вратата и влезе в малко помещение, осветено от електрическа крушка без абажур, която висеше от тавана и хвърляше ъгловати сенки.

Шишкак мъж в напреднала възраст и по риза го зяпна, като че ли падаше от Марс.

– Бунгало ли искате? – попита той. – Вече е късно...

– Казвам се Харисън. Жена ми се е регистрирала днес следобед. Кой е номерът на нейната къщичка?

– Харисън ли? – надигна се от стола тлъстакът. Той се приближи до едно табло, подпря се отпред на перваза и се загледа в него. – Да, точно така. Мисис Харисън. Тя каза, че ви очаква. Бунгало номер двадесет. То е последното отляво.

– Благодаря – каза Хари и се обърна да си ходи.

– Чухте ли за обира? – попита дебелият. – Говориха за него по радиото. Господи! Тези копелета са способни на всичко!

Хари се спря. Трябваше да положи усилие, за да съдържи ръката си да не бръкне в джоба с револвера.

– Нищо не съм чул.

– Ще прочетете за това в утрешния вестник. Заглавията ще излязат с ей такива букви! Отвлечен самолет и задигнати диаманти за три милиона долара! Пазачът и двама от престъпниците загинали! Чували ли сте някога подобно нещо? Отвлечен самолет!

– Това истина ли е? – попита Хари, отстъпвайки с гръб към вратата.

– Мисля, че пазачът е бил смелчага. Бил се е с тях до последно. Полицията издирва някакъв пълен мъж с белег на лицето и един друг негодник, който бил ранен. Предполага се, че са тръгнали насам.

Хари се вцепени.

– Насам ли?

– Да. Избягали са с кола, насочвайки се насам. Не са хванали пътя за Скай Ранч. На него е имало патрулен полицай, който е докладвал, че нито една кола не била минавала покрай него, така че би трябвало да са поели насам.

– По-добре да отивам при жена ми. Сигурно се е изплашила.

Шишкото кимна.

– Няма да стигнат далече. Единият от тях е тежко ранен.

Хари излезе навън в нощната тъмнина. Бързо отиде при колата, взе стоманената касетка от жабката и извади пистолета на Франкс измежду двете седалки. Пъхна го в задния си джоб, след което се запъти през тревата към последното бунгало отляво. Прозорецът светеше. Почука на вратата.

– Кой е? – грубо попита Глори.

– Хари.

Той чу как тя прекоси на бегом стаята, вратата рязко се отвори и две ръце се обвиха около него, притискайки го.

– Ей! Пусни ме да вляза! – рече той. Вдигна я във въздуха и я внесе в малкото помещение като затвори вратата с ритник.

– Оо, Хари! – каза тя задъхано. – Бях загубила ума и дума. Чух какво се е случило. Предават го периодично по радиото. Ранен ли си?

– Добре съм – хвърли той металната кутия на леглото. – Беше трудно, малката, но успях да се измъкна.

– Убили са охраната.

– Да. Имахме лошия късмет да попаднем на един храбър глупак. Той уби...

– Да... Чух. Бях толкова разтревожена. – Тя свиваше и отпускате ръце. – Ако те заловят...

– Не започвай с това, за Бога! – отвърна Хари с раздражение. –

Знам какво ще ми направят, ако ме хванат, но няма да ме спипат.

Той погледна нейното побеляло, уплашено лице, тъмните кръгове под очите ѝ, черната разбъркана коса, неугледния, измачкан от пътуването костюм, в който беше облечена, и част от обичта му към нея се изпари.

– Извинявай, Хари. Беше... беше от шока. Надявах се и се молих да не се случва нищо от този род.

– Не аз убих оня тъпанар – каза Хари с нотка на враждебност в гласа. – Ако Франкс не беше го очистил, той щеше да очисти мен. Беше ме взел на мушка, когато Франкс му тегли куршума.

– Съобщиха, че си избягал с още един мъж. Къде е той?

Хари прекара език по устните си. „Няма да е лесно!“, каза си той, неочаквано раздражен от това, че се налагаше да ѝ обяснява.

– Виж, бих пийнал нещо. Носиш ли алкохол?

– Да. Взех малко уиски. Мислех, че...

– Добре, дай го!

Тя му хвърли един бърз поглед, сепната от неговия тон, но влезе във вътрешното помещение, появявайки се около секунда по-късно с една бутилка скоч, две чаши и кана с вода. Хари си сипа четири пръста, ливна в чашата малко вода и я пресуши наполовина. Добави още уиски, отдръпна се и седна на леглото. Запали цигара, докато наблюдаваше как Глори си приготвя питието.

– Отървах се от Франкс – каза той. – Налагаше се.

Забеляза как тя се вцепени, сетне бавно се извърна и се взря в него. Хари вдигна очи към нея, после отклони погледа си.

– Ти... ти си се „отървал“ от него? Той е бил ранен, нали?

– Да.

– Къде го заряза?

– За бога, не ме гледай така! – гневно каза той. – Оставих го на шосето. Трябваше да го направя. Попаднах на пътна блокада недалеч оттук. Ченгетата бяха спрели цялото движение и претърсваха колите. Наистина добре щях да се наредя, ако бяха открили Франкс при мене в колата, целия потънал в кръв. Длъжен бях да се отърва от него.

– Разбирам. – Глори седна като подкосена, сякаш краката ѝ не я държаха. – Какво е това, Хари? – посочи тя към стоманената касетка върху леглото.

Той се напрегна. Инстинктивно усети, че щеше да си има неприятности с нея.

– Виж какво, Глори, хайде да отложим. Уморен съм. Прекарах

ужасна нощ...

– Какво е това, Хари?

– Диамантите! Какво, по дяволите, си мислеше, че е?!

Тя закри лицето си с ръце, облещвайки очи.

– Но защо не си ги дал на Борг? Ти ми писа, че уговорката била такава.

– Не му ги дадох, защото престанах да бъда глупак. Защо трябва твоето приятелче да гушне два милиона долара, а аз да поема всички рискове и да чопна само петдесет бона? Знам кой ще ми даде милион и половина за диамантите и ще направя пазарлъка с него. Дилейни да върви по дяволите! А също и Борг!

– Нее! – извика Глори пронизително и се изправи на крака. – Не бива, Хари! Трябва да дадеш диамантите на Бен. Длъжен си! Той ти изплаща парите! Довери ти се! Не можеш да постъпиш така.

– Да, довери ми се. Като същинска лисица. Беше изпратил двама главорези да ме следят навсякъде, където отидех. „Прикачил“ ме беше за Борг. Бил ми се доверил ли?! Та това е нелепо! Този плъх би заподозрял и собствената си майка, че му слага отрова в яденето. Даде ми парите, защото знаеше, че няма друг начин да докопа диамантите. О'кей, прекалено дълго той е бил умникът. Сега е мой ред. Аз ще изтъргувам камъчетата, а той ще си остане с празни ръце.

Глори се мъчеше да се овладее. Тя беше потресена, изтръпнала и ужасена.

– Но, миличък... ти не разбираш – каза тя, опитвайки се да говори бавно и спокойно. – Съзнавам как се чувстваш след всичко това. Представям си изкушението, но не бива да постъпваш така. Никой не е успял да измами Бен и да се измъкне безнаказано. Никой! Опитвали са се. Зная го. Живях с него четиринадесет месеца и през това време безброй хора правиха опити да го излъжат на бърза ръка. Никой не успя. Няма да успееш и ти, скъпи. Ох, помъчи се да ми повярваш, Хари! Говоря ти така, понеже те обичам. Не искам да ти се случи нещо. Искам да останеш жив, а не да умреш. Не разбираш ли?

– Успокой се, Глори – отвърна Хари. – Това, което ти, изглежда, не разбираш, е, че той ще търси Хари Грийн. Благодарение на тебе Хари Грийн вече не съществува. Той е заровен в дюнните, където никой никога няма да го намери. Това е първият път, когато Дилейни ще бъде изигран, без да може да направи нещо. Никога няма да ме открие. Аз не съществувам. И той, и полицаите могат да ме търсят до спукване. Благодарение на тебе няма да ме изровят никога. Могат да душат хиляда

години. Човекът, когото преследват, е престанал да съществува. Това не го ли схващаш? Ела на себе си, бебчо! Ние сме в изгодно положение. Имаме петдесет бона, които ни очакват в банката в Ню Йорк. Донесох три милиона, които лежат там на леглото. За какво се тревожиш? Съвсем просто е... Не разбираш ли?

Глори похлупи лицето си с ръце и заплака.

V

Бен Дилейни бързо стана, когато телефонът извънтя. Оставяйки Фей нацупена и изненадана на канапето, той прекоси стаята и вдигна слушалката.

Беше слушал емисията за обира. Новините за касапницата го бяха изтръгнали от обичайното му спокойствие. Ако проследяха диамантите до него, щяха да възникнат неприятности, беше си помислил той, докато слушаше възбудения глас на коментатора. Пазачът мъртъв, а Луин и Мийкс убити! Това щеше да предизвика сензация. Ако свържеха името му с обира, шефът на полицията О'Харидън щеше да бъде принуден да вземе мерки срещу него, а това беше последното нещо, което Бен желаше. Той беше очаквал обаждането на Борг. Беше го проклинал, че се бави. Чакаше вече два часа и звънът на телефона му подежда като токов удар.

– Да? – каза в микрофона. – Кой е?

– Борг. – Мазният, задъхващ се глас се точеше по линията като петмез. – Изиграха ни. Той не се появи.

Бен почувства как го заля гореща вълна от ярост.

– Разказвай нататък! – изръмжа той.

– Чакам тук от два часа, но от него няма никаква следа – рече Борг. – Бяхме се уговорили да се срещнем в девет и трийсет. Сега приближава дванайсет. Той е изфирясал.

– Може да не е – каза Бен, присядайки на ръба на бюрото. – Може да е загазил. По радиото казаха, че двамата с Франкс са избягали с колата. Франкс бил ранен. Може да го е хванала полицията.

– Ченгетата не са го пипнали, но са намерили Франкс. Грийн го е „разтоварил“ край пътя. Оставил го е да умре от загуба на кръв. Когато полицаите се натъкнали на него, той бил мъртъв поне от половин час. Не, Грийн е офейкал благополучно. Изпарил се е с диамантите.

Бен си помисли за петдесетте хиляди долара, които беше платил на

Грийн. Помисли си за двата милиона, които би могъл да спечели от камъните. Помисли за яхтата.

– Ако тази отрепка смята, че може да ми изиграе двойна игра и да изчезне, криво си е направила сметката – каза той с истеричен от яростта глас. – Тръгвай след него! Чуваш ли!? Тръгвай след него!

– Той не съществува – каза Борг, неволно повтаряйки думите на Хари. – Никога не е бил Хари Грийн. Сигурно вече се е отгървал от накуцването си и от онзи белег и се е превърнал в някой друг. Казвах ти какво ще стане.

Бен се плъзна от бюрото в креслото си. Лицето му беше бледо и фосфоресциращо. Очите му приличаха на лещи от прозрачен кварц.

– Знаеш ли номера на колата?

– LMX 999 007. Какво ще ти помогне това?

– Престани да задаваш въпроси! – ръката на Бен стисна телефона толкова силно, че върховете на пръстите му побеляха. – Слушай, трябва да намериш този тип. Не ме интересува, колко време ще отнеме или колко ще струва. Намери го! И запомни – не искам да ми се мяркаш пред очите, докато не го откриеш. Ясно ли е?! Няма да имаш друга работа освен да го търсиш, но ако не го намериш, ще трябва да си търсиш нова работа.

– Ще го намеря – спокойно отвърна Борг. – Ще бъде нужно време, но ще го намеря.

– Онази жена, Глори Дейн, може би знае къде е. Тръгни по следите ѝ – рече Бен. – Не е необходимо аз да ти казвам как ще го търсиш, просто го открий!

Той трясна слушалката и известно време остана загледан в попивателната върху бюрото.

– Какво има, мили? – попита Фей като изправи хубавата си главица и го зяпна неразбиращо. – Виждаш ми се сърдит.

– Млъквай! – кресна Бен. – Не е твоя работа! Той вдигна телефонната слушалка и каза:

– Свържете ме с полицейското управление.

Фей направи кисела физиономия и хлътна назад в канапето. Взе един шоколадов бонбон от кутията до себе си и го заразглежда с интерес. Колко досадно, че Бен беше сърдит, помисли си тя. Искаше ѝ се да я заведе на кино тази вечер. А сега щеше да крещи и да бушува, докато не станеше време за лягане. Тя вдигна рамене. Разбира се, той щеше да се извини на сутринта. Щеше да ѝ направи подаръче, за да компенсира грубостта си, но си беше досадно. Фей сложи шоколадовия бонбон в

устата си и се замисли над това, колко беше вкусен.

– Дайте ми О'Харидън – каза Бен. Той почака малко, а после, когато началникът на полицията дойде на телефона, продължи. – Ти ли си, Пат? Обажда се Бен. Да. Как си? Отлично! Аз съм добре. Виж, Пат, имам малко вътрешна информация, която сигурно би ти влезла в работа. Подшушна ми я едно от моите момчета. Оня тип, който е извършил обира на самолета, се казва Хари Грийн. Не, не знам нищо друго за него, като изключим това, дето чух, че се е снимал във фотоателието на „Есекс Стрийт“. Моят човек, изглежда, мисли, че куцането и белегът са камуфлаж. Колата му е „Понтиак“ с регистрационен номер LMX 999 007. – Дилейни слушаше със застинала вълча усмивка върху тънките си устни. – Разбира се, Пат. Знаеш, че винаги правя каквото мога. Да. Надявам се, че ще го пипнеш. Такива нападения вредят на бизнеса – засмя се той. – Съобщи ми, ако го хванеш. Да. Довиждане! Засега друго няма.

И затвори.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

I

Дълго след като Хари беше заспал, Глори продължаваше да лежи будна, вирайки се в разсичащите тавана снопчета лъчи от светещия надпис на офиса, които влизаха през жалюзите.

Тя съзнаваше, че е безпомощна да попречи на Хари да излъже Бен. Беше сигурна, че ако продължеше да се моли и да спори с него, той щеше да изгуби търпение и да я зареже. Усети как започна да ѝ се гади от страх при мисълта за последствията от подготвяната от Хари измама. Познаваше Бен. Да му свиеш номер беше точно толкова опасно, колкото и да се заиграеш с някоя кобра. Каза си, че ще трябва да издаде Хари, щом като той възнамеряваше да действа по този начин. Знаеше: ако Бен разбере, че те двамата са замислили обира и че идеята Хари да се маскира е била нейна, той щеше да бъде безпощаден към нея.

Но макар да беше уплашена, макар да разбираше, че единственото разумно нещо, което можеше да направи, бе да скъса с Хари, тя знаеше, че не би могла да си наложи да постъпи така. Чувстваше, че Хари бе последният мъж в нейния живот. Ако го загубеше, други нямаше да има. Тя щеше да бъде обречена на самота и вместо това предпочиташе да се сблъска с опасността в лицето на Бен.

Може би в края на краищата, самоубеждаваше се Глори, опасенията ѝ бяха безпочвени. Бен щеше да търси Грийн, а както беше казал Хари, той повече не съществуваше. Никой, дори и Дилейни при цялото негово лукавство и ум, нямаше да се сети, че мъжът до нея е бил някога масивният Хари Грийн с тлъстото, белязано лице. Беше сигурна в това. Но щеше ли Бен да заподозре Хари, ако ги откриеше заедно? Това беше опасно и тя потрепери, внезапно осъзнавайки, че ще трябва да напусне Хари заради собствената си безопасност, даже и да решеше, че за нейната не я е грижа. Ако Бен успееше да хване следите на Хари, вината щеше да е само нейна. Ако ги спипаше заедно и направеше някои проучвания за него, научавайки, че някога е бил пилот в Калифорнийската въздушно-транспортна корпорация, той лесно би могъл да събере две и две и да се досети, че Хари е човекът, когото търси. Но това нямаше да се случи, ако тя се махнеше от Хари.

Не би могла да го направи, каза си Глори. Те трябваше да заминат

надалече – колкото може по-далече от Бен. Той не би могъл да преобърне целите Съединени щати заради тях. След като се върнеха от Европа, трябваше да се установят във Флорида, а не в Калифорния. Така щяха да бъдат в безопасност.

Тогава я осени друга мисъл. Ами ако на Хари му хрумнеше, че Бен би могъл да го открие чрез нея? Да предположим, той схване, че тя е единствената брънка, свързваща го с Хари Грийн. Какво ли щеше да направи? Щеше ли да я изостави? Щеше ли да я намрази? Ръцете ѝ се свиха в юмруци. Как ли щеше да постъпи той?

Глори обърна глава и го погледна. Той спеше дълбоко, отпуснал хубавото си лице, с плътно събрани устни... Както му се любуваше, тя усети, че премалаява от любов към него.

Не би могла да го предаде. Знаеше го. Дори това да означаваше сигурна смърт и за двамата им.

Неочакван шум отвън я накара да изтръпне. Тя вдигна глава и се послуша с разтуптяно сърце.

Отпред някой ходеше. Глори чу стържене от подметки. На верандата изскърца дъска.

Тя отметна завивките, едва дишаща от страх, взе халата си, загърна се с него и дебнешком отиде до прозореца. Погледна през един процепа на жалюзите.

Онова, което видя под лунната светлина, я накара да се вледени и тя сподави писъка, надигащ се в гърлото ѝ. Обърна се, изтича до леглото и, сграбчвайки Хари за ръката, бясно го разтърси.

Хари седна, отблъсвайки ръката ѝ.

– Какво става? – сърдито каза той. – Човек не може да спи от тебе!

– Полиция! – каза тя почти шепнешком. – Отвън има десет души!

Хари застина. Глори видя как кръвта се отдръпна от неговото лице, а от очите му избликна чист, неподправен страх. Той бръкна под възглавницата си за револвера. Чу как предпазителят изщрака, освободен, когато Хари хвърли завивките и стъпи на пода.

– Хари, недей! – пламенно прошепна тя. При вида на неговата уплаха нейната се беше стопила. Сега тя беше закрилница. Мозъкът ѝ работеше бързо, за да намери начин да го спаси. – Махни този револвер!

– Няма да ме хванат жив!

– Но те не те познават. Никога няма да разберат кой си, Хари. Какво те прихваща? Махни този револвер!

Той се поколеба, след което отиде до прозореца и надникна през процепа на жалюзите.

Успя да види няколко мъже с фуражки, струпани около „Понтиак“-а, който той беше оставил на паркинга.

– Заради колата е – каза Хари. – Трябваше да се отърва от нея! Но как са могли да разберат, че е тука? Как?

Тя го стисна за ръката.

– Видя ли те някой, когато пристигна?

– Мисля, че не. Лично аз не видях никого.

– Каза ли на администратора, че си с кола?

– Не.

– Значи не е твоя. Ако те попитат, кажи им, че си дошъл с автобуса. Последният автобус би те докарал тук приблизително по същото време, по което дойде и ти. Нашият автомобил е най-отпред в редицата – онзи „Меркурий“. Кажи им, че първо аз съм стигнала дотук с колата, а след мене и ти с автобуса. Идваме от Карсън Сити и пътуваме за Лос Анжелос.

Хари кимна. Това му звучеше разумно. Той вече се свързваше от шока. Отиде до прозореца и отново погледна навън. Шестима от полицаите се приближаваха към бунгалата с прожектори и револвери в ръце.

– Къде е касетата? – прошепна Глори.

Той беше забравил за нея. Беше забравил, че държи револвер. Беше забравил, че бе оставил пистолета на Франкс върху полицата в предната стая.

Хари изтича там, грабна оръжието на Франкс и го сложи заедно със своето над камината. Върна се в спалнята, взе металната кутия от чекмеджето на скрина и трескаво се заоглежда за някое безопасно скривалище.

От входната врата се разнесе грубо чукане. Глори изтръгна касетката от него.

– Аз ще я скрия. Иди да отвориш!

Хари се подвоуми за миг, сетне, поемайки си дълбоко въздух, влезе във всекидневната, запали лампата и отвори вратата. Сърцето му се преобръна, когато се озова срещу двама полицаи с револвери в ръце.

Той остана неподвижно зяпнал в тях, докато те на свой ред се пулеха в него.

– Кой сте вие? – излая единият от тях.

– Казвам се Тед Харисън – отвърна Хари. – Какво искате?

– Какво има, скъпи? – рече Глори, заставайки до него. Тя се преструваше, че се съдържа да не извика при вида на полицаите.

Поглеждайки физиономииите на двете ченгета, Хари забеляза, че те

се бяха отпуснали след появата на Глори.

– Нищо, заради което да се впрягате – рече единият. – Онази кола отвън ваша ли е? „Понтиакът“?

– Аа, не! – отвърна Хари. – Нашата е „Меркурий“.

– Трябва да влезем – каза полицаят. – Търсим един човек. Възможно е да се крие вътре.

Хари направи крачка встрани.

– Заповядайте. Тук няма никой друг освен моята съпруга и мен.

Единият от полицаите влезе и се запъти към спалнята. Излезе почти на секундата.

– Нищо! каза той на спътника си. – Предполагам, че вече е на много мили оттук. Зарязал е колата. – Той погледна Глори. – Чухте ли за обира на диамантите?

– Да, чух по радиото.

– Онова там е колата, с която са избягали. Видяхте ли я да пристига?

– Мисля, че я чух. Не знам колко беше часът. Предполагам, че беше преди около един час.

– Ще трябва да е било преди повече време. Моторът е студен. Поскоро към дванайсет и половина.

– Не погледнах колко е часът. Мислите ли, че се крие тук?

– Едва ли би останал тук. Той ще продължи да бяга. Предполагам, че е имал втора кола, скрита някъде. Не сте ли чули някакъв друг автомобил, а?

– Май че чух. Помислих, че има нещо, но бях полузаспала.

– Е, добре... Извинявайте, че ви измъкнахме от кревата.

Двамата полицаи кимнаха, напуснаха бунгалото и се присъединиха към останалите, които обикаляха от къщичка на къщичка и разговаряха с наемателите.

Глори затвори вратата и се облегна на нея. Хари я погледна и въздъхна продължително и дълбоко.

– Беше много добра – каза той. – Бива си ги нервите ти, бебчо! Аз бях готов да издраскам нагоре по стената от напрежение.

Тя мина покрай него, влезе в спалнята и седна на леглото. Беше разстроена и претръпнала. „Започна се!“ помисли си Глори. Също както по времето, когато Бен беше зает със своите полунощни гангстерски дела. Внезапните проверки през нощта, полицаите с ожесточени физиономии, техните револвери и въпроси, хитрите лъжи, които беше свикнала да разказва, за да прикрие Бен. Беше се надявала, че всичко това е

свършило, но напротив – то започваше наново и щеше да продължи. Вече беше сигурна и само при мисълта за това ѝ се повръщаше.

Хари стоеше до прозореца, наблюдавайки полицаите през процепа на кепенците. Имаше трима новодошли цивилни детективи, които фотографираха колата и я преглеждаха за отпечатъци от пръсти. Докато ги гледаше, неочаквано го обзе вледеняващ страх. Той не беше помислил за пръстовите отпечатъци! Изведнъж го напусна всякакво чувство за сигурност. Ами че така те можеха да го заковат! Сигурно беше оставил десетки следи по колата. Ако решеха да снемат отпечатъците на всички, отседнали тук, щяха да го заловят.

Хари се обърна.

– Глори, те ще намерят следите ми по колата! Това ще ме довърши. Хич и не помислих за отпечатъците.

Тя се втрещи насреща му. На нея тази мисъл също ѝ беше убягнала.

– Може би ще успее да се измъкна отзад – продължи Хари с изопнатото от страх лице. Той изтича до мястото, където беше оставил дрехите си. – Ще си опитам късмета...

– Не! – Глори скочи и се втурна към него. – Не ставай глупак! Ако открият, че си си отишъл, ще разберат, че си бил ти. Трябва да запазиш самообладание. Ако побегнеш сега, си обречен. Възможно е и да не им хрумне да ти вземат отпечатъците, а не го ли направят, ти печелиш.

– Но ако ги вземат? – колебливо попита Хари.

– Тогава каквото и да направиш, ще бъде безполезно. Налага се да поемеш този риск. Побегнеш ли веднъж, с тебе е свършено. Трябва да разбереш това.

С лъщящо от пот лице Хари се върна до прозореца и надзърна навън.

– Ако знаех, че ще стане така, нямаше да направя този удар – промърмори той. – Какъв наивник съм само – да забравя за отпечатъците! Дори да се измъкна сега, мога да бъда засечен по всяко време. Ако даже след десет години катастрофирам с кола и ми снемат пръстовите следи, аз съм загубен. Какъв проклет глупак съм!

Глори седеше неподвижно, долавяйки приглушеното туптене на сърцето си.

– Не си изпускай нервите, Хари! каза тя. – Станалото станало!

– Оо, я млъквай! – озъби се Хари. – Лесно ти е да говориш. Нали няма тебе да те разходят до електрическия стол. Идеята ти с измисления Хари Грийн беше хубава. Но като си толкова умничка, защо не помисли за отпечатъците ми? Хари Грийн не съществувал! Съществува и още

как! Ето го тук – на разположение на всяко ченге, желаещо да го намери – и той протегна ръцете си към нея. – Ако не беше ми пробутала идеята да се дегизирам, нямаше да се захвана с тази афера.

Глори затвори очи.

– Как можеш да говориш така, Хари?! Знаеш колко пъти се опитвах да те спра...

– Престани да дрънкаш! Ти само това можеш – да приказваш! Не си спирала да говориш, откакто сме заедно. Как, по дяволите, ще се измъкна от тази каша?

Шумът от някакъв автомобилен мотор го накара да се залепи обратно за прозореца. Беше дошъл един камион за пътна помощ. Полицаяте закачиха „Понтиак“-а за куката на крана и камионът го откара.

Тримата детективи се бяха събрали и разговаряха. Хари ги гледаше, дишайки със свистене през стиснатите си зъби. След малко детективите отидоха при колата си, качиха се и заминаха. Полицаяте се помотаха още известно време наоколо, после също се разотидоха по своите коли и отпрашиха.

Хари направи крачка назад, запъти се бавно към леглото и седна отгоре. Похлупи лице в шепите си. До този момент не беше осъзнал, колко е уплашен. Реакцията му го беше извадила от равновесие.

Глори изтича е съседната стая, наля едно голямо уиски и се върна с него.

– Изпий това, скъпи!

Хари гаврътна уискито, потрепери и отпусна чашата.

– Не мога да повярвам – измърмори той. – Като си помисля само, че тези мухълъвци почти ми бяха видели сметката, а не предприеха нищо. Та аз им бях в ръцете! Трябваше само да ми вземат отпечатъците и с мене беше свършено.

– Защо да е трябвало!? – рече Глори. – Не могат да снемат отпечатъци поголовно. Защо да са длъжни да сметнат, че ти си Хари Грийн?

– Да, правилно – той я погледна, след което се пресегна и я придърпа до себе си.

– Това, дето го казах преди малко, не беше на сериозно, бебчо. Знаеш го, нали? Беше ме страх. Не знаех какво говоря. Съжалявам, Глори! Честна дума, съжалявам!

– Няма нищо. Разбирам как се чувстваш. И аз бях уплашена. Ох, скъпи, хайде да се откажем от тази история преди да е станало твърде късно. Можем да изпратим по пощата диамантите на Бен и тогава ще си отдъхнем от тях. Нека това да е първото нещо, което ще направим

сутринта. Това е единственото разрешение. Моля те, Хари!

Той се отдръпна от нея, стана, отиде до масата и си наля още едно питие.

– Не! Нали аз бягах с тях!? Ще бъда пълен левак да изпусна милион и половина долара – толкова бих изкарал от тях. Помисли за това! Помисли си какво можем да направим с толкова пари. Ще продължа натаък и никой няма да ме спре!

Тя направи лек жест на отчаяние, после вдигна рамене:

– Ох, добре, Хари! Както кажеш.

II

Далекоизточната търговска корпорация имаше офиси, които заемаха четири етажа от „Нешънъл & Калифорниън Стейт Билдинг“ на Двадесет и седма улица.

Еlegantно облечената, добре накипена мацка зад бюрото в приемната изгледа Хари с вежлива, покровителствена усмивка, каквато възрастните обикновено държат в запас, в случай че някое простодушно хлапе поиска невъзможното.

– Не! Съжалявам, мистър Грифин, но мистър Такамори никога не се среща с когото и да било без предварителна уговорка – каза тя. – Навярно мистър Людвиг би могъл да ви помогне. Ще проверя дали е свободен.

– Не ми трябва мистър Людвиг – рече Хари. – Искам да говоря с мистър Такамори.

– Съжалявам, но това е напълно невъзможно. – Учтивата усмивка започна да се стопява. – Мистър Такамори...

– Чух какво казахте още първия път – отвърна Хари, – но мене ще ме приеме.

Той извади от джоба си един запечатан плик и го подаде на девойката.

– Предайте му това. Ще бъдете изненадана, колко силно ще бъде желанието му да ме покани да вляза.

Тя се подвоуми, сетне, вдигайки рамене, докосна звънеца. Малко момче, облечено в сивобежова униформа със сини кантове, изникна от съседната стая и се приближи до бюрото.

– Дай тази бележка на мис Скофилд – каза момичето. – За мистър Такамори е.

Когато хлапакът се отдалечи, то се обърна към Хари:

– Седнете, моля. Мис Скофилд сигурно ще ви приеме.

Хари седна, извади цигара и я запали. Беше възбуден, нервен и уплашен, но съумяваше да не го показва.

Днес беше петият ден след обира. Двамата с Глори се бяха настанили в един малък хотел в Ню Йорк. Той я беше оставил там, връщайки се в Лос Анжелос за съдбоносния разговор с Такамори.

Беше си блъскал главата да измисли някакъв безопасен начин за връзка с Такамори, но без никакъв успех. Постепенно и с неохота беше разбрал, че ако искаше да се сдобие с милион и половина долара, трябваше да се обърне към Такамори като Хари Грифин, а не да се опитва да отиде при него с фалшиво име или дегизиран. Такава сума пари не можеше да остане скрита. Даже да я раздробеше из цяла дузина банки, той пак не би могъл да я скрие. Щеше да си навлече неприятности с данъчните власти, след което полицията щеше да се юрне подире му. Нямаше друга възможност освен да преговаря открито с Такамори. Налагаше се да заложи на това, че Такамори толкова силно милееше за диамантите, че щеше да бъде готов да си сътрудничи с Хари, а не с полицията. Ако залагането се окажеше неуспешно, тогава Хари щеше да изпадне в беда, но по начина, по който планираше нещата, неприятностите му нямаше да бъдат сериозни, а той предчувстваше, че рискът си струва.

Но Глори се беше ужасила, когато Хари разкри своя замисъл пред нея. Тя го беше умолявала да не се впуска в него. Хари вече се беше уморил от нейната съпротива и грубо ѝ беше казал да не се бърка. Добре, беше се съгласил той, риск имаше, но какво очаква тя, щом като възнамеряват да направят пари по този начин?

Той седна в широкия фотьойл, отпусайки крака върху дебелия мъхест килим, и зачака. Имаше постоянен поток от хора с чанти, които идваха до бюрото. Девойката се справяше с тях с любезната покровителствена усмивка, от която Хари направо го засърбяваше ръката да я зашлеви. Тя ги предаваше на разни малчугани, които ги отвеждаха по коридора извън полезрението на Хари. Той продължаваше да си седи там, пухейки.

Трийсет и пет минути и четири цигари по-късно момчето, което беше взело неговата бележка, се зададе по дългия коридор и отиде при красавицата на бюрото. То ѝ каза нещо и Хари, който я наблюдаваше, забеляза как веждите ѝ се устремиха нагоре.

– Можете да се срещнете с мистър Такамори – каза момчето и се усмихна. Усмивката вече не беше снизходителна. Беше пълна с

дружелюбност и изумление.

– Нали ви казах! – рече Хари и тръгна след момчето, което го заведе до един малък асансьор.

То бързо го откара три етажа по-нагоре, след което го ескортира по коридора до една солидна врата от орехово дърво, пред която се спря. След като го направи, отвътре се чу слаб звук. Момчето натисна бравата и остави вратата да опише широка дъга, отваряйки се. То се отмести встрани и Хари влезе в обширен луксозен кабинет, облицован с полиран орех. Той чувстваше как мъхът на килима гъделичка глезените му, докато вървеше през помещението по посока на голямото бюро, намиращо се до огромен прозорец с изглед към източната част на Лос Анжелос.

Зад бюрото седеше дребно жълто човече, облечено в жълто сако и панталони на черни и бели райета. Прошарената му коса беше зализана, а малкото му тясно личице беше толкова безизразно, сякаш беше дупка в стената.

То погледна към Хари и махна със своята мъничка, идеално поддържана ръчица към стола до бюрото.

Хари седна, остави шапката си отстрани на пода и издуха цял облак цигарен дим към тавана.

– Вие ли сте мистър Хари Грифин? Хари Грифин? – рече мъжлето зад бюрото, взирайки се в Хари с блестящите си, орлови очи.

– Точно така. А вие сте мистър Такамори, нали? Дребното човече кимна, протегна ръката си и взе писъмцето на Хари.

– Тук твърдите, че желаете да разговаряте с мен за някакви диаманти. – То пусна листа върху бюрото си и се облегна назад, скръствайки ръце над снежнобялата попивателна. – Разбирате ли от диаманти, мистър Грифин?

– Не – отвърна Хари. – Преди няколко дни случайно видях във вестника, че сте убедили федералните власти да ви разрешат да експортирате диаманти за три милиона долара. На следващата сутрин прочетох във вестника, че диамантите са били откраднати. Помислих си, че може би ще бъдете заинтересован да си ги възвърнете.

Такамори го изгледа замислено.

– Да, това би ме заинтригувало.

– Допусках го. – Хари направи пауза, за да тръсне пепелта от цигарата си, сетне продължи. – Стана така, че в деня след обира пътувах по работа към летище „Скай Ранч“ и на около две мили от местопрестъплението спухах гума. Поправих я. Носех си няколко сандвича и си помислих, че най-добре би било да обядвам, както съм спрял, вместо да чакам,

докато стигна до летището. Отидох до една пясъчна дюна и седнах. В пясъка открих полузарита четвъртита стоманена касетка. Имах малки затруднения с отварянето ѝ, тъй като беше заключена, но след известно време успях. Беше пълна с диаманти. В касетката имаше и една фактура, според която диамантите принадлежаха на Далеккоизточната търговска корпорация и аз разбрах, че това са откраднатите камъни. От начина, по който лежеше кутията, си личеше, че крадците като че ли са загубили самообладание и са я изхвърлили през прозореца на колата. Канех се да предам диамантите на полицията, но ми хрумна идеята, че ние бихме могли да се споразумеем.

Такамори се наведе напред и се втренчи в Хари.

– Наистина ли диамантите са у вас? – попита той. Гласът му беше дотолкова лишен от емоции, сякаш питаше Хари колко е часът?

– Те действително са у мен – отвърна Хари. Такамори се облегна. Той почеса отстрани своя малък, жълт нос с показалеца на дясната си ръка.

– Разбирам – каза той. – Значи сте си помислили, че вие и аз можем да сключим сделка. Това е интересно. Какъв вид споразумение имате предвид, мистър Грифин?

Хари протегна своите дълги крака. Той угаси цигарата в кристалната купа върху масичката до себе си. Извади от табакерата друга цигара и я запали. През цялото време, докато се занимаваше с това, Хари се взираше в черните, искрящи очи на Такамори.

– Делово споразумение – рече той. – Струва ми се, поправете ме, ако греша, че когато някой притежава нещо, което другата страна желае много силно, този някой би бил пълен наивник, ако ѝ го даде просто така.

Такамори взе един нож за отваряне на писма и започна толкова задълбочено да го разглежда, сякаш не беше го виждал никога по-рано.

– Това е основен принцип в бизнеса, мистър Грифин – каза той кротко, – но аз съм наясно, че в тази страна подобна формула не се прилага, когато се касае за крадена чужда собственост. Зная, че е не само дълг, а и задължение на намерилия да върне онова, което е открил, поучавайки възнаграждение. Не е ли така?

Хари се усмихна. Вече се чувстваше значително по-облекчен, но мекото отношение на Такамори не беше го заблудило.

– Предполагам, че е така – отвърна той. – Но аз разглеждам този частен случай от друг ъгъл. Разбрах, че тези диаманти са застраховани и че брокерите покриват щетите ви.

– Мистър Грифин, брокерите ще поръчителстват, когато са напълно сигурни, че диамантите няма да бъдат получени обратно.

– Да, това е обичайният начин, по който работят застрахователните агенти. Те ще ви накарат да почакате за парите си, но това не би трябвало да ви тревожи. Както чух, вие имате много пари, а онова, което ви липсва, са признанието и почестите от вашето правителство. Аз се порових в миналото ви. Изглежда сте натрупали огромно количество важни заслуги пред своята страна без някаква съществена отплата.

Такамори остави канцеларския нож и сви малките си жълти ръчички.

– Не е ли по-добре да не се отклоняваме от въпроса, мистър Грифин? – каза той с леко раздражение в гласа. – Говорехте за намирането на диамантите. Предполагам, че предлагате да ми ги продадете.

Хари се облегна назад.

– Такава е идеята ми.

– И колко бихте искали за тях?

– Не е толкова лесно, колкото изглежда – отвърна Хари. – Вземането на пари в брой създава затруднения. Искам вие да финансирате един мой проект. За мен би било далеч по-просто да сключим едно такова споразумение.

Такамори се върна отново към съзерцаването на ножа за отваряне на писма.

– На колко би възлязла сумата, мистър Грифин, ако допуснем, че договорът ме заинтригува?

– На около милион и половина. Начинът, по който планирам нещата, не позволява да се мине с по-малко.

– Това са много пари – каза Такамори, опитвайки върха на канцеларския нож върху възглавничката на палеца си. Май че му се стори остър, защото се намръщи и се загледа в пръста си, за да види дали не беше му потекла кръв. Кръв нямаше. – Мистър Грифин, сещам се, че директорът на полицията О'Харидън би могъл не само да ви „убеди“ да предадете диамантите срещу нищо, а и да ви „уреди“ да останете в затвора за доста време.

Хари вдигна рамене.

– Той не би могъл да ме накара да се разделя с диамантите. Оставил съм ги на място, където няма да бъдат намерени. Съгласен съм, че би могъл да ме вкара в затвора, но се съмнявам в това. Ние с вас просто ще твърдим две различни неща, не е ли така?

– Не съвсем – рече Такамори. – Този разговор се записва на

магнетофон. Достатъчно е само да дам лентата на О'Харидън и той не би имал никакви проблеми с даването ви под съд.

Глори беше предупредила Хари, че е възможно разговорът да бъде записван, а той ѝ се беше изсмаял. Сега вече знаеше, че е била права, но все още не беше разтревожен.

– О'кей – рече той, навеждайки се напред. – Вие имате достатъчно материал на магнетофона си, за да ме вкарате в затвора. Признавам това. Да предположим сега, че го изключите, така че да можем да разговаряме без съответния запис. Ако моето предложение не ви допадне, пратете да извикат полицията, но поне изслушайте онова, което имам да ви казвам. Няма да говоря, докато не изключите магнетофона.

Такамори остави канцеларския нож, почеса отново носа си с показалеца на дясната си ръка, после се наведе напред и натисна един бутон върху бюрото си.

– Магнетофонът вече не работи, мистър Грифин. Какво е вашето предложение?

– Ще имате ли нещо против, ако лично се убедя, че не работи?

Такамори отвори едно от чекмеджетата на своето бюро:

– Ни най-малко.

Хари стана, хвърли един поглед на магнетофона, кимна и отново седна.

– Добре. Да поговорим сега делово. Струвало ви е осемнайсет месеца да набавите диамантите и да издействате разрешение за тяхното изнасяне. За това вие ще бъдете приет от вашия император и той ще ви удостои с почести. Мистър Такамори, аз бях в Япония през войната. Знам нещичко за историята на вашия народ. Знам, че вие цените изключително високо аудиенцията при императора. Ако не представите диамантите, за вас аудиенция няма да има. О'кей, можете да насъскате ченгетата след мен, но ако го направите, никога няма да получите камъните. Има много други типове, които биха изтъргували диамантите и биха се радвали да ме разтоварят от тях. Аз нямам нищо общо с обира. Моето престъпление е, че съм намерил диамантите и съм поискал за тях пари. Ще ми дадат около три години, а ако ми се падне някой опърничав съдия, ще ми лепнат пет. Аз съм на двайсет и осем. След пет години ще бъда на трийсет и три – все още достатъчно млад, за да се насладя на парите, които ще спечеля от диамантите, когато ги продам. След пет години вие ще бъдете на около седемдесет и три. Няма да разполагате с всичкото това време, за да се радвате на наградата, която вашият император я ви даде, я не ви даде, в случай че осигурите още една партия

скъпоценни камъни, ако, повтарям, АКО тукашните власти ви позволят да ги експортирате – нещо, което не вярвам да направят.

Той загаси цигарата си и запали друга, като не спираше да фиксира неподвижното жълто лице.

– Надявам се, че вместо да разочаровате вашия император и да се изложите, вместо да чакате, за да видите дали ще можете да изровите втора купчинка диаманти, вие ще бъдете достатъчно умен, за да се споразумеете с мене. Така, както аз виждам нещата, вие не само ще запазите диамантите и честта си, но и ще приберете печалба от милион и половина долара, а това ми звучи изключително смислено.

Такавори се облегна в креслото си без да сваля своите черни, блестящи очи от лицето на Хари.

– Умеете да убеждавате, мистър Грифин. Как, предполагате, ще мога да извлека печалба от сделката?

– Нима това не е ясно? Диамантите са застраховани. По всяка вероятност брокерите ще ги платят в пълен размер. До една година ще получите три милиона долара. Ще имате и диамантите. Не е необходимо да казвате на застрахователните агенти, че сте ги получили обратно. Ще кредитирате моята фирма с милион и половина, а останалите милион и половина ще отидат във вашия джоб. Просто е, нали?

– Така изглежда – каза Такавори. – Каква е тази фирма, която предлагате да финансирам?

– Искам да основа служба с въздушни таксита. Цялата информация е тук. – Хари извади един издут плик от джоба си и го сложи върху бюрото. – Ще ви го оставя. Сигурно ще искате да го прегледате. Можете да имате десетпроцентов дял в бизнеса, ако се заинтересовате. Ще ви го изплащам. Не е нужно вие да се товарите с това. Всичко, от което се нуждая, е капитал, а вие го имате. Не очаквам да решите на секундата, но за Бога, не се бавете твърде дълго с преценката си. – Той се изправи. – Може да ви се стори, че ако се впуснете в тази сделка, ще се превърнете в прекрасен обект за изнудване. Така е, но същото важи и за мен! Това е съдружие. Ако някой от съдружниците се опита да измами другия, опитът ще рикошира в измамника. Не се каня да изчезна. Ако ме кредитирате, аз ще имам бизнес, за който да се грижа, и вие ще можете винаги да ме намерите. Ще трябва да си вярваме до известна степен. Аз бих могъл да отида в пандиза заради намирането на диамантите, а вие, че сте изиграли застрахователните компании. Помислете. Ще дойда пак в сряда по същото време. Това ви осигурява четиридесет и осем часа, за да вземете решение. Залагам на вас. В най-лошия случай, когато се върна,

полицаяте ще ме очакват. Поемам този риск. Ако те са тук, тогава можете да се простите с диамантите.

Оставяйки Такамори да върти в ръцете си ножа за писма, Хари прекоси помещението, отвори вратата и излезе.

Когато стигна до централното фоайе, момичето от приемната дойде и го пресрещна.

– Извинете, мистър Грифин, току-що се обади господин Такамори. Не сте му оставили адреса си.

Хари се поколеба. Щеше ли Такамори да пусне ченгетата по петите му, щеше ли да поиска да го арестуват? Ако имаше такова намерение, той би могъл да го осъществи, когато Хари му се обадеше.

– Отседнал съм в „Риц“, стая 257.

– Благодаря ви, мистър Грифин. Ще съобща на мистър Такамори.

III

Борг мина тромаво през помещението и стовари огромното си туловище в креслото срещу бюрото на Бен Дилейни. Килна черната си широкопола шапка назад върху тила и избърса челото си, като извади мръсна носна кърпа, докато се задъхваше астматично, повдигайки своя голям гръден кош, сякаш се мъчеше да вкара повече въздух в дробовете си.

– Слушай, Борг, – каза Бен, като отпусна ръце върху попивателната и се наведе напред, – забрави какво ти казах по телефона онази вечер. Не бях на себе си. Добре де, станах за смях. Загубих петдесет бона. Всеки, който има пари, го прекарват рано или късно. Хич не ме е грижа кой е този човек. Реших да отпиша парите за собствена поука. Сега дори и да получа диамантите, те ще бъдат прекалено „горещи“, за да бъдат продадени. О'Харидън се е заел здравата с тази история. Ще трябва да мъта камъчетата пет или шест години и едва тогава да си покажа главата от черупката. Убийството на пазача предреша нещата и, което е още по-лошо, един от пътниците в самолета е бил сенатор и той скъсва О'Харидън от тормоз.

Борг заби дълъг мръсен нокът в дясното си ухо и започна да сондира спираловидно, замъглил от удоволствието малките си жестоки очички. По всичко личеше, че не слушаше с голям интерес.

– Така че зачерквам загубите и ги забравям – каза Бен. – Искам да се върнеш тука, Борг. Ти си създателят на структурата. Знам, че бях

груб по телефона, но бях бесен. Е, забрави за това! Момчетата вече не са същите, като те няма тебе да ги пришпорваш. От начина, по който само се правят, че работят, бих могъл да загубя много повече от петдесет бо-на, докато пиляе време в опити да открия онзи нехранимайко Грийн. Той сам ще си сложи въжето на шията. Остави го само да се опита да пусне тези камъни на пазара и ще видиш колко бързо ще го спипат.

Борг извади пръста от ухото си и внимателно заразглежда бучката ушна кал, която беше откъртил. Избърса пръста си в кирливия шлифер и изпусна поредната дълга, тежка въздишка, но не каза нищо.

Бен неспокойно се размърда. Беше разтревожен. Без Борг на корми-лото организацията търпеше големи загуби. Момчетата не работеха и приходите бяха намалели. Бяха се разразили няколко сбивания, а няка-къв дребен гангстер се беше опитал да обере един от неговите нощни клубове. И всичко това, защото Борг не беше там на стража на интере-сите му. Бен усещаше, че остарява. Той не искаше да се затормозява с управлението на своята организация. Всичко, което сега искаше, бяха парите и достатъчно време, за да ги похарчи. Съзнаваше, че все бе отла-гал да се обърне към Борг, но сега бе по-готов от всякога да му се извини.

– И така, Борг, просто поеми командването и забрави Грийн. Чака те много работа. Тя продължава да се трупа. Митски има нужда някой да му „поприказва“. Снощи извадил нож на малкия Джо. Не можем да допуснем да се случват подобни неща. Нали ще видиш какво можеш да направиш по този въпрос?

Борг бръкна под шлифера си, извади смачкан пакет цигари и затък-на една в устата си. Запали я с излъскана от употреба месингова запал-ка, която лумна като възпоменателна клада и му създаде проблем с гасенето.

– Без мене! – каза, вторачен в Бен. – Време е да получа малка от-пуска. Вече две години работя за вас. През цялото това време никога не съм разполагал и с десет минути лично за себе си. Имам достатъчно мангизи и не ми се работи. Излизам за малко от играта.

Лицето на Бен се изопна.

– Не можеш да постъпиш така с мене! Не можем да спрем изнудва-нията, ти го знаеш. Добре, в такъв случай ще получаваш малко повече пари. Ще увеличи дяла ти с двадесет и пет процента от общата сума. Какво ще кажеш?

Борг поклати глава.

– Казах ви, че сухото ми е предостатъчно. Това, от което сега се

нуждая, са малко силни усещания и издирването на Грийн ще ми ги осигури. – Неговото мазно лице се разкриви в нещо, което би трябвало да представлява усмивка, но смисълът ѝ предизвика студени тръпки по гърба на Бен. – Преди да станете бизнесмен, мистър Дилейни, аз вършех работата, която обичам. Вие ми казвахте да взема мярката на някой тип и аз му я вземах. Знаете ли каква е моята представа за истинско забавление? Ще ви кажа. Обичам да седя в автомобил през някоя мрачна дъждовна нощ, очаквайки набелязаният тип да излезе от къщи. Това ми харесва. Обичам чакането с патлак в ръка, знаейки, че няма как да не улуча. Обичам да чувам трясъка на револвера и да виждам как човекът си е получил своето, и бързото бягство след това. Това е, което ми харесва, но такива неща вече не се случват. Всички ние действаме като повечето финансисти. Мислим само как бързо и сигурно да натрупаме пари. До гуша ми е дошло от това. Грийн ви изигра, но на вас не ви пука. Имате прекалено много пари. Преди две години не бихте ми наредили да го намеря, а щяхте да го откриете сам. О'кей, щом искате така, така да бъде, но аз не съм съгласен.

– Онова време мина – рече Бен. – Би трябвало да си го разбрал. Преди две години можеше да спечелиш с насилие, но сега не можеш. Трябва да си луд, за да мислиш, че...

– Да, навярно съм побъркан – каза Борг, – но това ми доставя голямо удоволствие. Ще търся Хари Грийн. Хич не ме е грижа колко време ще ми отнеме, но ще го открия. Ще тръгна на лов за него просто заради тръпката. Той не ми дължи нищо. Не аз съм праметнатият, но той е един хитър никаквец, който трябва да бъде спрян. Вие можете да си останете при мадамите, парите, мекото легло и голямата къща. Това не е моята представа за приятно прекарване на времето. На мене ми дай някой тип, когото да преследвам. Някой, който е умен, колкото съм и аз, някой, който ще се обърне когато го сгация натясно, така че да ми се наложи да дръпна спусъка по-бързо от него. Така виждам аз прекарването на една почивка, така и ще я прекарам.

Бен знаеше от опит, че няма никакъв смисъл да спори с Борг.

– Добре, не мога да те спра – каза той. – Ще се върнеш ли тук, след като си начешеш крастата?

– Разбира се – отвърна Борг. – Щом го намеря и го пречукам, ще се върна на драго сърце, но първо трябва да го открия. – Неговите дебели устни оголиха зъбите му. – Трябва да го убия!

– След като ченгетата не могат да го намерят, защо смяташ, че ти ще успееш?

Борг вдигна черните си вежди.

– Вие казахте едно умно нещо, мистър Дилейни, когато ми наредахте да се поогледам за онази Глори Дейн – каза Борг. – Струва ми се, че където е тя, там ще бъде и Хари Грийн. Те трябва да похарчат петдесет бона от вашите пари. Възможно е да не се отърват от диамантите, но петдесет хилядарки са достатъчно едри пари, за да се чуе шумоленето им, когато някоя двойка като Грийн и Глори Дейн започнат да ги размахват наляво-надясно. Аз имам добри уши. Ще ги намеря.

IV

Сега Хари нямаше какво друго да прави, освен да чака, а чакането го изнервяше. За да убие времето, той беше отишъл на кино, но въпреки че филмът беше хубав, мозъкът му беше прекалено ангажиран, за да вникне в него.

Той беше посял семето, но тепърва щеше да стане ясно дали то щеше да покълне, или не. Такамори беше останал непроницаем. Хари си беше имал вземане-даване с японците през войната и знаеше, че бяха тарикати, но беше сигурен, че доводите му бяха психологически верни. Такамори желаше диамантите повече от всичко на този свят, а човек с толкова пари като него винаги получаваше онова, което искаше. По всичко личеше, че Такамори не би го издал на полицията. Хари беше сигурен в това.

Истински опасно щеше да стане, когато Хари предаваше диамантите. Това бе моментът, в който Такамори би могъл да се опита да изиграе двойна игра.

Минаваше девет часа, когато излезе от киното. Беше мрачна дъждовна вечер и той вървеше по улицата към своя хотел, с ръце дълбоко в джобовете на палтото и нахлупил шапката си ниско над очите.

Не забеляза дългия черен „Кадилак“, който беше паркиран на няколко ярда от входа на хотела, и когато мина покрай него, чу как някой тихо извика името му.

Спря се рязко и погледна към колата. На волана седеше шофьор, облечен в сивобежова униформа със сини кантове. Беше японец. Той гледаше безстрастно пред себе си, неподвижен като мъничък жълт идол. Такамори седеше на задната седалка. Той гледаше към Хари през прозореца и му махаше.

Хари свърна от тротоара по посока на колата.

– Ако имате време, мистър Грифин, навярно бихме могли да проведем още един разговор? – каза Такамори. – Ще се качите ли?

Хари се ухили. В този момент беше сигурен, че е спечелил. „Такамори никога не би дошъл по този начин – рече си той, – без полицейски ескорт, освен ако не е готов да участва в играта.“

Когато Хари потъна до Такамори в луксозната седалка, той си помисли с нарастващо вълнение, че след не много дълго време щеше да притежава лимузина като тази. Милион и половина доларчета! Цял куп пари. Дори след покупката на двете „хвърчила“ пак щяха да му останат много за прехосване.

– Предположих, че би било по-разумно да разговаряме в колата – каза Такамори, – вместо в моя кабинет, където биха могли да ни подслушат. Шофьорът ми говори само японски, така че не се опасявайте от това, че ще ви чува.

– Това е добре – каза Хари. – Прочетохте ли книгата, които ви оставих?

– Прегледах ги – отвърна Такамори. – Не мога да кажа, че съм ги чел, тъй като не се интересувам от самолети. Признавам, че те са средство за транспорт и белег на прогреса, но моите предпочитания са в полза на корабите. Вие можете да прецените, мистър Грифин, че за мен като търговец корабите са далеч по-полезни. – Той извади от джоба си плика, който Хари му беше дал, и го пусна в скута му. – Аз се съмнявам, че това би ме привлякло като вид инвестиция, мистър Грифин. Не, страхувам се, че вашата оферта да финансирам подобна фирма при мен удари на камък, нали така се казваше?

Хари го изгледа мрачно. Всичко това беше неочаквано и го сбеси.

– Ами добре – каза той и пхна плика в джоба си.

– Щом не сте заинтересован от притежаването на десетте процента, значи не сте. Това няма да ме спре да продължа. Мен идеята ме въодушевява. Зная, че мога да й вдъхна живот, ако получа парите. Вие сте съгласен да отпуснете средствата, нали?

– Не мисля така – отвърна Такамори. Той си играеше с пискюла на ръкохватката, която висеше до главата му. – Аз кредитирам компании само когато притежавам контролния пакет в тях, тази ваша идея не ме привлича.

Хари усети как го залива гореща вълна от гняв.

– Да не би да ми казвате, че не искате диамантите?

– попита той.

– Разбира се, че ги искам – каза Такамори и се усмихна. – Но тъй

като са моя собственост, нямам никакво намерение да плащам за тях.

– Така ли!? – възкликна Хари с почервено лице и пламтящи очи.
– О'кей! Тогава ще се простите с тях. Ще намеря някой друг, който да ги купи. Спрете колата и ме пуснете да сляза.

– Ще ви бъда задължен, ако отделите няколко секунди, за да ме изслушате – учтиво каза Такамори. – Когато ми се обадохте, имахте предимството, как беше изразът, който използвахте, че се бяхте поровили в моето минало. Нали така го казахте? Вие дойдохте при мене напълно непознат и аз бях принуден да изслушам предложението ви, намирайки се в доста неизгодна позиция. Вие приехте, че аз съм нечестен човек. Това, мистър Грифин, беше груба грешка спрямо някого, когото не познавате отблизо. Предположихте, че бих измамил застрахователните компании с един и половина милиона долара. Ако се бях съгласил да го направя, щяхте да се почувствате в безопасност, защото тогава щяхте да бъдете в състояние да ме шантажирате, ако не спазех обещанието си във връзка с този ваш бизнес с аеротакситата. Обаче аз никога не съм позволявал да бъда изнудван и е абсолютно сигурно, че няма да го допусна до края на живота си. Но тук бяхте прав, мистър Грифин – аз се нуждая от диамантите. Те са ми необходими на всяка цена.

– Добре, аз не съм против това да се сдобияте с тях. Цената е един и половина милиона долара – каза Хари. – Няма ли пари, няма и диаманти!

– Предчувствах, че ще заемете такова становище – кротко отвърна Такамори. – Кажете ми, ако можехте да избирате между тази сума пари и смъртта, кое щяхте да предпочетете?

– Вижте – каза Хари, извъртайки се на мястото си така, че да може да хвърли свиреп поглед към дребния човечец. – Да оставим това. Искате ли диамантите, или не?

– Да, естествено. Моят въпрос е, искате ли да продължите да живеете?

Хари изтръпна.

– Какво, по дяволите, искате да кажете?

– Това, което казвам. Оставете ме да продължа, мистър Грифин, и тогава ще осмислите своето положение такова, каквото е сега, а не такова, каквото беше днес сутринта. Вие имахте преимуществото, че бяхте направили проучване за моето минало. След тазсутрешния ни разговор аз направих справка за вашето. Научих, че допреди четири седмици сте били на работа в Калифорнийската въздушно-транспортна корпорация. Това беше интересна новина. Чух, че е трябвало да пилотирате

самолета, който пренасяше диамантите, ако не сте били уволнен за пиянство и за перверзни с една от стюардесите. Вие сте знаели за пратката. Човекът, осъществил обира, се е наричал Хари Грийн. Той е бил поедър от вас, по-възрастен, имал е белег и е бил полуплешив. Всеки, който е достатъчно умен, би могъл да се дегизира така, че да изглежда по-възрастен и по-пълен, а изфабрикуването на фалшив белег е елементарно. Хари Грийн е знаел къде би могъл да приземи безопасно самолета в пустинята, а това ме кара да мисля, че той е лелял по маршрута много пъти и е бил запознат с терена също като вас, мистър Грифин. Струва ми се, че Хари Грийн и Хари Грифин са едно и също лице, а Хари Грийн май че го търсят за убийство. – Той замълча, сетне добави: – Затова ви попитах дали искате да останете между живите. Доколкото мога да преценя, изгледите ви за оцеляване са минимални. Как мислите?

Заслушан в благия гласец, Хари почувства как вътре в него се стяга един възел от вледеняващ страх. Ръката му се плъзна под палтото и пръстите му се склочиха около дръжката на револвера.

– Вие сте луд! – произнесе дрезгаво той. – Нали ви казах! Намерих тези диаманти! Нямам нищо общо с обира.

– Разбирам – вдигна рамене Такамори. – Е, допускам, че може и да греша, но това лесно може да се провери. Полицията притежава пръстовите отпечатащи на Хари Грийн, ако човек въобще може да вярва на вестниците. Дали да не отидем до полицейското управление и да накараме полицията да сравни вашите отпечатащи с тези на Грийн?

– Слушай, жълта змия такава – озъби се Хари, като извади бързо револвера и го заби в ребрата на Такамори, – не ме е страх от тебе! Ако ме издадеш на полицията, никога няма да видиш диамантите. Обещавам ти!

Такамори сведе очи към револвера.

– Няма нужда от насилие, мистър Грифин – рече той. – Махнете, моля, този револвер. Колкото и да сте безразсъден, не мога да си представя, че ще ме застреляте на толкова оживена улица.

Хари се подвоуми и пъкна оръжието обратно в кобура. Той разбираше в каква каша бе попаднал. Залагането се беше оказало несполучливо. Беше излязъл „на открито“. Беше захвърлил прикритието, което му беше осигурило Глори. Сега можеше да изиграе само последната карта – диамантите бяха все още у него.

– Добре. Както и да е – рече той. – Признавам, че успяхте да преобърнете пазарлъка. Ще намаля цената. Дайте ми петстотин хиляди долара и диамантите са ваши.

Такамори поклати глава.

– Мистър Грифин, казах ви, че никога не плащам за нещо, което ми принадлежи. Искам да разменя диамантите срещу живота ви. Това означава, че ако предадете камъните, аз няма да кажа на полицията какво съм разбрал за вас.

Хари го изгледа кръвнишки. Мечтата му да притежава милион и половина долара се изпари толкова бързо, че от разочарование и чувство за безсилие му се доповръща.

– Да не мислите, че съм толкова луд да ви повярвам?! – кипна той. – Дори да ви дам диамантите, пак можете да ме издадете на полицията. Не ви вярвам.

– Засега нямате основание да не ми вярвате – спокойно отвърна Такамори. – Не съм се загрижил нито за вас, нито да помагам на вашата полиция. Тази страна не е моя родина и аз като гражданин нямам никакъв морален дълг. Интересува ме единствено да бъдат върнати диамантите. Това трябва да направите вие. Опакувайте ги и ми ги изпратете по пощата, така че да стигнат до мене непременно вдругиден. Ако не пристигнат дотогава, ще съобщя на полицията сведенията за вас. Няма да им трябва много време, за да ви заловят. Ако обаче диамантите се получат вдругиден с първата поща, давам ви думата си, че няма да кажа за вас на никого. Това е единствената сделка, която имам желание да сключим. Не очаквам да решите на момента. Помислете си.

Той се наведе напред и почука на стъклената преграда. Шофьорът му докосна шапката си, намали плавно и отби до бордюра. Такамори отвори вратата на автомобила.

– Трябва да ви помоля да слезете, мистър Грифин – каза той. – Размислете върху всичко, което ви казах. Сигурен съм, ще осъзнаете, че моето предложение е единственият ви изход.

Хари слезе от колата. Той беше зашеметен от начина, по който беше протекъл разговора.

– Лека нощ, мистър Грифин – каза Такамори и любезно му махна, докато огромният „Кадилак“ потегляше.

V

Борг се спря под евакуационната стълба, която водеше нагоре към прозореца на банята на някогашния апартамент на Глори. Неговият човек му беше казал, че вратата на жилището била залостена отвътре и

аварийното стълбище било единственият начин да се влезе. Уличката откъм гърба на сградата беше пуста и Борг се хвана за стълбата и започна да се катери по нея. Когато минаваше покрай един от долните прозорци, чу някакво радио да гърми в апартамента. Прояви предпазливост, да не би сянката му да затъмни прозореца. Най-после стигна прозореца на банята, спря пред него запъхтян и се заслуша дали отвътре не идваха някакви звуци. Не долови нищо, но не беше и очаквал, че ще чуе каквото и да било. Вдигна подвижната рамка и провря туловището си вътре.

Започна да претърсва трите стаи методично и внимателно, всички чекмеджета и шкафове. Завари апартамента точно така, както го беше оставила Глори преди десет дни. Даже мръсните съдове си бяха в умивалника, леглото беше неоправено.

Вниманието му привлякоха мъжкият костюм, който намери в гардероба, и мъжката шапка с инициали „Х. Г.“ на вътрешната околожка. В едно от чекмеджетата на скрина имаше пет бели ризи също с инициалите „Х. Г.“ върху вътрешната страна на яката и той се почеса по дебелия мазен врат, докато стоеше замислен над находката си.

Дали „Х. Г.“ не означаваше „Хари Грийн“? Спомни си думите на Дилейни, че според Глори тя не познавала кой знае колко добре Хари Грийн, но това нищо не значеше. Борг върна ризите в чекмеджето и извади смачкания си пакет цигари. Запаля една преди да поднови търсенето.

В кошчето за боклук намери разписание за влаковете, запазило следата от отваряне на раздела „Ню Йорк“. Обедният влак за Ню Йорк беше отбелязан с молив.

Сети се, че Тагарт беше изгубил Глори някъде в района на гарата. Възможно беше тя да го е забелязала и да се е уплашила. Ню Йорк ставаше за скривалище.

Борг остана в апартамента повече от час, но не откри нищо друго, което да представлява интерес, и в крайна сметка си тръгна, като заключи вратата и тежко заслиза към долния етаж.

Забавляваше се. Беше приятна, лека и интересна работа, много похубава от това, да се разкарва насам-натам заради Дилейни, или да седи на някое бюро и да слуша скучните лъжи на неговите събирачи на вноските.

Спря пред входа на апартамента на долния етаж и прочете табелката на вратата: „Мис Джоан Голдман“. Килна черната си омазнена шапка назад към тила и заби палец в звънца.

Отвори му високо, кръглолико момиче, облечено в захабен

домашен халат. Борг си помисли, че то е от онези, които биха живели само с една котка за компания, доволни, че и тя все още не ги е напуснала.

– Мис Голдман? – попита той с хрипливия си дрезгав глас.

– Аз съм. Какво има?

– Търся мис Дейн. Изглежда, че не си е у дома.

– Не, не е. Мисля, че е заминала.

– Така ли? Надявах се да я видя. Разбрах, че е близка с Хари Грийн.

Лицето на Джоан Голдман издаде нейното любопитство.

– Грийн ли? Да не искате да кажете Грифин?

– Грийн ли казах? – Борг бръкна във вътрешния джоб на палтото си и извади един зацапан, орфан от прелистване бележник. – Да, правилно – престори се, че се е консултирал с една празна страница. – Хари Грифин, това е човекът. Познавате ли го?

– Защо? – тросна се момичето. – Кой сте вие? Борг извади от бележника една визитна картичка и я протегна към него.

– „Бюро за експресни разследвания“ – каза той. – Името ми е Борг. „Б“ като бира, „О“ като оранжада, „Р“ като равиоли⁵ и „Г“ като гулаш – БОРГ.

Имаше случаи, когато се гордееше с чувството си за хумор, което не размиваше никого освен него, и този беше един от тях.

Момичето изглеждаше учудено.

– Значи сте детектив?

– Частен детектив – каза Борг. – Може ли да вляза, или предпочитате това течение да ме издуха в болницата за туберкулозни?

– О, да, заповядайте – направи то крачка встрани и го пропусна навътре.

Борг зае позиция с гръб към камината. Беше му приятно. „Хари Грифин...“, помисли си той. Би предпочел да чуе, че името на мъжа бе Хари Грийн, но все едно, от това можеше да излезе нещо.

– Мистър Грифин загазил ли е? – попита момичето и Борг ясно видя, че то изгаряше от любопитство.

– Не е изключено – рече той. Приятелки ли сте с мис Дейн?

– Не помня някога да ми е била приятелка. Ние сме съседки. Поздравяваме се с нея, но не бих казала, че сме приятелки. Тя проблеми ли има?

– Не знам. Този тип Грифин има подход към жените. Мис Дейн

5. Равиоли – вид кнедли. – Б. пр.

имаше ли пари?

– Не ми е известно такова нещо. Някое време беше без работа. Порано работеше в клуб „Дефъдил“. Това беше преди около година и половина. Но оттогава не се е занимавала с нищо. Не, не бих казала, че има пари.

– Това ѝ е късметът. Грифин се е специализирал в измъкването на пари от жени.

Момичето изглеждаше шокирано.

– Никога не бих допуснала. Сигурен ли сте, че не го бъркате с някой друг?

Очите на Борг се присвиха.

– Мисля, че не. Знаете ли как изглежда този човек?

– Амии, той е висок и красив. С тъмна коса, на около двадесет и осем години. Когато дойде при Глори, облечен в униформа, си казах, че прилича малко на Грегъри Пек.

– Каква униформа? – небрежно попита Борг.

– Беше летец в Калифорнийската въздушнотранспортна корпорация. Чух, че бил напуснал. Глори спомена, че си търсел друга работа. Беше по времето, когато той се пренесе в нейния апартамент. – Джоан подсмръкна. – Не бяха женени, разбира се, но това си е тяхна работа. Всеки сам си знае, нали?

– Сигурно сте права. Той кога напусна Корпорацията?

– Преди три-четири седмици.

Борг извади една снимка на Хари Грийн, която с мъка беше успял да купи от фотоателието на Есекс Стрийт.

– Този ли е?

Момичето внимателно разгледа фотографията и му я върна.

– Аа не! Изобщо не прилича на него. Мистър Грифин беше млад и нямаше белег. Това ли е човекът, когото търсите?

Борг кимна. Сложи снимката в бележника и го прибра в джоба си.

– Лошото в моята професия е – каза той, като тежко се отправи към вратата, – че има прекалено много негодници, които да ме пратят за зелен хайвер. Помислих си, че този път за разнообразие съм попаднал на истинския юнак. Не знаете ли къде мога да намеря мис Дейн?

– Не, не знам. – Джоан гледеше объркано. – Може би домоуправителят знае.

– Няма значение – рече Борг. – Едва ли е толкова важно.

Той затрополи надолу по стълбището, придържайки се за парапета. Във файето се спря и се замисли, след което тръгна по коридора към

офиса на домоуправителя.

Онзи беше мършав дребен човечец с изпъкнала адамова ябълка, която подскачаше нагоре-надолу като играчка на ластик.

Борг се извиси над него застрашително и го прониза с мрачния си, недружелюбен поглед.

– Ти ли си домоуправителят? – попита и мушна дребосъка с дебелия си като кренвирш пръст.

– Да – отвърна човечето, отстъпвайки заднешком.

– Търся Глори Дейн. Къде е тя?

– За какво ви е? – запита домоуправителят и продължи да отстъпва, понеже Борг напираше с тлъстото си тяло насреща му.

– Трябва ми. Има си неприятности. Къде е? Човекът срещу него облиза устни. Адамовата му ябълка се замая нагоре-надолу.

– Тя ми поръча да не давам адреса ѝ никому – изрече той безпомощно. – За какви неприятности става дума, мистър?

– Нося призовка за нея. Ако искаш да повикам някое ченге, за да си поприказва с тебе, само кажи – изръмжа Борг.

– Добре. Тя ме помоли да препращам пощата ѝ в хотел „Медъкс“, в Ню Йорк.

Борг се втренчи в него.

– Надявам се това да е истина. Ако не е, ще се върна и тогава ще съжаляваш.

Той се отдалечи по коридора към входната врата, а домоуправителят остана зяпнал подире му. Борг леко си подсвиркуваше, когато с големи усилия се качи в колата си и я подкара. Мина четири преки, зави наляво и спря пред опушения вход на клуб „Дефъдил“.

Остави автомобила и слезе по стълбите към тясното, мизерно преддверие. В този следобеден час шефът на клуба, слаб мексиканец с остри черти на лицето си почиваше с вдигнати върху бюрото крака, затворил очи и скръстил ръце на корема си.

Вратата на офиса му беше оставена откренхната и той отвори очи едва когато чу тежкото дишане на Борг. Щом разбра кой беше влезлият, мексиканецът реагира така, сякаш беше видял кобра. Бавно и с подчертано внимание свали крака от бюрото и седна нормално, опирайки ръцете си отгоре.

– Здравей, Сидни! – каза Борг, облегнат на рамката на вратата. – Отдавна не сме се срещали.

– Да – отвърна мексиканецът. – Така е. Мога ли да направя нещо за вас, мистър Борг?

- Търся Глори Дейн. Спомняш ли си я?
- О, да! Не съм я виждал от месеци.
- Знам, че не си. Разполагаш ли с нейна снимка, Сидни?
Черните очи на мексиканеца се разшириха.
- Неприятности ли има?
- Не. Просто искам да говоря с нея.

Той отвори едно от чекмеджетата на бюрото си, извади куп луксозни, гланцирани фотографии, порови разсеяно из тях, отдели една от цялото тесте и я хвърли на бюрото.

– Ето я.

Мърлявите пръсти на Борг стиснаха снимката. Той остана загледан в нея няколко секунди.

– Не е зле. Виждал съм и по-грозни. Прилича ли си с оригинала?

– Правена е преди две години. Предполагам, че сега фасадата ѝ е малко поолющена, но ако я видиш, ще я познаеш.

Борг кимна, сложи снимката между страниците на своя бележник и го пхна обратно в джоба си. Обърна се и тремаво излезе от офиса.

– Сигурен ли сте, че не е загазила? – попита мексиканецът. – Тя е добро момиче. Докато беше тук, никога не ми е създавала грижи. Не бих...

Той млъкна почти веднага, защото разбра, че говори на стената.

В същото време Борг беше извлякъл търбуха си нагоре по стълбите и се беше качил в колата.

„Напредвам“, каза си той, докато палеше мотора. Възможно ли бе този Грифин да бъде Хари Грийн? Всичко навеждаше на тази мисъл. Той беше летец, а Хари Грийн също е бил летец. Грифин беше работил в Калифорнийската въздушно-транспортна корпорация и е имало начин да разбере за диамантите. Борг си помисли, че е на прав път. Той даде газ и рязко потегли.

Четиридесет минути по-късно се озова в кабинета на мениджъра, отговарящ за служителите в Корпорацията. Завеждащият персонала – набит, добродушен на вид мъж, с очила без рамка – изгледа Борг с неудоволствие. На бюрото му имаше малка дървена табелка, на която беше изписано името ХЪРБЪРТ ХЕНРИ.

Борг свали шапката си и стовари шкембето си в креслото до писалището на Хенри.

– С какво мога да ви бъда полезен? – попита Хенри. Той погледна визитната картичка, с която Борг се представи, смръщи вежди над нея и я остави.

– Допреди няколко седмици при вас е работил един човек – рече Борг. – Хари Грифин. Помните ли го?

Лицето на Хенри помръкна.

– Да, разбира се. Какво е станало с него?

– Опитвам се да го намеря.

– Не мога да ви помогна. Не съм го виждал, откакто напусна компанията.

– Напуснал е и града – каза Борг. – Чух, че бил някъде из Ню Йорк.

– Каква е целта на този разпит? Да не би да е загазил?

– Не. Нает съм от адвокатската кантора „Гресън & Лоусън“ да го издиря. Наследил е малко пари и те искат да му ги предадат.

Изразът на Хенри се разведри и подозренията му се стопиха.

– Радвам се да го чуя. Много ли са парите? Борг вдигна масивните си рамене.

– Ами не, но не пречи да ги има човек. Сумата е от порядъка на две хиляди долара, но ако не го намеря бързо, всичко ще отиде за покриване на разносните ми. Аз дори не зная как изглежда това момче. При вас не може да няма негова снимка, нали?

– Мисля, че имаме – отвърна Хенри и натисна звънеца. Влезе някакво момиче и той му нареди да донесе досието на Грифин.

То се върна след около пет минути и даде папката на Хенри.

– Приятно ми е, че го е споходило това мъничко щастие – рече той, докато прелистваше страниците на папката. – Грифин беше добър пилот и аз съжалявам, че напусна.

– Разправят, че бил уволнен – вметна Борг налучквашо.

Хенри се намръщи.

– Имаше известни проблеми. Но беше най-вече липса на късмет. – Той изстреля с пръст една снимка по плота на писалището. – Ето тази, ако ви върши работа.

Борг взе фотографията, хвърли й един поглед, кимна и с мъка се изправи на крака.

– Надявам се, че сега вече ще го открия – каза той. – Ще му съобщя, че вие сте ми дали снимката. Може да ви черпи едно питие.

Тежко тръгна към вратата, отвори я и се запъти навън към колата си. След като се беше отдалечил на няколко мили от летището, Борг спря, извади снимката, която му беше дал Хенри, и я заразглежда. Изучава я доста дълго, намери парче молив в джоба си и много внимателно скицира допълнително мустаци, белег и закръгли слабото, мъжествено лице, което го гледаше от лъскавата повърхност на фотографията.

Взира се в нея известно време, после я отдалечи на една ръка разстояние и започна отново да я фиксира. Тогава тлъстото му лице се озари от коварна и жестока усмивка.

– Даа. Мисля, че знам кой си, кучи сине! – тихо изсъска той. – Май ти си човекът, когото търся.

ПЕТА ГЛАВА

I

Джо Додж, детективът на нийоркския хотел „Медъкс“, се беше навел над един спортен вестник със съсредоточено и тревожно изражение на изпитото си лисиче лице. През изминалата седмица беше направил цяла серия от несполучливи залагания и сега неговото финансово бъдеще зависеше от избора, който щеше да направи измежду участниците в следобедните надбягвания. Ако допуснеше грешка, щеше да си има неприятности, и Джо се потеше само при мисълта за тях.

Той седеше в своя малък офис отляво на рецепцията на хотела. Помещението беше обвито в цигарен дим, а пепелникът беше претъпкан с фасове – доказателство за нервното напрежение на Джо. Беше толкова погълнат от своето занимание, че не чу как Борг влезе в стаята, и едва когато онзи се изкашля, разбра, че не е сам. Джо вдигна свъсен поглед. Когато зърна Борг, гримасата му стана още по-изразителна.

– Какво искаш? – грубо каза той. – Не виждаш ли че съм зает?

– Виждам, не съм сляп – рече Борг и придърпа стол към бюрото. – Ако търсиш победител, опитай с Червения Адмирал. Вероятността, да бъде на финала преди останалите да са изминали и половината разстояние, е 44:1.

Очите на Додж се присвиха. Точно такъв съвет му беше необходим.

– Това кой го казва?

– Аз – рече Борг, извади цигара от смачкания си пакет и запали. – Видях как бяга този кон в Сан Диего преди няколко месеца. Жокееят го задържаше толкова силно, че щеше да скъса юздата, но въпреки това той пристигна втори. Ако не искаш да изкараш малко сухо, не ме слушай. Мене какво ме засяга?

Додж отгласна стола си назад.

– Губя десет пъти едно след друго. Не мога да си позволя да рискувам още един път.

– Този кон не може да загуби дори с два отсечени крака – каза Борг, – но ако се опасяваш за собствените си пари, мога да направя нещо за тебе и в този смисъл.

Додж отмести встрани състезателния бюлетин.

– Кой си ти и какво искаш? – попита той и огледа лицето на Борг

със зловните си очички.

Борг извади една от фалшивите си служебни визитки и я перна по плота на бюрото. Детективът я пое и я зачете.

– „Бюро за експресни разследвания“ ли?! – смръщи вежди. – Не знаех, че има и такава.

– Ние действаме в Лос Анжелос – хладнокръвно отвърна Борг. – Работа по един симпатичен случай, в който парите не са никакъв проблем. Разполагам с тарифа за разноски, която просто плаче да бъде изцицана. Искам от тебе една малка информация и съм упълномощен да платя за нея.

Джо се наведе напред.

– Каква информация?

– Търся една двойка, която може би се е регистрирала тук под името Грифин.

Детективът се замисли за момент, после поклати глава:

– Под това име не е отседнал никой.

Борг извади снимките на Глори и Хари, с които се беше сдобил. Сложи ги на бюрото.

– Ето ги двамата. Познаваш ли ги? Джо внимателно разгледа фотосите.

– Може би. Колко ще получа?

– И не само това. Чакаат те двадесет и пет долара, ако съумееш да ги спечелиш.

Додж преценяваше. В този момент двадесет и пет долара щяха да бъдат една значителна помощ.

– Познавам ги. Настаниха се преди три дни. Записаха се като мистър и мисис Харисън.

– В момента тук ли са?

– Тя е тука. Него го няма. Той си замина още на следващия ден. Каза, че щял да се върне. Било някаква командировка.

– Но тя е тука, нали?

– Да.

– Сега в стаята ли е?

– Ще разбере – надигна се Додж.

През вратата на офиса Борг наблюдаваше как детективът отиде до рецепцията, погледна таблото с ключовете и после се върна.

– Не, излязла е – рече той, затвори вратата и заобиколи бюрото, за да седне отново.

– Искам да хвърля един поглед на стаята ѝ – каза Борг.

– Не може. Това изцяло противоречи на правилника на хотела.

Борг сподави прозаявката си.

– Е, добре. Щом така смяташ... Не бих искал да губя повече нито твоето, нито моето време.

Той понечи да се изправи на крака.

– Почакай – каза Джо. – Дължиш ми малко пари.

– Така е – Борг измъкна навън тлъста бала банкноти. Той я раздипли, започна да рови и отдели една от пет долара, която побутна към Додж. – На толкова оценявам цялата ти досегашна информация.

Детективът се навъси.

– Нали каза двадесет и пет. Слушай, хайде да си нямаме разправии. Искам двадесет и пет долара.

– Това, което искаш, и това, което ще получиш, зависи от услугата ти – каза Борг. – Ще ти платя сто долара, ако ми уредиш стая до нейната и ми дадеш за един час шперц за стаята ѝ. Искам да следиш и щом се върне, да ми сигнализираш.

Отдели две петдесетачки от тестето и ги протегна към Додж, за да ги види.

Онзи облиза устните си.

– Веднага и на ръка?

– Да.

– Почакай тук. – Детективът излезе, затваряйки вратата на канцеларията зад гърба си. Забави се пет минути. Когато се върна, остави два ключа върху бюрото.

– Този е от стаята ти – № 334. Тя е точно отсреща в 335. Ето шперца. Ще позвъня в нейната стая веднага щом я мерна.

Борг плъзна двете петдесетачки върху бюрото. Взе ключовете докато детективът улавяше банкнотите. Стана прав, прекоси фойайето, взе асансьора до третия етаж и влезе в стая № 334. Свали шапката и палтото си, отвори куфара и извади от него макара с изолиран проводник, комплект инструменти в кожен калъф и малка картонена кутия. Пресече коридора и отвори вратата на № 335, използвайки шперца.

Борг хвърли един бърз поглед на стаята, после затвори вратата и сложи инструментите и жицата върху леглото. Отвори картонената кутийка и извади от нея малък микрофон. Постави го под напречника на вратата и го прикрепил с винт. Прикачи към него две жици, провери ги през касата на вратата и ги изведе навън в коридора. Работеше бързо и ловко, докато прокарваше проводниците под килима, покриващ коридора, по посока на стаята си. Като остави макарата с жицата върху леглото

си, Борг се върна в отсрещната стая и събра инструментите си. Огледа се наоколо. С изключение на двата куфара, които бяха неразопаковани, и на нощницата и копринената наметка, които висяха зад вратата, стаята беше недокосната. Когато надникна в шкафовете и чекмеджетата, той установи, че са празни. Реши, че Глори явно не възнамерява да остане дълго в хотела, и си помисли, че е дошъл тъкмо навреме. Вече се канеше да напусне помещението, когато телефонът иззвъня. Вдигна слушалката.

– Качва се – предупреди Додж.

Борг изсумтя и затвори. Излезе, заключи вратата и отиде в собствена стая. Притвори вратата почти плътно и зачака.

След няколко минути чу как се блъснаха вратите на асансьора и после долови нечии бързи стъпки по коридора. Надзърна през процепта между вратата и рамката.

Не позна Глори. Беше я виждал един-два пъти, докато ходеше с Дилейни, но не си беше дал почти никакъв труд да я разглежда. Жените никога не бяха го интересували. Считаше ги не само за глупав повод за прехосване на пари, но и за надценявано удоволствие.

Борг наблюдаваше как високата стройна жена, облечена в черно-бял костюм, бърка в чантата си за ключа. „Изглежда по-стара, отколкото на снимката – рече си той. – Уморена и тревожна... Но иначе си е хубавица, ако не се броят тъмните кръгове под очите и това преbledняло, изпито лице.“

Тя влезе в стаята и затвори вратата.

Борг взе от куфара си един портативен усилвател и го свърза с проводниците от микрофона. Сложи слушалките, пхна в контакта захранващия кабел на усилвателя и го включи.

Микрофонът, който беше скрил в стаята на Глори, бе изключително чувствителен. Можеше да чуе как тя се движи, а ако се вслушаше по-внимателно, би могъл да долови и дишането ѝ. Той си запали цигара, отпусна се на стола и зачака.

Глори имаше причина да изглежда неспокойна. Тя беше изпаднала в ужас, щом Хари ѝ каза за намерението си да се свърже с Такамори, и когато се сбогуваха на летището, беше сигурна, че никога вече няма да го види. Той беше обещал да ѝ телефонира в четири часа днес следобед. Тя се върна в четири без двадесет и сега седеше в единственото кресло в стаята, очаквайки неговото позвъняване.

В действителност беше убедена, че обаждане няма да има. Привиждаше ѝ се, че той е в затвора, даже е убит, и тя чакаше, пушейки цигара

след цигара, като се опитваше да обуздае паниката в мислите си и да не задълбава във възможностите за онова, което би могло да му се случи.

Но когато голямата стрелка на часовника ѝ отмери четири, телефонът иззвъня. Тя скочи, събаряйки пепелника от подлакътника на креслото, и грабна слушалката.

– Глори? – гласът на Хари идеше някъде отдалече по прациящата линия.

– Ох, да! Хари, толкова се безпокоях за тебе! Облекчението, че чува гласа му, я накара да се почувства на края на силите си.

– Слушай! – той говореше грубо и ядосано. – Не се получи. Не мога да говоря за това по телефона. Ще взема самолет до Оклахома Сити. Искам да се срещнем там. Има един полет в шест и десет, който можеш да хванеш. С него ще пристигнеш навреме, за да ме посрещнеш. Аз ще пристигна малко след десет часа. Чакай ме на летището.

– Добре, скъпи. Той няма ли да ги вземе?

– Ще ги вземе и още как, но няма да има „сухо“ – отвърна Хари с яд в гласа. – Ще ти разкажа като се видим.

– Добре, Хари. Загазил ли си?

– Не мисля. Не говори повече сега.

– Да, скъпи. Ще чакам самолета в десет часа вечерта на летището в Оклахома Сити. Нали така?

– Точно така. Довиждане! – каза Хари и затвори. Както седеше и подслушваше в съседната стая, Борг тръсна още една цигара от пакета и я запали. Той остана замислен известно време, след което свали слушалките и изключи усилвателя. Прибра ги заедно с уреда в куфара, навлеche палтото си, взе си шапката и излезе от стаята. Отиде до асансьора и слезе долу при рецепцията. Додж се приближи.

– Всичко наред ли е? – попита той.

– Да – отвърна Борг. – Кой може да ми каже кога е следващият самолет за Оклахома Сити?

– Ще уредим и това – рече детективът и се запъти към портиера. Върна се след кратка консултация.

– Има един в пет часа и друг в шест и десет – каза на Борг.

Онзи изгрухтя, погледна часовника си и реши, че би могъл да успее за този в пет. Тръгна към изхода.

– Ей! – подвикна му Додж. – Заминаваш ли?

Борг не се спря. Мина през въртящата се врата, махна на едно такси и каза:

– На летището. Бързо!

Джо изгледа заминаващото такси, после навъсен отиде в офиса си и седна. Беше заложил парите на Борг на Червения Адмирал и сега, когато оставаше съвсем малко до старта на състезанието, се чувстваше напрегнат. През следващите двадесет минути седя, загледан в телефона, с оросено от пот лице. Когато неговият осведомител се обади и му съобщи, че Червеният Адмирал е финиширал шести, детективът тръшна слушалката и се облегна, ругаейки. Беше закъсал. Трябваше отнякъде да изкара малко пари и то бързо. Стана и отвори вратата на канцеларията си с намерението да види дали не би могъл да измъкне нещо назаем от портiera, но се спря. Глори беше на рецепцията и плащаше сметката си. Видя я как извади от дамската си чанта дебело тесте банкноти и очите му се смалиха. Изчака я да се отдалечи от бюрото и тогава отиде при нея.

– Извинете, мисис Харисън – каза той, – но бих искал да разменим няколко думи в моя офис.

Забеляза, че в очите на Глори се появиха тревога и страх. Май щеше да е по-лесно, отколкото предполагаше. От опит знаеше, че хората омекват, когато са уплашени.

– Какво има? – попита тя с потрепващ глас.

– Няма да ви отнеме много време – рече Додж. – Просто елате с мен.

Двамата пресекоха фойето и влязоха в стаичката му. Той затвори вратата и с жест я покани да седне.

– Заповядайте, мисис Харисън – каза ѝ. Глори седна.

– Аз... аз бързам. За какво става дума, моля ви?

– Разполагам с малко информация, която сигурно ще поискате да купите – рече Додж, гледайки я съсредоточено.

Глори изтръпна.

– Която сигурно ще поискам да купя ли? – повтори тя. – Не разбирам какво имате предвид.

– Много е просто – отвърна с лисича усмивка детективът. – Тук идва един тип, който правеше разследване за вас и вашия съпруг. Ако искате подробности, това ще ви струва двеста долара.

Тя усети студ. Погледна часовника си. Ако смяташе да хване самолета в шест и десет, трябваше да побърза.

– Кой беше? – попита го дрезгаво.

– Един грамаден, тлъст, нечистоплътен негодник с дълги черни мустаци – отвърна Додж. – Каза, че работел в някакво „Бюро за експресни разследвания“.

Глори стана толкова бледа, че той помисли, че ще припадне.

„Борг! Наемният убиец на Бен!“ – каза си тя с прокрадваща се в душата ѝ паника. Това можеше да означава само че Бен беше по следите им.

Детективът продължаваше да я фиксира с блесналите си жестоки очички.

– Ако искате повече от тази поверителна информация, ще трябва да я купите – рече той.

С треперещи ръце Глори отвори чантата си, извади четири банкноти по петдесет долара и ги сложи на бюрото. Додж ги взе, провери ги и ги плъзна в задния си джоб.

– Този човек имаше снимки на вас и съпруга ви – започна той. – Твърдеше, че името ви било Грифин. Показа ми фотографиите и аз ви идентифицирах като семейство Харисън. – Когато видя как побеля Глори, започна да се пита дали не трябваше да поиска много повече от двеста долара. – Нае стаята срещу вашата – продължи детективът. – Един от холовете ми докладва, че видял същия тип в стаята ви. Инсталирал бил микрофон, така че навярно е подслушал всичко, което сте казали, ако сте ползвали телефона.

Глори се почувства така, сякаш в сърцето ѝ забиха ледена отломка. Микрофон! В такъв случай Борг беше чул уговорката ѝ да се срещне с Хари на летището в Оклахома Сити!

– Замина си преди половин час – добави Додж. – Попита ме кога е първият самолет, излитащ за Оклахома Сити. Ще хване полета в пет часа, ако това ви интересува.

Глори изтръпна още повече. Значи Борг щеше да бъде на летището, когато пристигнеш Хари, помисли си тя. От Дилейни беше слушала легенди за Борг. Той беше един от най-добрите стрелци в страната. Не би имал никакви затруднения да застреля Хари, когато слиза от самолета. Имаше преднина от един час. Щеше да има време да си намери скривалище и всичко, което трябваше да направи след това, бе да изчака, докато кацне самолетът на Хари, и да го застреля, когато се запъти към залата за пристигащите пътници. Как ли би могла да предупреди Хари? Тя стисна юмруци и се опита да измисли някакъв начин да го спаси.

– Това май е всичко – завърши Додж. – Да бяхте зърнали само този тлъстак! Видът му хич не ми хареса...

Глори се изправи. Без да обели дума, тя излезе от канцеларията на детектива и бързо отиде отсреща, където я чакаше момчето за поръчки с нейните куфари.

– Повикайте ми едно такси до летището – каза тя, – но по-бързо!

Додж я изпрати с поглед, докато таксито се отдалечаваше, сви рамене и се върна при бюрото си. Седна, взе състезателния бюлетин и започна да се концентрира върху утрешните следобедни надбягвания.

II

Хари вече можеше да види под себе си светлините на летището в Оклахома Сити, докато самолетът описваше широк кръг, преди да се сниши за кацане.

Чувстваше се леко развеселен. По време на чакането на лосанжелоското летище беше изпил четири двойни уискита и все още бе под тяхно въздействие. Докато седеше в очакване самолетът да се приземи, той прехвърли наум всичко, което се беше случило, след като Такамори го бе сразил. Беше осъзнал, че единственият му шанс е да върне диамантите – играта му се беше провалила. Той се беше върнал в хотела си, беше взел диамантите от сейфа за ценности, беше ги опаковал и изпратил на Такамори. Сега всичко зависеше от това, дали можеше да вярва на японеца, че ще спази своята част от споразумението. Реши, че може. Както беше казал Такамори, него го интересуваше единствено да си възвърне камъните. Какво щеше да стане с Хари, въобще не го беше грижа.

Но Хари беше преценил, че ще е по-безопасно, ако се махне от Лос Анжелос. Беше решил, че Оклахома Сити е достатъчно далече, за да бъде сигурен във всяко отношение, докато не разбере какво възнамерява да предприеме Такамори. От Оклахома Сити той имаше възможност да отиде на север или на юг, в зависимост от ситуацията, която щеше да се създаде на следващия ден.

По време на полета от Лос Анжелос беше обмислил положението си. Вместо милион и половина долара сега разполагаше само с петдесет хиляди. Те бяха повече от всички пари, които беше имал през живота си, но в сравнение със сумата, която се беше надявал да спечели, му се струваха кръгла нула.

Сега вече отиването в Европа ставаше невъзможно. Тези петдесет хиляди представляваха неговият работен капитал и той нямаше намерение да пропилее нито цент от тях. Все още можеше да стане съдружник в някоя компания с въздушни таксита, но понеже беше решил да основе своя собствена фирма, не му се щеше да се отказва от идеята.

Щеше да му бъде трудно, ако с парите, с които разполагаше в

момента, купеше самолет. Не че беше невъзможно, но това означаваше безрадостно блъскане, преди да бъде реализирана някаква печалба, а той нямаше желание да се нагърбва с подобна тежка работа.

Все още предъвкваше проблема в съзнанието си, когато машината докосна земята и се понесе към батареята от прожектори, които осветяваха края на пистата. Забеляза група чакащи хора и потърси Глори с поглед, но не можа да я види.

Щом двигателите заглъхнаха и стюардесата отвори изхода, Хари се изправи и застана в прохода между седалките. Самолетът беше пълен и трябваше да минат няколко минути, преди да се придвижи до другия му край и да се потопи в топлия нощен въздух. Тогава видя Глори и ѝ махна. Тя дотича при него.

– Здравей! – каза той. – Хайде да отидем някъде, където ще можем да поговорим.

– Добре – рече Глори и като хвана ръката му, го вмъкна сред групата пасажери, които вървяха към залата за пристигащи.

– Остави ги да минат напред – каза той, забавяйки крачка. – Никой не ни гони.

– Не, Хари! Движи се с тях – отвърна Глори и интонацията ѝ го накара да я загледа изпитателно. Нейното преbledняло, напрегнато лице и видимият страх в очите ѝ го шокираха.

– Какъв е проблемът? – попита я.

– Проблемът е Борг – отвърна Глори, като здраво стисна ръката му и го накара да продължи да върви така, че да остане в групата, която се носеше като широка вълна. – Той знае, че си тук. Спотаил се е някъде. По петите ни е, Хари!

Сърцето му пропусна един удар. Той ускори крачка, така че да не изостава от заобикалящите го.

– Сигурна ли си?

– Да.

– Искаш да кажеш, че е тука на летището? Но къде по-точно?

– Не знам. Оглеждах се за него, но не можах да го видя. Може да е там някъде в тъмнината. Може да е навсякъде.

– Той познава тебе, а не мене – рече Хари с ръмжаща нотка в гласа.

– Защо, по дяволите, ме посрещна? Та ти ме издаваш!

– Не съм те издала! – Гласът на Глори трепереше.

– Той има наши снимки – и твоята, и моята.

– Моята снимка ли? Имаш предвид тази на Хари Грийн, нали?

– Не! Не знам как се е сдобил с нея, но притежава истинската ти

фотография.

Вече бяха стигнали до залата за пътници и влязоха в бюфета. Пердетата бяха спуснати и големият салон беше пълен с хора, които чакаха да излетят или да бъдат откарани с кола от летището. Помещението вдъхна на Хари чувство за сигурност.

– Седни така, че да можем да наблюдаваме вратата – каза той.

Те отидоха до една свободна маса и седнаха. Хари бръкна с ръка под палтото и извади револвера си. Остави го в скута. Масата го закриваше и той можеше моментално да го пусне в действие, ритайки я встрани.

Дойде келнерът и Хари поръча две двойни уискита. Двамата с Глори седяха един до друг и не си казаха нищо, докато келнерът не приключи със сервирането. После, когато той си отиде, Хари рече:

– Хайде да говорим без заобикалки. Да не би да твърдиш, че онзи има моя снимка, а не тази на Хари Грийн?

– Да. Детективът на хотела каза, че те бил разпознал на фотографията, която Борг му показал.

Хари започна да се изпотпява.

– Значи знае кой съм? Как ли е разбрал, по дяволите? – Той се обърна и изгледа свирепо Глори. – Твоята умничка идея се оказа пълен провал, а? Какъв е тоя хотелски детектив? Разкажи ми какво се е случило.

Тя накратко го осведоми за Додж.

– Предупреждавах те, скъпи – рече му. – Знаех си, че Бен ще ни подгони. Този противен тип Борг е опасен. За него се разправят легенди.

Хари знаеше, че Борг е опасен, и без да му го казват. Той пресуши наполовина чашата си и запали цигара, като не свалеше нито за миг поглед от вратата в другия край на помещението.

– Трябваше да се държиш настрана от мене – отвърна й. – По всяка вероятност онзи нямаше да ме разпознае в мрака. Но няма начин да не е успял да те съзре в костюма, който носиш. Откъде ти хрумна, дявол да го вземе, да се облечеш в подобна черно-бяла чудесия? Би те проследил и слепец!

– Нямах никакво време за преобличане – каза Глори. – Едвам успях да хвана самолета. Не знаех какво да правя. Трябваше да те предупредя.

– Не можем да стоим тук цяла нощ – рече Хари. – Резервирала ли си хотел?

– Не, скъпи. Бях тук само половин час преди тебе и се опитвах да открия Борг.

– Май че съвсем си оплела конците – ядосано отвърна той. – Значи сега нямаме къде да се подслоним?

Глори се съдържа с мъка. Знаеше, че той се бе паникьосал и си го изкарваше на нея само защото беше прекалено уплашен, за да измисли какво да прави. Осъзна, че щеше да зависи от нея да се измъкнат от тази каша, ако въобще се измъкнеха някога.

– А какво стана с тебе, Хари? Не взе ли парите?

– Не. Онова жълто влечуго се досети, че аз съм извършил обира. Наложих се да му дам диамантите за едното нищо.

Глори пребледня.

– Дали ще съобщи на полицията?

– Каза, че няма. Не смятам, че ще го направи. Да върви по дяволи-те! Трябва да предприемем нещо спрямо Борг.

– Слушай, Хари, защо не останеш тук? Вътре той не би посмял да направи нищо. А аз ще намеря кола. Ще осигурия хотел. Стой тука и ме чакай.

Той се навъси, но тя успя да забележи облекчението в погледа му.

– Ами, не знам... Предполагам, че си права. Малко вероятно е да ти направи нещо на тебе. О'кей, ще кисна тук. Виж дали ще успееш да намериш някаква кола, но побързай!

Тя стана и с усилие на волята си наложи да прекоси заведението и да влезе в залата за пътници.

Малко вероятно е да ти направи нещо на тебе. На Глори ѝ се искаше това да се окаже вярно. Щом като Бен беше изпратил Борг по петите им, той сигурно му беше заповядал да я преследва на общо основание заедно с Хари. Познаваше Бен. Той не би ѝ позволил да се измъкне, след като му бе погодила номер.

Отиде до изхода и се спря на самия му праг, поглеждайки навън към призрачния мрак. Цял керван таксита се беше проточил по улицата, но на нея ѝ трябваше кола под наем. Докато стоеше и се оглеждаше наляво-надясно, дочу женски глас да казва:

– За Бога! Да не искате да кажете, че нямате на разположение пилот, който да ме обслужи?

Глори погледна през рамо.

Близко до нея стоеше една девойка. Беше стройна и много руса. Нейната копринена коса с цвят на слама падаше по раменете ѝ на плътни, тежки вълни. Беше облечена в сини джинси и поизносено велурено яке. Глори прецени, че е на около на двадесет и две или двадесет и три години, и докато я гледаше, се възхити от косата ѝ и от нахакания

начин, по който се държеше. Тя разговаряше с един от администраторите на летището.

– Съжалявам, мис Грейнър, но не можем да ви помогнем – тъкмо казваше той. – Всичките ни летци са заети.

– Но разберете! Моят пилот се разболя. Не е в състояние да лети, а аз трябва да се прибера у дома тази вечер. Трябва да направите нещо! Глори спря и се заслуша.

Служителят поклати глава, усмихвайки се извинително.

– Наистина съжалявам, но не е останал нито един. Бих искал да ви помогна. Мога да уредя нещо за вас най-рано утре сутринта, ако това ви устройва.

– Не мога да чакам до сутринта. Не познавате ли някой, който би могъл да излети? Който и да е...

– Страхувам се, че не. Защо не вземете пътническия самолет, мис Грейнър? Вашият човек би могъл да докара машината ви, когато оздравее.

Момичето се поколеба, сетне вдигна рамене.

– Уф! Е, добре! Предполагам, че ще е по-разумно да постъпя така.

То се обърна и едва не се сблъска с Глори.

– Извинете! – рече и направи крачка встрани.

– Нямаше как да не чуя онова, за което говорехте – отвърна Глори.

– Може би ще бъде в състояние да ви помогна.

Девојката се спря и я изгледа. „Красива е – помисли си Глори със завист. – Млада, с хубава кожа, жизнена и с големи сиви очи.“

– Да ми помогнете ли? Не вярвам да можете. Трябва ми пилот.

– Моят... моят съпруг е пилот – рече тя. – В момента е в бюфета. Вероятно...

Очите на момичето грейнаха.

– Това би било прекалено хубаво, за да бъде истина! – възкликна то. – Но аз отивам в Маями. Той надали би искал да се озове там.

– За нас е без значение къде ще ходим. Ние... ние сме тръгнали на почивка. Сега пристигаем от Лос Анжелос и тъкмо си говорехме, че не знаем коя ще бъде следващата ни спирка. – Глори бърбореше, импровизирайки припряно. – Искате ли да дойдете и да се запознаете с него? Сигурна съм, че ще се съгласи да ви обслужи.

– Мисля, че е чудесно от ваша страна – каза момичето. – Надявам се, че има разрешително?

– О, да! Той беше доскоро капитан на самолет в Калифорнийската въздушно-транспортна корпорация.

– Великолепно! Аз съм Джоан Грейнър. Не знам как да ви се отблагодаря, госпожо...

– Грифин. Казвам се Глори Грифин. Името на съпруга ми е Хари Грифин.

– Добре. Да вървим да поговорим с него.

Двете минаха през чакалнята и влязоха в бюфета. Хари се встрещи насреща им, докато се приближаваха към него. Той бързо пусна револвера в джоба на дрехата си и се изправи, когато Глори мина пред Джоан Грейнър.

– Хари, това е мис Грейнър – представи я тя. – Има нужда от пилот, който да лети с нея до Маями. Казах ѝ, че сме на почивка и без определена цел, така че ти би могъл да прелетиш дотам.

Хари погледна към русата девойка зад гърба на Глори, която го зяпаше с лека усмивка върху хубавите си устни. Очите им се срещнаха и той се почувства като при токов удар. В нея имаше нещо, което сякаш се изстреля и го улучи. Инстинктивно разбра, че ѝ беше подействал точно толкова силно, колкото и тя на него.

„Каква прелест – помисли си. – Какво вълшебно създание!“

Той се усмихна и докато го наблюдаваше, Глори усети как сърцето ѝ се сви. Отдавна не беше виждала тази усмивка. Беше същата като онази, която ѝ беше отправил, когато се бяха срещнали за първи път във фоайето на нощния клуб преди седем месеца. Усмивка на ловец! Тя погледна бързо към Джоан, за да види реакцията ѝ, но там нямаше нищо за гледане. Лицето ѝ излъчваше любопитство и дружелюбие, нищо повече.

– Дали бих летял с вас ли? – попита Хари. – Да, разбира се. Ще се радвам. Но къде е „хвърчилото“? Чия собственост е?

– О, мое си е – отвърна Джоан. – В момента е на пистата. Пилотът ми се разболя. Имах малко работа тук и долетях вчера. Сега той не е в състояние да ме върне обратно, а аз непременно трябва да си бъда вкъщи тази вечер.

– Ами разрешението за излитане и задължителния инструктаж?

– Всичко е уредено. Имам и метеорологичната справка. Можем да излетим веднага. Вече ме чакат да освободя пистата.

Хари погледна към Глори, внезапно спомнил си, че някъде навън в здрача дебне Борг. Появяването на девойката го беше накарало да забравя за него, но сега се сепна.

– Къде точно е машината? – попита.

– Оттатък при хангарите. Разполагам с кола. Можем да отидем дотам с нея. Наистина ли ще ме закарате?

– Да. Пътуването ще ни достави удоволствие.

– Не знам как да ви благодаря. – Усмивката ѝ беше най-възбуждащото нещо, което Хари беше виждал някога. – Може ли да се срещнем на южния изход на залата за пътници? Трябва само да се обадя на моя пилот и да го уведомя какво смятам да предприема.

– Разбира се. Ще ви чакаме там. Тя отново се усмихна и се отдалечи.

Глори наблюдаваше Хари, който зяпаше след русокосото момиче. Той се любуваше на полюшването на бедрата му, на неговите стройни рамене и на копирената коса. Докато го сподиряше с поглед, усети някакво стягане в гърдите. „Какво невероятно създание!“ – отново си каза той.

– Хари...

Той се сепна, обърна се и хвърли поглед към Глори. Съвсем беше забравил за нея. За първи път болезнено осъзна колко бледа, измъчена и лишена от очарование изглеждаше тя и се намръщи насреща ѝ.

– Имахме късмет – рече и се усмихна изкуствено. – Но как ще се доберем до самолета? Борг може да се е заложил точно отвън.

– Тя каза, че имала кола...

– Да, и точно като се качвам, ще получа куршум в тила. – Хари извади носна кърпа и изтри лицето си. Всичките му стари страхове се надигнаха като мощна вълна. – Слушай, Глори, тебе той не би те докоснал дори... Ще ме прикриваш ли? Ще вървя зад Джоан, а ти ще бъдеш плътно зад гърба ми. Ще го направиш ли?

Дори тези думи не разколебаха любовта ѝ към него.

– Да, разбира се, Хари!

– Той едва ли би ти навредил по някакъв начин – рече ѝ, усещайки как кръвта се качва в главата му от нейното безропотно подчинение. Съзнаваше, че постъпва като негодник, и му се щеше тя да има доблестта да му го каже в лицето. – Нали не се страхуваш? Няма да стреля, ако ти си на пътя му.

– Не ме е страх.

– Е, добре. Тогава да вървим.

Хари плъзна ръка в джоба на палтото си и пръстите му стиснаха дръжката на револвера. Тръгна първи. Глори го последва. Наложил се да изчака няколко минути, преди да се появи Джоан.

– Всичко е наред – обяви тя. – Можем да вървим.

– Водете ни – рече Хари, отваряйки вратата. Той впери поглед в тъмната нощ. Очите му заопипаха сенките, които предизвикаха тръпки

по тялото му.

Недалеч от входа имаше един голям „Линкълн“, зад чийто волан седеше шофьор. Джоан се затича към черната грамада и седна на задната седалка. Хари беше непосредствено зад нея, а Глори го следваше.

Намирайки се на не повече от четиридесет ярда в нощните сенки, Борг гледаше как „Линкълн“-ът потегля по посока на хангарите. Беше видял пристигането на Хари, беше наблюдавал как двамата с Глори влязоха в залата за пътници, но не беше направил опит да го убие. Можеше лесно да го очисти, но не беше напълно сигурен, че това е човекът, когото преследваше. Почти не беше за вярване, че този млад, симпатичен мъж бе същият онзи дебел, тромав Хари Грийн. Борг беше уверен, че ще го разпознае по някой жест, по походката, по начина, по който се държи или с помощта на някоя дреболия, годна да му послужи за указание, че човекът е Хари Грийн. Но не забеляза подобен знак и неохотно се отка- за да стреля.

Видя как тримата слязоха от колата на другия край на една от пистите и се качиха на борда на самолета, който стоеше пред хангара. Чу как двигателят се събуди с рев и проследи с поглед машината, която се устреми по пистата.

Един служител от персонала на летището мина покрай него и Борг го спря, като протегна тлъстата си ръка.

– Кое беше русото котенце, което току-що излетя с онзи самолет? – попита той.

Мъжът погледна в посоката, в която сочеше Борг.

– Предполагам, че е била мис Грейнър.

– Къде ли отива?

– Навярно у дома. Тя живее в Маями.

Борг изпухтя и се насочи към бюрото за обслужване на пътниците. Дори този тип да не беше Хари Грийн, той нямаше намерение да изпус- ка Глори от очи. Възможно беше да са трима – Грийн, Глори и този юнак Грифин. Вероятно самият Грийн щеше да се покаже по-късно. Отиде на билетната каса. Чинovníкът му каза, че следващият самолет за Маями излита след двадесет минути.

Борг извади своя добре натъпкан портфейл.

– Дайте ми един билет – рече той.

III

Хари отвори очи и смаяно заразглежда малката, но луксозно мебелирана спалня. В продължение на няколко секунди не можа да осъзнае къде се намира, после си спомни събитията от последната нощ и се отпусна върху възглавницата. На леглото до него Глори продължаваше да спи. Той погледна към нея и свъси вежди. Дори в съня ѝ си личеше колко е изнервена – тялото ѝ се мятеше, а ръцете не можеха да си намерят място. Нейното посърнало, уморено лице и гърченето ѝ го отвратиха и той отместа очи, посягайки за цигара. Хвърли поглед към часовника си. Минаваше седем. Вече напълно разсънен, включи автоматичната кафемашина, която стоеше върху масичката до леглото. Огледа още веднъж помещението. „Бива си го!“ – помисли. Беше скъпо, но това беше най-луксозния мотел, в който бе отседнал някога. За да има толкова хубава стая, човек би трябвало да очаква, че ще му поискат да плати суперцена.

Настаняването им беше дело на Джоан. Тя ги беше закарала до мотела с едно сивосиньо, шестцилиндрово „Бентли“, което чакаше на летището, когато се приземиха. По време на полета беше седяла до Хари в креслото на втория пилот и двамата бяха разговаряли. Глори седеше зад тях. През цялото време тя бе мълчалива и както той долови, изпълнена с неодобрение.

Беше казал на Джоан, че търси вакантно място за съдружник в някоя фирма с въздушни таксита, понеже иска да продължи да лети. Беше я попитал дали смята, че Маями предлага някакви възможности.

– Разбира се – отвърна тя. – В Маями има постоянно търсене на въздушни таксита, но няма смисъл човек да се залавя на дребно. За препоръчване е да основате своя собствена компания. Знам къде можете да намерите терен за построяване на летище.

– Нямам намерение да се разгръщам толкова нашироко – рече той. – Имам предвид само няколко „хвърчила“, с които да започна. Бих могъл да наема необходимата площ на някое от търговските летища.

– О, не бива да го правите – категорично заяви Джоан. – Нужни са ви самолети – двадесет и пет би било най-добре! – и трябва да разполагате със собствено летище. В този бизнес има вече толкова много еднолични превозвачи. За да успеете, ще трябва да ги смачкате и да наложите тук монопол. – Ентузиазмът ѝ го заразяваше.

– Трябва да създадете фирма. Няма да е трудно. Мисля, че баща ми може да бъде убеден да отпусне малко пари.

После, с усещането че ще получи удар, той бе узнал, че нейният баща е Хауърд Грейнър – стоманодобивен и петролен магнат, един от най-богатите хора в страната.

Струва ми се, че идеята е чудесна – продължаваше тя. – Винаги съм била луда по летенето, въпреки че татко не ми разрешава да си изкарам документ за правоспособност. Мисли, че ще се пребия. Ако наистина възнамерявате да основете компания, аз ще поговоря с него.

Те спореха и обсъждаха всевъзможни подробности, напълно забравили за Глори, която седеше безмълвна и слушаше. Това беше нещо, което тя не разбираше, и при вида на силно въодушевения Хари я обземаше страх. Никога по-рано не беше го виждала в подобно състояние.

Когато пристигнаха в мотела, Джоан каза, че трябвало да се срещнат на следващия ден и да продължат разговора.

– Би ми било приятно да вляза в бизнеса с аеротакситата – рече тя. – Имам желание да ви стана конкурентка.

Хари се ухили.

– А защо не моя съдружничка? – подметна весело.

– По този начин няма да става нужда да си прерязваме взаимно гърлата.

– Може и да се съглася – отвърна тя. – Във всеки случай трябва да видите терена, за който ви разказвах. Ще мина да ви взема около обяд. Удобно ли е?

Хари каза, че ще я чака. Тя кимна на Глори и бързо се отдалечи с колата, оставяйки го зяпнал подире ѝ – омаян не само от външността ѝ, а и от нейните идеи.

Не беше обърнал внимание на мълчанието на Глори, докато се събличаха и си лягаха, но когато тя изненадващо подметна: „Нали щяхме да ходим в Европа, Хари?“ той се втренчи в нея, сякаш за първи път забелязваше присъствието ѝ.

– По-добре заспивай! – отвърна грубо и угаси лампата. – Смятам да се заловя с тази работа независимо дали ти допада.

Зумерът на кафе-машината избръмча, за да му напомни, че кафето е готово. Докато пълнеше чашата си, Глори се надигна, прокара пръсти през тъмната си коса и огледа помещението.

– Знаеш ли, Хари, тук ще ни излезе доста скъпо.

– Ох, престани да намираш кусури! – каза той. Не беше в настроение за разговори. Имаше да премисля много неща и му се щеше да го остави на спокойствие през близкия един час. Искаше да си пие кафето, да лежи в това удобно легло и да мисли. Последното нещо, което би

желал, бе да му се налага да слуша безкрайното дрънкане на Глори. – Налей си кафе, ако ти се пие. Готово е.

Глори усети как някакъв хлад обвее сърцето ѝ. „Това е началото...“ – каза си тя. Познаваше симптомите. Всички мъже, които бе имала, се бяха държали по този начин, преди да сложат край на играта. Сърдитите им, пълни с досада погледи. Позата „Налей си, ако искаш...“, която всъщност означаваше: „Не чакай да си дам труд, за да го направя вместо тебе!“ Колко глупаво бе само от нейна страна, че предложи на тази блондинка да ѝ помогне. Беше сигурна, че в момента Хари мисли за нея, и това си беше самата истина. Той се чудеше как да постъпи, ако Джоан предложи да инвестира малко пари във въздушните таксита. Трябваше да бъде нащрек, за да запази своята независимост. Нямахме намерение някакъв си дирекционен съвет да му нарежда какво да прави. Разбира се, тя беше права. Авиопарк от два самолета би означавал единствено усилен труд и нищожна печалба. Щеше да бъде истинско удоволствие да работи заедно с момиче като нея. Същинска кълбовидна мълния! Но дали говореше сериозно? Изглежда беше наясно за какво става дума. Възнамеряваше ли да заинтригува своя Старец? Той има милиони...

– Хари...

Той се сепна. Гласът на Глори му подейства като удар с камшик.

– Какво има?

– Трябва да поговорим и да решим какво ще правим – каза тя. – Не можем да останем тук.

– Защо? Разбира се, че можем. Какви ги приказваш?

– Мястото не е безопасно. Борг ще ни открие. Хари съвсем беше забравил за Борг. Усети как го обзема неудържим пристъп на ярост.

– Той не може да преобърне цялата страна заради нас. Тук сме точно толкова защитени, колкото и на всяко друго място. Нали се откачихме от него? Нали не ни видя? Как би могъл даже да предположи, че сме тук?

– Ние може да не сме го забелязали, но съм сигурна, че той ни е видял. Познавам го, Хари. Не би дошъл в Оклахома Сити, без да е попаднал на дирите ни. Знаеше, че ще те чакам на летището. Убедена съм, че ни е наблюдавал как заминаваме със самолета на мис Грейнър.

– И какво, дори да е така? Това не значи нищо. Вече ни е загубил следите.

– Но, Хари, тя е много известна личност. Всеки срещнат на летището би могъл да му каже коя е. Ще разбере, че сме тука. Затова трябва да изчезнем още днес.

– Да изчезнем още днес ли?! – възкликна Хари, извисявайки глас. – Да не си луда? Не чу ли какво каза Джоан? Ще се срещнем днес предиобед. Не осъзнаваш ли какво би означавало за мене тя да накара своето татенце да се бръкне за малко парички, с които да ме кредитира? Зад гърба му има милиони. Помисли си само! Двадесет и пет самолета! Точно за бизнес с такива мащаби съм си мечтал.

– Но, Хари... Бъди разумен, моля те! Тя едва ли ще бъде в състояние да склони баща си. Та той няма да погледне сериозно на думите ѝ. Тя е още дете.

– Точно в това бъркаш. Може да изглежда като хлапачка, но е интелигентна. Има мозък в главата си. Няма да се изненадам, ако Стария не даде пари. Но ми се струва, че стига да си научи, тя би могла да накара и бронзова статуя да се раздели с кесията си.

Вдъхновеният израз на лицето му събуди гнева на Глори.

– Значи ще те финансира, така ли? – рече язвително тя. – Той ще хукне да прави проучвания за тебе. Как мислиш, че ще реагира, когато разбере защо са те уволнили?

В момента, в който го каза, тя вече съжаляваше. Лицето на Хари се изопна. Той се взря в нея и тя видя в очите му неприкрита бясна неприязън.

– Ама ти си противна като мокро одеяло! – възкликна той. – Ако не можеш да бъдеш малко по-сговорчива, то поне млъкни, за Бога!

Глори моментално изпадна в ужас. Ами ако я зарежеше? Би могъл да го направи, ако го предизвикаше прекалено силно.

Тя нямаше никакви пари. Щеше да се окаже сама с Борг по петите ѝ. Перспективата я вледени.

– Извинявай, скъпи, но трябва да бъдем предпазливи. – отвърна тя, поглеждайки го страховито. – Само се опитвам да бъда полезна. Той със сигурност ще направи справки за тебе, ако е заинтересован от подобна оферта. Трябва много да внимаваш какво ще му кажеш.

Хари се начумери. Злобното му изражение се смени с безпокойство.

– Вероятно си права. Да, тип като Грейнър би ме сложил под микроскоп, преди да ми позволи да докосна мангизите му.

– Не мислиш ли, че за нас би било по-безопасно, ако се придържахме към първоначалния си план? Не помниш ли, че щяхме да ходим в Лондон, далече от Борг? Той не би ни преследвал дотам.

– По дяволите Борг! – рече Хари и стана от леглото. – Няма да се домъкне тук, така че спри да плещиш за него. Няма да ходим в Лондон.

Имам по-добри идеи за това, какво да правя с парите си. След малко ще изляза да се поразходя. Трябва да обмисля някои неща. И ето какво, Глори – предпочитам тази сутрин да се видя с Джоан насаме. Става въпрос за бизнес. Ти само ще пречиш. Защо не поспиш още? Изглеждаш изцедена. Ще се върна за обяд.

Той си грабна дрехите и излезе от стаята, като затръшна вратата зад гърба си. Няколко секунди по-късно тя го чу да си тананика под душа.

Ти само ще пречиш. Изглеждаш изцедена. Защо ли не каже направо какво мисли? Писна ми от тебе. Намерих жена, която не изглежда стара, амортизирана и като да е от „втора ръка“. Защо не го кажеше? Той смяташе така, а и тя така се чувстваше.

Едва когато усети соления вкус в устата си, Глори си даде сметка, че плаче.

IV

В дванадесет часа и няколко минути Хари видя сивосиньото „Бентли“ да се задава по крайбрежния път. Той се надигна от сянката на палмата, под която седеше и махна с ръка.

След като излезе от мотела, отиде до града с автобуса и се поразтъпка насам-натам. Закуси изискано в едно от елегантните заведения на морския бряг, след това си купи чифт бански гашета и прекара цял час във водата. По-късно, след около час и нещо печене на слънце, посети два-три от луксозните барове в града, продължавайки да убива времето, и накрая, в единадесет и половина, телефонира на Глори.

– Май ще се позабавя. Не ме чакай за обяд. Ще се оправяш, нали?

Тя отвърна със спокоен безразличен глас, че щяла да се справи. Това го подразни и като каза едно рязко „Довиждане“, Хари й затвори.

Взе автобуса до средата на крайбрежния път и седна под една палма, откъдето можеше да следи за появата на „Бентли“-то.

Беше мислил много след излизането си от мотела. Глори беше права. Ако Джоан наистина говореше сериозно за бизнес, той трябваше да внимава какво ще ѝ разкаже за миналото си. На практика, колкото по-малко ѝ кажеше, толкова по-добре. Нейният баща положително щеше да предприеме разследване за него и ако Грейнър узнаеше защо го бяха изхвърлили от Калифорнийската въздушно-транспортна корпорация, с него щеше да бъде свършено.

Освен това оставаше проблемът с Глори. Джоан я наричаше мисис

Грифин, а това означаваше, че тази глупачка ѝ е казала, че е омъжена за него. Как може да е толкова изкуфяла? Глори беше умница. В това нямаше никакво съмнение. Навярно беше преценила красотата на Джоан и решавайки, че състезанието няма да е по правилата, беше излязла с номера „мисис Грифин“ като вариант на самозащита – „Той е мой! Долу ръцете!“ Е, така доникъде нямаше да стигне. Глори не го притесняваше особено. Можеше да я манипулира. Не без известни угризения беше решил, че трябва да се разделят. Не му се щеше да признае, че Джоан има нещо общо с решението. „По всичко личи – казваше си той, – че малката Грейнър няма да дойде.“ Едва ли щеше да я види пак някога. За тях с Глори щеше да е по-добре да се разделят главно защото, ако Борг бе по петите им, и двамата щяха да са по-сигурни поотделно. Във всеки случай тя не би могла да очаква връзката им да продължи вечно. В края на краищата беше пет или шест години по-възрастна от него. Каза си, че надали ще го обори. Той щеше да свали картите си на масата и да ѝ каже истината. Бяха си поживели добре заедно, но сега за тях щеше да е по-безопасно и по-правилно да се разделят. Тя трябваше да го проумее. Щеше да ѝ даде малко „сухо“, за да преживее, докато си намери някаква работа. Пет хилядарки би трябвало да стигнат. Пет хилядарки ли? Хари смръщи вежди. Май че беше прекалено щедър. Петте хиляди долара щяха да отворят истинска пробойна в капитала му, а ако Джоан имаше предвид сериозен бизнес, на него щеше да му е необходим всеки цент, за да стане съдружник. Вероятно две хиляди щяха да са ѝ достатъчни. Както и да е, той би могъл да говори с нея и да ѝ обясни ситуацията. Щеше да го разбере. Винаги го беше разбирала. Това беше най-ценното в Глори – с нея можеше да се говори. Знаеше, че тя ще е последната му грижа. Калифорнийската въздушно-транспортна корпорация беше най-голямото препятствие, после се нареждаше Борг.

Въобщо не беше наясно какво да предприеме по отношение на него. Можеше само да се надява, че мазният главорез е загубил следите му. Ако го надушеше и се лепнеше за него, щеше да му се наложи да спре да бяга и да се бие.

При тази мисъл лицето му се разтегна в гримаса. Сега, когато Борг беше отдалечен на хиляда мили, беше много лесно да се разсъждава така, но когато застанеше на един изстрел разстояние от него, нямаше да бъде толкова просто. Хари си спомни своя ужас, когато си бе представил, че онзи се крие някъде из летището. Борг беше професионален убиец. Хари не надценяваше шансовете си срещу него. Обаче нещо трябваше да се направи. Този тип не биваше да попречи на плановете му. Ако

някага натрупаше големите пари, щеше да е в състояние да си позволи телохранител, който да има грижата за Борг. Хари засия при тази мисъл. Това се казваше идея! Един изпечен, бърз с револвера гангстер, който да види сметката на Борг!

Тогава зърна приближаващото се „Бентли“ и скочи на крака. Значи все пак тя дойде! Беше ли това знак, че възнамерява да се залови с бизнес? Той отиде до автомобила, дарявайки я със своята най-хубава и най-ярка усмивка.

– Свежа си като праскова – рече й. – Извинявай, че съм толкова интимен, но не мога да не ти го кажа. На човек наистина му се приисква да те изяде. Така си и беше.

Джоан беше облечена в синьобяла рокля с къси ръкави. Сламенорурата й коса беше прибрана назад със синя панделка. Изглеждаше тъй безупречно чиста, сякаш току-що беше излязла от някаква целофанена опаковка, а големите й очи бяха толкова подвижни и блестящи, като че ли бяха от живак.

– Радвам се да те видя. Но къде е мисис Грифин? Хари отвори вратата на колата.

– Може ли да се кача?

– Разбира се.

Той се настани до нея и затвори вратата.

– Съпругата ти няма ли да дойде?

Хари се полуизвърна, така че да може да я погледне право в очите. Ставаше въпрос за нещо, което се налагаше да бъде обяснено, при това бързо.

– Надявам се, че няма да те шокирам, но тя не ми е жена. Било е глупост от нейна страна да каже такова нещо. Истината е, че попаднах на нея в Лос Анжелос. Беше го закъсала. Нямахме никакви пари и беше на прага на самоубийството. Съжалих я. В момента съм обвързан с нея, но няма да е задълго. Искам да си стъпи на краката, да се възстанови и след това ще си кажем сбогом.

Джоан се взираше в него. Нейният изпитателен поглед го объркваше.

– Разбирам – рече тя.

– Бях свободен – продължи той, говорейки скорострелно. – Имах нужда от почивка. Помислих си, че мога да я взема със себе си. Между нас няма нищо. Тя не ми е близка.

Джоан повдигна вежди. В очите й се появи подигравателен израз.

– Значи ти си нейният по-голям брат-закрилник, така ли?

Хари се изчерви.

– Хм, може би е трудно за вярване, но повече или по-малко нещата стоят по този начин.

– Повече или по-малко! Останах с впечатлението, че тя е безумно влюбена в тебе.

Той извади пакет цигари и ѝ го поднесе.

– Да, ама грешиш! Тя е благодарна, разбира се, но уверявам те, че друго няма.

– Ако знаех, нямаше да ви заведа в онзи хотел. Там имат само едностайни бунгала и държат строго двойките да са женени – каза Джоан и се изкиска.

Хари се усмихна притеснено.

– Виж, не бихме ли могли да си спестим това? Исках само да знаеш, че не съм женен. Останалото си е моя работа, не е ли така?

– Естествено. Смятам, че е много любезно от твоя страна да ме уведомиш, че не си женен.

Той я изгледа остро.

– Нужно ли е да ме дразниш? – попита спривахо. – Добре, щом искаш да знаеш истината, ето я: двамата живяхме заедно, но си омръзнахме и ще се разделим.

– Благодаря ти – отвърна тя с усмивка. – Винаги предпочитам истината.

Последва пауза, докато той запали на нея и на себе си, сетне каза:

– Нали щяхме да огледаме терена, за който говореше снощи. Мястото, където можело да се построи летище.

– Да. Хайде да отидем да го видим.

Тя запали мотора, включи на скорост, обърна колата и подкара обратно по пътя, по който беше дошла.

– Хареса ми как управляваш моя самолет – обади се Джоан след продължително мълчание. – Ти си много по-добър от щатния ми пилот. Жена ти, искам да кажа твоята приятелка, ми каза, че си бил летец в Калифорнийската въздушно-транспортна корпорация.

Хари побесня.

Нямаха ли край поразите на Глори? Възнамеряваше да скрие от Джоан факта, че беше работил в Корпорацията, а ето че проклетата малолетница го беше предала.

– Да, така е – отвърна той, без да я поглежда.

– Президентът, мистър Годфри, е голям приятел на татко. Ти, разбира се, си се срещал с него, нали?

– Да, виждали сме се.

Ако можеше да докопа Глори, би я удушил. Сега вече беше загубен. Щом Грейнър познаваше Годфри, той със сигурност щеше да го проучи, а Хари отсега би могъл да се обзаложи какво щеше да каже Годфри за него.

Следващата половин миля пропътуваха мълчаливо, после Джоан неочаквано започна да се смее. Наложил й се да намали, а после и да спре, като продължи да хихика няколко секунди, докато Хари зяпаше през стъклото, без да поглежда към нея.

– Съжалявам – произнесе най-сетне тя, но тонът й не изразяваше голямо съжаление. – Недей да посиняваш от гняв. Няма да казвам на татко, че си работил в Корпорацията. Всичко ще бъде наред.

Хари изтръпна. Извърна се и зяпна в нея.

– Какво значи това? Какво целиш?

Тя потупа ръката му. Докосването на нейните пръсти накара кожата му да пламне.

– Тази сутрин се обадох на мистър Хърбърт и разговарях с него за твоя милост.

– С Хърбърт ли? Със завеждащия кадрите?

– Да. Исках да разбера дали характеристиката ти е добра или лоша.

Хари изведнъж усети как сърцето му заби до пръсване.

– Защо?

– Нима не е обичайна практика да подразбереш нещичко за бъдещия си съдружник? – отвърна Джоан с усмивка.

„Ама тя май наистина е решила да се залови с този бизнес!“ – помисли си Хари. Но какво ли й беше казал Хърбърт? С него бяха добри приятели. Не че би му дал прекалено черен атестат, но вероятно би намекнал, че не е напълно непорочен като младенец.

– Сериозно ли говореше снощи, когато каза, че те била заинтригувала моята идея? – попита спокойно Хари. – Трябва да знаеш, че за мене е много важно дали говореше сериозно. Няма нищо смешно.

Тя моментално се покоя.

– Извинявай! Чувството ми за хумор е ужасно. Разбира се, че говорех сериозно. Обмислях идеята ти до среднощ. От месеци насам търся с какво да се захвана. До гуша ми е дошло да бездействам. Смятам, че твоето хрумване с аеротакситата е тъкмо нещото, с което би ми харесало да се занимавам.

– Може би баща ти...

– Той много иска да върша нещо. Убеден е, че всеки трябва да си

има професия. Знам, че ще ме подкрепи.

– Какво каза Хърбърт за мене? Джоан се усмихна.

– Каза точно това, което очаквах. Заяви, че си бил най-добрият пилот, който някога са имали, че си познавал из основи работата си, че си имал организаторски способности, че си се разбираше добре с подчинените си и хората те обичали. Мисли, че ти би успял във всяко начинание, стига да ти е по сърце.

Хари си пое дъх дълбоко и продължително.

– Много колегиално от негова страна. Какво друго каза?

Тя се засмя.

– Съвестта ти е гузна, нали? С право. Съобщи ми, че си склонен към безразсъдства, често пиеш прекалено много и жените са фаталната ти слабост. Разказа ми, че си бил уволнен, защото те спипали, когато по време на полет си „шурмувал“ стюардесата. – Джоан се опита да сподави усмивката си, но не успя. – Какво й направи?

– Обичайните неща – отвърна Хари, хилейки се. – Ако Годфри не беше на „хвърчилото“ и не беше ни заловил в съблимвния момент, нямаше да има никакви последствия. Онази ме обвини в сексуално насилие, за да спаси собствената си кожа.

Джоан кимна.

– Същото каза и Хърбърт. Жените слабост ли са ти?

– Някои жени – рече Хари, поглеждайки я право в очите. – Младите сламенокоси блондинки винаги са ме впечатлявали силно.

Тя го изучаваше с поглед.

– Даже и когато си нямат богато татенце ли?

Лицето на Хари се изопна.

– Това май си е чисто заяждане, а?

– Вероятно, но въпросът е основателен.

– Зависи от блондинката – отвърна. Хвърли по едно око в двете посоки на дългия, безлюден път, след което се наклони по-близо до нея. – Ако има сиви очи и толкова красива уста като твоята, парите не биха имали никакво значение.

Джоан се отдръпна. Между лицата им имаше само няколко инча.

– Кой знае дали може да ти се вярва? – рече му. Той посегна към ръката ѝ и устните му покриха нейните. Останаха така един безкраен миг. Усещаше дъха ѝ в шията си и натиска на езика ѝ върху неговите зъби. Пламенността на тази целувка накара сърцето му да залудува. После тя се отдръпна, като опря ръце на гърдите му, за да го отблъсне.

– Още в момента, в който те зърнах – заговори убедено, – разбрах,

че това ще се случи. – Джоан трепереше, а изразът на очите ѝ беше като на обречена. – Надявам се, че няма да затънем в някоя блатна история. Защо ли си толкова привлекателен?! Познавам те едва от три часа, а виж в какво състояние съм...

Хари сложи ръце върху нейните.

– Вярно е – рече той. – По този начин се случват само истинските неща. Луд съм по теб, Джоан! Сигурно ще се чувстваме чудесно заедно.

Тя му се усмихна.

– Искаш ли да ти помогна в бизнеса с въздушните превози, или предпочиташ да си го развиваш самостоятелно?

Хари се поколеба.

– Бих желал да видя как ще потръгне, преди да хвърлим големите пари. Имам около петдесет хиляди долара. Ако успея да купя два самолета, да се сдобия с този терен, за който говориш, и да започна пробно, веднага щом се докаже, че има изгода, бихме могли да намерим капитал и да се установим в града.

– Да, точно така – потвърди тя. – Но петдесет хиляди не стигат, Хари. Имам мои собствени пари. И аз ще пусна в „касичката“ петдесет хилядарки. После, ако наберем скорост, ще помолим татко да ни помогне да основем фирма. За шест месеца все ще разберем има ли хляб в тази работа, или не.

– Да – прегърна я той. – Джоан, ще се омъжиш ли за мен след шест месеца?

– Бих се омъжила за тебе още днес – отвърна тя. – Защо да чакам шест месеца?

– Не! – Хари почувства изкушението, но съзираше и опасността. – Трябва да помислим за баща ти. Искам да му докажа, че мога да въртя бизнес. Ако се оженим сега, той ще си помисли, че го правя заради парите му.

– Добре – погали тя ръката му. – Ами Глори?

– Защо не забравиш за нея? Аз ще имам грижата. Всичко ще бъде наред. Нали ти казах, че с нея вече не означаваме нищо един за друг.

– Наистина ли смяташ така, Хари? Убедена съм, че тя те обича.

– Вече не. Взаимно сме си омръзнали. Снощи тъкмо си говорехме, че ще е по-добре да се разделим. Тя има брат в Мексико, когото иска да посети – излъга Хари. – Ще ѝ дам малко пари и това ще е всичко.

Джоан се наведе напред, за да го целуне, и обви ръце около врата му, разтвори устни досами неговите.

Той я притегли към себе си, а сърцето му отново заби неудържимо.

След малко тя каза:

– Няма ли да отидем да хвърлим поглед на бъдещото летище?

– През целия ден няма какво друго да правим – отвърна ѝ с възбуда в гласа. – Виждаш ли онези палми? Хайде да се поразходим дотам и да се опознаем като хората.

Джоан отвори вратата на автомобила и излезе на шосето. Той я последва и двамата се запътиха към палмите, които бяха само на няколко крачки от морето.

По-късно, когато Хари лежеше до нея, загледан в синевата на небето, осъзна, че за първи път в живота си беше влюбен.

ШЕСТА ГЛАВА

I

Вече се свечеряваше, когато Хари се върна в мотела. По негова молба Джоан го беше оставила в началото на крайбрежния път.

– Сигурен ли си, че всичко ще бъде наред? – попита го тя, докато слизаше от „Бентли“-то. – Изпитвам чувство на вина спрямо Глори. Мисля, че не биваше да я зарязваш самичка целия ден. Трябваше да се върнеш по-рано.

– И това го казваш ти – усмихна се Хари. – Нямах никакъв шанс да се измъкна от тебе. Виж сега, не се безпокой за Глори. Предупредил съм я, че ще закъснея. Забрави за нея. Когато ѝ кажа за нас тя ще разбере. Ще си тръгне още утре. Не я познаваш. Ще ѝ дам малко пари и тя ще отиде да живее при брат си. Просто я изхвърли от съзнанието си.

Джоан не изглеждаше убедена.

– Не мислиш ли, че би трябвало да дойда с тебе? Струва ми се, че тя няма да се предаде лесно.

– Глори ли? – засмя се Хари с пресилената веселост. – Нищо подобно. Тя знае как стоят нещата помежду ни. Не би се подиграла със себе си. Ще се разбере с нея. Ще те чакам пак тука утре сутринта в единадесет. Ще отидем да поговорим с посредника за парцела. Става ли?

– Ще бъда тук в единадесет. Убеден ли си, че всичко ще бъде наред?

– Разбира се – той се наведе напред и я целуна. – Обичам те, Джоан! Беше великолепен ден! Ти си първата жена, в която се влюбвам истински.

Тя погали лицето му.

– Ти също си първият мъж, който означава всичко за мене – отвърна му. – Ще бъдем щастливи, Хари.

Той се отдръпна назад, наблюдавайки я как обръща голямата кола, а после, когато потегляше, ѝ махна за сбогом.

Остана на средата на шосето, загледан в автомобила, докато не се скри от погледа му, след което извади пакет цигари и запали.

Беше прекарал чудесно. Не помнеше някога да е преживявал по-приятен ден. Бяха ходили да огледат бъдещото летище и веднага бе разбрал, че изборът ѝ е правилен. Теренът можеше с минимум разходи да

бъде превърнат в летище и беше само на четири мили от центъра на града. Тя му каза, че би могъл да го купи на безценица. Бил предназначен за строителен обект, но компанията, която щяла да застроява парцела, фалирала и явно друг не го искал.

Обядваха заедно в елегантен ресторант на Бей Шор Драйв. Докато се хранеха, навлязоха във фактите и подробностите. Беше го впечатлила нейната делова уравновесеност. Джоан имаше някои идеи за механизма на рекламата. Знаеше откъде можеха да купят евтино две прилични коли на старо. Той трябвало да разполага с тези автомобили, изтъкна тя, за да взема клиентите от техните хотели и да ги откарва до летището. Баща ѝ бил директор на една фабрика за самолети, която щяла да снабди Хари с типа самолети, които искал, на намалени цени. Знаела и една компания, където баща ѝ притежавал контролния пакет акции, която щяла да излее пистите.

– Твоята работа ще бъде да организираш полетите и да се занимаваш с персонала и самолетите – беше казала тя. – Останалото можеш да оставиш на мене. Аз ще осигурявам пътниците. Познавам всички тук, включително мениджърите на повечето хотели. След време ще установим монопол в този бизнес, Хари, и това е единственият начин да го постигнем.

Бяха разговаряли надълго ѝ нашироко. След като напуснаха ресторанта, се качиха в колата и продължиха да говорят. Слънцето вече се скриваше зад хоризонта, когато Джоан си спомни, че баща ѝ даваше прием тази вечер и от нея се очакваше да играе ролята на домакиня.

Когато тя си замина, Хари тръгна по крайбрежното шосе към мотела. Налегнаха го съмнения. Беше достатъчно убедителен, когато говореше на Джоан за Глори, но съзнаваше, че сега трябва да се справи с нея не само на думи, а това можеше да се окаже не чак толкова лесно.

„Дължна е да разбере...“ – продължаваше да си внушава той. Друга възможност нямаше. Тя беше излишна. Трябваше да го проумее. Само трябваше да внимава тя да не разбере, че с Джоан са любовници. „Няма нужда да си пъха носа в тези работи“ – разсъждаваше той и забави крачка. Щеше да ѝ обясни, че става въпрос за сделка, която няма нищо общо с нея. За Глори би било по-безопасно да изчезне заради Борг. Трябваше да постави ударението върху Борг. Тя беше умна. Щеше да разбере, че и двамата ще са по-защитени, ако се разделят.

Докато вървеше по отбивката, която извеждаше до бунгалата, Хари с облекчение забеляза, че тяхното не свети. Помисли си, че Глори сигурно е излязла някъде. Какво пък, това щеше да му даде повече време,

за да сложи в ред мислите си. Не беше съвсем наясно как да я подхване.

Стигна до къщичката, натисна дръжката на бравата и отвори. Пристъпи напред в полумрака, затвори вратата и потърси опипом ключа за лампата.

– Не пали, моля те – обади се Глори някъде от мрака.

Тогавя я видя – седеше в креслото с лице към прозореца. Очертанието на главата ѝ се открояваше на фона на бялата стена. Интонацията на гласа ѝ предизвика у него злокобно усещане. Звучеше като чужд. Сякаш говореше съвсем непознат човек.

– Какво правиш? Седиш си на тъмно ли?

Щракна ключа и бутна вратата с крак. Ако се канеше да прави сцени, щеше да я посрещне фронтално, каза си Хари. Онзи, който нанесе първия удар, щеше да спечели битката.

Лампата над полицата светна. Погледна към Глори. Вместо да предизвика гнева му, нейният вид го шокира. Тя беше бяла като току-що навалял сняг. Очите ѝ бяха потънали в орбитите си, така че дори срещу светлината не можеха да се видят. Кожата ѝ сякаш се беше съсухрила и това придаваше охлузен, ръбат вид на лицето ѝ.

Понечи да я попита какво се е случило, но се въздържа. Рече си, че би било пагубно, ако ѝ дадеше повод да започне скандал.

– Извинявай, че не се върнах по-рано – каза той, – но бях зает. – Запали цигара и изстреля с пръсти кибритената клечка в камината. – Имах много работа.

Тя не отрони нито дума.

Изведнъж му се прииска стаята да не беше толкова малка и той да не стърчеше така над главата ѝ. Трябваше да се провере покрай нея, за да стигне до другото кресло. Седна и се прозя широко. Даваше си сметка, че сега не е моментът да ѝ сервира новината за скъсването им. Никога по-рано не беше я виждал да изглежда по този начин. Това го разтревожи. Изруга наум. Най-доброто, което можеше да направи, беше да е мил с нея, да я предразположи малко. Можеше да ѝ съобщи истината и след вечеря.

– Хайде да хапнем нещо – предложи той. – Какво прави днес? Ходи ли да поплуваш?

Тя изви глава и очите ѝ срещнаха неговите. Почувства как отново го полазиха тръпки. Никога преди не беше го гледала по този начин. Любовта, която винаги беше откривал в погледа ѝ, беше изчезнала. Все едно, че го фиксираше някаква непозната.

– Не, не съм ходила да плувам – отвърна му с хладен,

недружелюбен тон.

– По-хубаво да беше отишла. Щеше да ти се отрази добре. Хайде да вървим да ядем. Аз съм гладен, а ти?

Глори го наблюдаваше, без да помръдва.

– Как се представи онази, Хари? – попита го тихо. – Оправда ли очакванията ти?

Той изтръпна, чувствайки как в него се надига вълна от ярост.

– Какво искаш да кажеш?

– Дали прави любов по твой вкус? Дали те задоволява?

Хари се изправи.

– Млъкни! – изръмжа той. – Не искам да слушам подобни неща!

– Защо? Ти винаги си се гордеел с твоето така наречено правене на любов, нали? Защо да не те попитам дали тя те задоволява?

– Като ти казвам да млъкнеш, значи трябва да млъкнеш!

– Само не ми разправяй, че си се влюбил в нея – продължаваше Глори. – Това едва ли бих ти го повярвала. Започвам да си мисля, че ти винаги си обичал само себе си. Тя просто е новото завоевание – свежо и младо, нали? Нещо по-различно от мене. Достъпна, навита малка курва, която за момент е привлякла вниманието ти. Не е ли така?

Отворената длан на Хари се стовари върху бузата ѝ, отхвърляйки главата ѝ назад. Глори не помръдна, а остана свита на кълбо, загледана втренчено в него, с лице наподобяващо маска на мъртвец.

– Казах ти да си затваряш устата – рече той, надвесен над нея. – Просеше си го и си го получи. Сега слушай! Имах намерение „кацането“ да е меко, но след всичко това хич не ми пука. С тебе бяхме дотук! Можеш да си събираш багажа и да се омиташ по дяволите. По-добре е да скъсаме. Наистина мисля така. Ще ти дам хиляда долара и изчезваш. Разбираш ли?

Тя го погледна с искрящи очи.

– Няма да си отида, Хари, – гласът ѝ по-скоро приличаше на въздишка.

– Напротив, ще го направиш! – отвърна той. – Трябва да видиш истината в очите. И двамата сме изчерпани. Няма смисъл да оставаш повече тук. Между другото, за тебе ще е по-безопасно да си заминеш. Ако Бог е по следите ни, за тебе ще е най-добре да не си при мене, а за мене – да не съм при тебе. Ако предпочиташ да останеш тук тази вечер, не възразявам. Ще наема друго бунгало. Утре обаче напускаш Маями. Пет пари не давам къде ще отидеш, но ще си отидеш. Ще намериш някой друг мъж, който да се грижи за тебе. Дотогава ще разполагаш с хиляда

долара, за да се издържаш.

Мускулите на лицето ѝ се изпънаха.

– Няма да се отървеш от мене – рече Глори със сподавен шепот. – Няма да си тръгна!

Той се вгледа в нея. Решителният блясък в очите ѝ го смути.

– Не ставай глупачка! Не би останала там, където не си желана, нали?

Тя не каза нищо.

– Слушай, тъпачке, не разбираш ли, че съм скъсал с тебе? – рече ѝ, повишавайки тон.

– Не! Не си приключил с мене, Хари.

Той видя как червените следи от пръстите му бавно се появяват върху страната ѝ. Това го накара да изпита срам.

– Точно обратното – отвърна ѝ. – Какво ти става? Не разбираш ли английски?

– Може да си мислиш, че си, но всъщност не си!

– Виж какво, не искам да си късам нервите с тебе. Това е краят! Ще те оставя да пренощуваш тук. Първата ти работа утре сутринта ще бъде да се изметеш. Трябва да преосмисля живота си. В него няма място за тебе.

– Но преди имаше, нали?

– Не започвай отново! – нетърпеливо каза Хари. – Каквото било, било! Не го избивай на чувства, Глори! На тебе ти беше добре с мене, на мене ми беше добре с тебе. Сега сме квит. Защо ще го превръщаме в драма? Това не е първият път, когато някой ти махва за сбогом, нали? На твоето приятелче Дилейни му е дошло до гуша от тебе. После е имало други. Усещането не е ново за твоя милост и ти го знаеш. Изпяла си си песента, така че свикни с тази мисъл и млъквай!

Тя го изненада с реакцията си:

– Би ли ми дал една цигара, ако обичаш? Моите ги изпуших, докато те чаках.

Той хвърли пакета в скута ѝ.

– Изнасям се – ѝ заяви, обърна се към гардероба, отвори вратата и извади двата си костюма.

– Аз не бих го направила – каза тя. – Само дето ще трябва да си ги прибираш обратно. Не можеш да излезеш оттук тази вечер.

Той се спря объркан.

– Искаш да кажеш, че ще си тръгнеш ти, така ли?

– Не, аз също няма да заминавам. Ще останем тук. Ще се оженим,

Хари.

Усети как кръвта се оттича от главата му. Беше толкова бесен, че малко оставаше да я зашлеви. Едва успя да запази хладнокръвие.

– Какви ги дрънкаш? Да не си полудяла?

– Не само ще се оженим, но и ще бъдем съдружници в бизнеса с въздушните таксита. За първи път в себичния си живот ще правиш каквото ти се нареди!

Хари стоеше неподвижно.

– Трябва да си откачила, за да ми говориш по този начин – отвърна с подрезгавял глас. – Сложихме точката! Не искам да те виждам повече!

Глори се засмя и смехът ѝ изпрати една студена тръпка нагоре по гръбнака му.

– Ти май не разбираш, Хари. Нямах никакъв избор. Ако не правиш това, което ти казвам, ще се обадя в полицията и ще им кажа къде могат да намерят Хари Грийн.

II

През отворения прозорец, закрит само от тънко перде, гласът на Глори достигаше ясно до Борг, който се беше облегнал в тъмното върху стената на бунгалото.

Ако не правиш това, което ти казвам, ще се обадя в полицията и ще им кажа къде могат да намерят Хари Грийн.

Значи е бил прав, помисли си той и премести шкембето си в по-удобна поза. Не беше изминал целия път до Маями, за нищо. Този висок, добре изглеждащ негодник е Хари Грийн. Никога не би допуснал, макар че го беше следил целия ден. Вълча усмивка разтегли неговата тлъста, жестока физиономия. Това беше най-добрият възможен завършек на дългия и уморителен ден. Рано сутринта беше излязъл от хотела до летището и беше взел кола под наем. От телефонния указател беше разбрал къде живее дъщерята на Грейнър. Бе отишъл с колата до резиденцията на Грейнърови на булевард Франклин Рузвелт и беше паркирал недалече от портала. Падна голямо чакане. Синьосивото „Бентли“ се появи чак в дванадесет без двадесет. Нямахше проблеми с проследяването му. Видя срещата на Хари и Джоан, следвайки ги на безопасно разстояние, наблюдава любенето им на плажа с мощен бинокъл и през целия ден се навърта около тях. Когато накрая се разделиха, Хари го доведе до мотела и до бунгалото.

Беше чул всяка казана дума. Щеше му се да дръпне настрани пердето и да зърне физиономията на Хари, когато Глори го атакува. Помисли си, че това е гледка, която си струва.

В продължение на един безкраен миг Хари стоя като парализиран – мозъкът му блокира от онова, което каза Глори. После върна съвсем бавно двата костюма в гардероба и го затвори. Седна на леглото като човек, чиито крака изведнъж бяха загубили силата си и не го държаха. Зяпна в нея с парещи очи и плувнало в пот лице.

Тя не го поглеждаше. Трепереше, а лицето ѝ беше изопнато и пребледняло. Мъчеше се да запали цигарата, взета от пакета, който беше пушал в скута ѝ.

– Вече години наред – рече тя с неравен, приглушен глас – се държа като малодушна идиотка. Опитвах се да намеря щастието, като раздавах любовта си на разни мъже. Какво ли не правех, за да съхраня обичта им, но рано или късно те ми се насищаха и ме изоставяха. Навярно вината е в мен. Предполагам, че ставаше така, защото никога не зачитах себе си. Вършех невъзможното, за да ги направя щастливи, поставяйки тях на първо място, а себе си на последно. Сега разбирам, че това ми е било грешката. Не са го оценявали. Мислели са си, че съм малодушни глупачка, която може да бъде използвана и захвърляна, когато им скимне. Когато се запознах с тебе, не ми се вярваше, че ще е нещо сериозно. Очаквах да ме захвърлиш точно като предишните. После, когато ми разказа за намерението си да извършиш този обир и ме накара да ти помогна, започнах да си въобразявам, че си искрен и че искаш да останеш при мене. Помислих си, че след всичко, което направих за тебе – след като ходих при Бен и изтърпях обидите му, след като ти помогнах да се превърнеш в Хари Грийн, – заслужавам малко уважение. Когато ми събщи, че те търсят за убийство, аз не се поколебах да остана на твоя страна. Ти ми принадлежеше, принадлежах ти и аз. Така гледах на нещата. Независимо от всичко, което беше направил, щях да съм с тебе. После се появи онази блондинка. В момента, в който видях как се хилиш като шут насреща ѝ, разбрах, че наистина съм пълна нула за теб. Беше взел всичко, което можех да ти дам, и вече бе готов да си вървиш. Заряза ме тук целия ден, сякаш изобщо не съществувам. Мене ако питаш, хубаво направи, че излезе. Струва ми се, че бях малко разстроена, а когато човек е разстроен, вижда нещата по-различно. Неочаквано ми хрумна, Хари, че за първи път в живота си съм в положение да мога да диктувам на някой мъж. Дадох си сметка, че ти си първият мъж, който няма да ми избяга и не е в състояние да направи нищо, за да ми се противопостави.

Беше много вълнуващо усещане. Вече си налупал кукичката и независимо колко силно се мяташ, няма да се отскубнеш. На мене от десет години все това ми се случва. Сега е твой ред и ще ми достави огромно удоволствие да си седя и да гледам как се гърчиш. Ти обеща да се ожениш за мене. Ще се радвам. Знам, че няма да е брак като брак, но ще ми даде сигурност, каквато никога преди не съм имала – нещо, от което остро се нуждая. Ти измами Бен с петдесет хиляди долара. Е, тъй като ще ти бъде съдружник, искам двадесет и пет хиляди от тях. Бих могла да поискам и повече, без да си в състояние да ми откажеш, но не желая да бъда непочтена. Искам половината и смятам да ги получа. Това е положението! Ако беше постъпил честно с мене, нямаше да стане така. Щяхме да бъдем щастливи заедно. Щяхме да отидем в Лондон, Париж и Рим, както обещавахте. Сега ще работим съвместно в бизнеса с аеротакситата като равностойни партньори. Ще кажеш на дъщерята на Грейнър, че си преценил: заедно със съпругата си имаш достатъчно пари, за да започнеш на дребно, така че не искаш нито помощта, нито любовта, нито влиянието на баща ѝ. Мисля, че все още мога да направя човек от тебе, Хари. Ти си егоист, грубиян и си доста тъп, но се надявам да променя всичко това. Ще ти казвам какво да правиш и ти ще го правиш. Ако се опънеш, ще те издам на полицията. Това не е заплаха, това е обещание.

През първите няколко минути, докато Глори говореше, Хари едва не се задуши от ярост. Но положи усилие и овладя своя бяс. В момента, в който тя свърши, той отново можеше да разсъждава и беше хладнокръвен и внимателен.

„Окей – каза си той. – Значи са те хванали на въдицата!“ Какъв навик беше да мисли, че би могло да стане по друг начин! Беше толкова привикнал Глори да постъпва както той иска, че въобще не му беше минала през ум възможността за изнудване от нейна страна.

– Не можеш да постъпиш така, Глори – отчаяно рече той. – Нищо няма да излезе. Ще те намразя. Нали не би искала да живееш с мене с усещането, че те мразя?

– Защо не? – отвърна тя, втренчила очи в него. – Защо трябва да ми пука? Аз уважавам себе си. Ти не ме обичаш така или иначе. Вече престанах да се замислям над това, какво искам и какво не искам. Става въпрос за моя живот, за моето бъдеще. Ще постъпя по този начин и ти няма да ме разубедиш. Мрази ме, щом искаш. Няма да нараниш толкова мене, колкото себе си. Смятам да се омъжа за тебе, защото това ще ме направи по-обезпечена. Ако се хванеш с някоя друга, ще се разведе, но ще получа издръжка и обезщетение, а ще задържа и онези двадесет и

пет хиляди. За мене е истинско разнообразие да помисля за себе си. Не съм го правила никога по-рано.

– Да, разбирам – отвърна той, полагайки усилие да се владее. – Какво пък, по всичко личи, че положението ти е изгодно, нали? Твърдо ли си решила да действаш по този начин?

Глори го погледна решително.

– Напълно!

– Да допуснем, че ти дам тридесет хиляди? Би ли се разкарала от тук, като ме оставиш на спокойствие?

– Не! Няма да променя условията си. Утре сутринта трябва да уредиш формалностите по разрешението за сключване на брак. Ще отнеме около седмица, преди да се оженим, но аз мога да почакам. Междувременно ще се поразмърдаш и ще намериш някой, който да продава дял в бизнеса с въздушните превози. Аз също ще се поогледам. Ако тук не попаднем на нещо подходящо, ще се наложи да обикаляме докато успеем. Искам да прехвърлиш още утре на мое име двадесет и пет хиляди долара в Западна национална банка. Мисля, че засега това е всичко. Смятам, че трябва да напуснем този мотел и да намерим някое по-евтино място за живеене. Можем да наемем мебелирана лятна къща. Ще проверя това утре. А сега ще вечеряме ли? Нали казваше, че си гладен?

Хари опита последния си коз.

– Ако ме издадеш на полицията, ще натопиш и себе си. Ще ти лепнат обвинение в съучастничество и ще отнесеш десет години.

Тя мина покрай него, насочвайки се към вратата.

– Да не мислиш, че ме е грижа? Целият ми бъдещ живот е свързан с тебе. Щом тебе няма да те има, все ми е едно какво ще стане. Десетте години затвор не ме плашат. Поне няма да бъда сама и няма да се чудя откъде да взема пари, за да си платя наема. Освен това знам, че няма да ме сложат при осъдените на смърт, както ще направят с твоя милост. – Тя отвори вратата. – Идваш ли?

– Не можеш да постъпваш така с мене! – извика Хари, губейки самоконтрол. – Ще ти го върна тъпкано, ако се опиташ! Предупреждавам те, Глори! Тръгнеш ли по този път, ще намеря начин да ти видя сметката!

– Няма нужда да крещиш – спокойно отвърна тя. – Разбира се, освен ако не искаш всичко живо да разбере, че си в безизходица и това не ти понася.

– Ще те пречукам заради тази история, пък ако ще да е последното нещо, което ще успее да направя в живота си! – изрева Хари, облещен

насреща й.

– По всяка вероятност ще бъде – каза му. – И тъй като знаеш какви ще са последствията, не е лошо да си направиш удоволствието!

– Добре, но не очаквай милост от мене. Може да не е веднага, но няма да ти се размине. Хич не се самозалъгвай!

– Прозорецът е отворен – невъзмутимо отвърна тя. – Ще те чуят. – Излезе и затвори вратата след себе си.

Борг потъна в сенките, когато Глори излезе от къщичката. Тя мина на няколко ярда от него, без да го види, и се запъти към ярко осветения ресторант.

Той килна шапката на тила си. Най-лесното нещо, което можеше да направи, бе да влезе вътре и да даде на оня плъх да се разбере, но май че беше прекалено елементарно. Борг беше харесал Маями и не бързаше да си ходи. Реши да изчака още малко. Беше му интересно да види какво ще предприеме Хари. Може би щеше да измисли някакъв начин да се откачи от „кукичката“.

Вътре в бунгалото Хари остана неподвижен, с плувнало в пот лице. Сърцето му бясно биеше. Той поседя така няколко минути, после посегна към пакета цигари, запали една и се изтегна върху леглото. Гледаше втренчено в тавана с ожесточено лице и трескаво работещ мозък.

Какво щеше да каже на Джоан? Трябваше да спечели време. Щеше да е фатално, ако Джоан разговаря с баща си при това стечение на обстоятелствата. Ако Глори си въобрази, че ще може да се изпречи на пътя му по този начин, явно допуска гибелна грешка. Вече никой не беше в състояние да го спре. Цената беше твърде висока. Обичаше Джоан, имаше вероятност да се ожени за нея. Тя щеше да наследи по-голямата част от парите на баща си. Животът му щеше да се промени изцяло. Щеше да има свой бизнес, красива съпруга и толкова пари, колкото можеше да похарчи. Глори не биваше да осуети това.

Съществуваше само едно недвусмислено решение на проблема. Устата й трябваше да бъде запушена. Ако ли не, щеше да му се наложи да превива врат пред нея до края на дните си – нещо, което той не възнамеряваше да прави. Мисълта да я убие не го уплаши. Залогът беше твърде голям, за да се поддава на опасения. В края на краищата нали вече го търсеха за убийство. Едно повече сега не означаваше нищо за него. Трябваше да избира между нейния живот и своето бъдеще. Вече бе взел решението, докато тя говореше. Глори държеше всички козове с изключение на този, който беше у него – печелившия! Щеше да я накара да млъкне завинаги. Беше си го изпросила и щеше да си го получи...

Лежа, без да помръдне, около пет минути, с натезала от мисли глава, сетне рязко свали крака на пода и се изправи. Смачка цигарата, отиде до вратата, загаси лампата и излезе навън в топлата нощ.

От другата страна на пътя се намираше силно осветеният ресторант. Видя Глори да седи на една от масите до еркерните прозорци. Някакъв келнер я обслужваше и тя говореше с него.

Хари тръгна по пътеката, която водеше към офиса, бутна вратата и се насочи към редицата телефонни кабинки. Намери в указателя номера на Хауърд Грейнър, затвори се в една от кабините и го набра.

Прозвуча мъжки глас:

– Резиденцията на мистър Грейнър.

– Бихте ли предали на мис Грейнър, че се обажда мистър Грифин?

– Моля почакайте един момент, сър.

Хари чакаше. Зазяпа се през остъклената врата във високата, грациозна, червенокоса хубавица, която се беше надвесила над сметачната машина, вписвайки нещо в книгата. От мястото, където стоеше, можеше да зърне деколтето на роклята ѝ. Не беше в настроение, за да оцени онава, което виждаше.

– Здравей, Хари...

Той се стегна и обърна гръб на червенокосата.

– Здравей, Джоан! – Опита се да накара гласа си да звучи бодро, но не успя. – Ти беше права. Имам си проблеми тук. Тя не е настроена особено сговорчиво в момента.

– О, скъпи! Съжалявам! Мога ли да направя нещо?

– Не. Ще се оправя, но няма да стане по късата процедура. Иска повече пари. Виж, недей засега да говориш с баща си. Вероятно ще трябва да ѝ дам повече, отколкото бях определил първоначално, и сигурно няма да ми стигне времето, за да се отърва от нея. Тя се досеща за нас, Джоан. Ще бъде по-добре да не се срещаме, докато не си отиде. Не искам да я предизвиквам. Разбираш ме, нали?

– Знаех си, Хари. Слушай, не бих ли могла аз да поговоря с нея? Предчувствах, че ще създаде неприятности.

– Не. Ти трябва да стоиш настрана! – отвърна Хари. – Аз ще имам грижата за нея. Всичко е въпрос на пари. Ще ме остави на мира, ако ѝ платя достатъчно.

– Добре, скъпи. Няма да казвам нищо на татко, преди да си готов. Кога ще се видим?

– Ще ти се обадя веднага щом си тръгне. Може да отнеме ден-два, но аз мисля за тебе и те обичам. Знаеш го.

– Да, Хари. Знам го. Аз също мисля за тебе. Сигурен ли си, че не бих могла да бъда полезна с нещо?

– С нищо. Ще уредя всичко сам. Дай ми няколко дни. Ще ти позвъня в момента, в който се отърва от нея. Обичам те, Джоан!

– Ох, скъпи! Съжалявам за тази история. Няма да предприемеш нищо прибързано, нали?

Той се усмихна тъжно.

– Разбира се, че няма. Става дума за капризи. Ще се откача от нея, ако ще и с цената на всичко, което имам.

– Не бива да го правиш, Хари. Парите ще ти трябват.

– Ще се справя. Не се безпокой. Ще ти се обадя, мила.

Той излезе от кабината, пресече пътя и тръгна към плажа. Седна под една палма, запали си цигара и прегърна с ръце коленете си.

Борг, който седеше в наетата кола на двадесет ярда разстояние, извади своя револвер от кобура и се прицели в главата на Хари. Мишената изкушаваше и той с усилие на волята се въздържа да не натисне спусъка.

Без да подозира, че е само на косъм от смъртта, Грифит разсъждаваше над необходимостта да измисли някакъв безотказен план, за да елиминира Глори. обстоятелствата го улесняваха. Бяха току-що пристигнали в Маями и никой не ги познаваше. Джоан щеше да остане с впечатлението, че Глори е напуснала града. Тя нямаше нито роднини, нито приятели, които биха поискали да разберат какво се е случило с нея. Това беше важно. Обикновено някой любопитен родственик предизвикваше полицейско разследване. Глори беше сама. Нямаше човек, който да го е грижа дали тя е мъртва или жива.

Но трябваше да внимава. На врата му вече висеше едно убийство. Този път със сигурност не биваше да допуска никаква грешка. Как щеше да се отърве от трупа? В това се състоеше най-големият проблем. Седя и пуши повече от час, докато не реши какво ще прави. В края на втория час стана, изтръска пясъка от дрехите си и се върна в мотела. Влезе в снек-бара, поръча си сандвич и двойно уиски, и докато дъвчеше, прехвърли наум плана, който беше съставил. Той съдържаха елемент на риск, но това беше нещо естествено. Затова пък беше сигурен и прост. Но щеше ли тя да бъде нашрек? Щеше ли да се досети, че той би могъл да й запуши устата? Трябваше да внимава как се държи с нея през следващите двадесет и четири часа. Първият му ход щеше да бъде приспиването на всички възможни подозрения от нейна страна. Ако успееше да направи това, останалото беше лесно. Попита бармана дали не би могъл

да му послужи с по-едромашабна карта на областта. Онзи намери една и в продължение на малко повече от двадесет минути Хари я проучва. После допи чашата си, върна картата, даде бакшиш на бармана и се запъти към бунгалото.

През прозореца се процеждаше светлина и той видя силуета на Глори на фона на трансперанта. Когато влезе и затвори вратата зад гърба си, Борг се измъкна от колата и безшумно зае отново поста си до прозореца.

Глори тъкмо обличаше нощницата си, когато Хари влезе. Той зърна за миг нейното бяло, добре оформено тяло, преди копринената тъкан да го покрие.

Тя не го погледна, отиде при тоалетната масичка и започна да разресва косата си.

Хари съблече сакото, разкопча горното копче на ризата и разхлаби вратовръзката.

– Глори...

– Да?

Тя не се обърна и продължи да се реши.

– Искам да ти се извиня – рече й. – Държах се като грубиян. Съжалявам. Наистина съжалявам!

Глори застина. Четката за коса увисна във въздуха, когато го погледна. Големите й тъмни очи се бяха спрели неподвижно върху него. Трябваше да се помъчи да срещне нейния втренчен поглед без да трепне, но не го направи.

– Какво всъщност означава това? – попита тя с приглушен и безстрастен глас.

– Поседях отвън и размислих – отвърна Хари, запалвайки цигара. – Не знам какво ме прихвана, за да ти говоря по начина, по който го направих... Нито пък разбирам какво ми ставаше докато се държах така противно с тебе. Ти си права, Глори. Дълга всичко на тебе. Постъпих ужасно лошо и съжалявам. Май винаги съм бил шаран спрямо жените. Онази хлапачка ме извади от равновесие. Не съществуваше друга жена освен тебе, преди да се появи тя. Така е. Сега, когато отделих малко време да се позамисля за нея, осъзнах какъв глупак съм. Ти си права – тя е още дете. Бях заслепен от парите й, но сега разбирам, че нейното татенце никога не би ми позволило да припаря нито до нея, нито до тях, колкото и да искам. Но аз вече не искам. – Той прокара пръсти през косата си и се намръщи. – Ти ме пораздруса, Глори. Точно от това се нуждаех. Сега съзнавам, че ние двамата ще имаме много по-голям успех,

работейки заедно в този бизнес без външни благодетели. Бих могъл дори да те науча да летиш. Кроих отвън разни планове за нас двамата. Искам да ми простиш. Нямам думи да изразя колко съжалявам, че се държах така с тебе. Няма да се повтори.

„Ето, хитра кучко! Налапай се с тези измислици, а ако и те не са достатъчни да те убедят, ще ти надуя още сапунени мехури.“

– Добре, Хари – отвърна тя, продължавайки да гледа встрани. – Радвам се, че разглеждаш нещата по този начин. Ти също ме раздруса. Вероятно и двамата сме имали нужда от известно отрезвяване.

– Да! – Той си наложи да задуши искрата на гнева, който заплашва-ше да лумне в него. Тази реч му бе струвала много. Ефектът от нея беше незадоволителен. Беше очаквал да види как тя се разтапя, но лицето ѝ си остана също толкова непроницаемо и студено, колкото беше.

– Е, какво ще правим? Нали не смяташ цял живот да се държиш с мене като с куче? Съвсем искрено съжалявам. Няма да се повтори. Обещавам ти.

Глори остави четката за коса и се огледа в огледалото.

– Аз също съжалявам и се срамувам, че трябваше да те заплашвам – отвърна му. – Обичам те. Ти значиш за мене повече от всеки друг мъж. Мразя се, че те накарах да изтърпиш всичко това, но за Бога, Хари, длъжна бях да го направя! Ти вече има възможността да бъдеш шефът в тази авантюра. Не се справи много добре, нали? Сега е мой ред да видя какво мога да сторя.

– Така е – съгласи се той. Трябваше да се пребори с порива си да стане, да прекоси помещението и да я удари по лицето. – Донякъде се радвам, че ти поемаш отговорността, Глори. Винаги си била малко поумна от мене. Но виж, навън размислих и ми се струва, че ще бъде по-разумно да напуснем Маями, вместо да оставаме тук. Ще бъде откровен с тебе. Искам да се отдалеча от изкушението. Онова момиче може да се опита да се залепи за мене. Във всеки случай ще трябва да се сблъскаме с него, ако останем тука, а аз не искам да го виждам повече. Хайде да изчезнем още утре. Ще купя някаква кола и ще можем да метнем багажа в нея и да потеглим. Струва ми се, че няма да е лошо да хвърлим едно око на Ню Орлеан. Какво ще кажеш?

Това беше неговият коз и той я наблюдаваше внимателно в очакване на нейната реакция. Така сигурно щеше да я убеди, че е искрен, Разсъждаваше Хари. Тя го наблюдаваше. Можеше да се види, че все още има леки съмнения, но поддава. Подсказваше му го изражението на очите ѝ.

– Когато отидем в Ню Орлеан, ще подам заявление и ще можем да се оженим – продължи той. – Ще уредя парите ни да бъдат прехвърлени от Ню Йорк и ще депонирам двадесет и пет хиляди на твоето име. Нямам нищо против да бъдат твои, Глори. Трябваше да стане така още преди време. – Успя някак си да докара формата на своята ослепителна и чаровна усмивка. – След това ще станем истински съдружници. Как ти се струва?

Тя изви глава, но не достатъчно бързо, за да скрие сълзите в очите си.

– Да, добре, Хари.

Ръцете му се свиха в юмруци. Номерът беше успял! Беше пробил бронята ѝ! Изиграл беше правилната карта.

– Чудесно. Хайде да си лягаме вече – каза той. – Утре ни чака много работа. – Едва се съдържа да не се изхили. – Дяволски много работа!

– Да.

Докато Глори минаваше покрай него, за да отиде до леглото си, той я хвана и я притегли към себе си.

– Всичко ще бъде наред, бебчо – рече Хари. – Само почакай и ще видиш. Ще започнем отначало.

Тя се отскубна от него.

– Не ме докосвай, моля те! – каза му. Под тънката коприна на нощницата ѝ можеха да се видят нейните гърди, които се повдигаха и спускаха от вълнение. – Ще преглътна всичко, но ще мине известно време. Нямах представа колко ме нарани, Хари. Човек не може да се отърсва от подобни неща за брoени секунди.

– Даа... – проточи той. Би дал много, за да успее да склочи пръстите си около бялата ѝ шия и да „изтиска“ живота от нея. – Разбирам как се чувстваш, но всичко ще си дойде на мястото.

Проследи я с поглед как си легна, после припряно се съблече, пхна се в пижамата и се настани в съседното легло.

– Лека нощ, Глори! – каза ѝ, докато посягаше към ключа на лампата. – Всичко ще се оправи.

– Да, Хари.

Той угаси светлината. Здравчът го притисна. Лежеше неподвижен, с работещ на високи обороти мозък. Не беше се оказало толкова лесно, колкото се беше надявал, но поне се беше съгласила да напусне Маями, а това беше от жизнено значение за плана му. Трябваше много да внимава как се държи с нея сутринта. До утре вечер с малко късмет щеше да се отървал от нея завинаги – свободен да се посвети на плановете си

и което беше по-важно, свободен да се срещне отново с Джоан, но този път на спокойствие.

Мина много време, преди Хари да заспи. Някъде в ранните утринни часове, когато плахите лъчи на изгряващото слънце проникнаха през трансперанта, го събуди звук, който го накара да настръхне.

Беше плачът на Глори.

III

На следващата сутрин малко след единадест часа Хари приключи с покупката на един закрит „Буик“, модел 1945 г. Той откара колата на паркинга в центъра на града. После тръгна да търси железарски магазин и намери един на около сто ярда нагоре по улицата. Купи лопата с къса дръжка и накара продавача да я увие в амбалажна хартия. Върна се при колата и заключи лопатата в багажника.

Отзад на около петнадесетина ярда го следваше Борг. Предназначението на лопатата не беше загадка за него. След като беше чул условията на Глори и привидната капитулация на Хари, той предположи, че онзи е намислил да я очисти. Лопатата потвърди предположенията му. Видя как Хари взе тежък гаечен ключ от комплекта инструменти на колата и го скри в джоба на вратата откъм шофьорското място. После се качи на автомобила и се върна в мотела.

Предугаждайки посоката, в която възнамеряваше да поеме, Борг не тръгна след него. Той отиде с колата си до една отбивка на главното шосе и зачака.

Хари завари Глори да затваря куфара си. Вече беше приготвила неговия.

– Ела да видиш какво купих и ми кажи дали ти харесва – рече той. Успя някак да накара гласа си да прозвучи дружелюбно и забеляза реакцията ѝ. Нейното лице се разведри, когато се приближи до вратата.

Двамата огледаха заедно автомобила.

– Ще свърши работа – каза Хари. – Доста е широко вътре. Когато ни се усмихне щастие, ще си купим нещо по-хубаво.

– Мисля, че го бива – отвърна тя.

Видя я как завъртя дръжката на багажника и се опита да го отвори.

– Ключалката е счупена – поясни ѝ. – Момчето, което ми продаде колата, предложи да я поправи, но на мене не ми се чакаше. Можем да сложим куфарите на задната седалка.

Той изнесе куфарите и ги сложи вътре.

– Май че сме готови. Уреди ли сметката?

– Да.

– Добре, тогава можем да тръгваме.

Глори се върна в бунгалото за дамската си чанта и шапката. Той остана на прага, наблюдавайки я как си слага шапката и повдига тъмната си коса. Неочаквано тя погледна през рамо към него.

– Нали вече не ми се сърдиш, Хари? Той се усмихна преко сили.

– Не. Не ти се сърдя. Хайде да забравим, искаш ли?

– Нали разбираш защо аз...

– Да го забравим! – повтори й. Разбираше, че това е знак да отиде при нея и да я вземе в обятията си, но беше неспособен да го направи, понеже си даваше сметка какво възнамеряваше да стори. – Е, хайде да се махаме оттук, малката. Тръпки ме побиват от това място.

Тя го последва до колата. Той се настани зад волана, докато Глори заобиколи откъм другата врата. Запали мотора.

– Ще бъде прекрасно пътуване – каза Хари, включвайки на скорост.

– Предстои ни да минем през много красиви места. Ще пренощуваме в Тампа. Винаги съм си мечтал да отида там. В Тампа правят пури и ловят гърмящи змии.

Не спираше да говори, докато караше бързо по широкото шосе № 27, което водеше към Националния парк „Евърглейд“. Но както бърбореше, затрупвайки Глори с откъслечна информация, която беше събрал за областта, Хари почувства, че тя се отпуска. Погледна я с крайчеца на околото си и установи, че тя вече не изглежда смачкана и изнурена и до голяма степен е заприличала на себе си.

Пътуваха повече от час, преди да поемат по пътя, който прорязваше безлюдната девствена блатиста земя и минаха покрай търпеливо чакащия в колата си Борг, без да го забележат. Скоро вече се носеха покрай канала Тамаями.

Шосето беше осеяно с премазаните тела на миещи се мечки и змии, които бяха изпъзтели от мочурището, за да преспят върху топлия асфалт, и бяха станали жертва на ранното сутрешно движение. Ята от мишелови с жълти глави и червени бузи се тъпчеха с трупове. Едва когато „Буик“-ът ги доближаваше съвсем плътно, те отлитаха встрани, надавайки крясъци.

Глори сви рамене и потрепери.

– Нали е ужасно?

– Да – отвърна Хари, – но в природата е така. Мисля, че змиите са

постъпили глупаво като са излезли на пътя, за да бъдат прегазени.

Сети се за мишеловите. Нямаше нужда от лопата. За малко повече от час от Глори нямаше да остане нищо с изключение на костите ѝ, ако хвърлеше тялото ѝ в шубраците.

Почувства как по гърба му се стича тънка струйка студена пот. Беше намислил да я удари по главата и да я зарови някъде при крайбрежния път за Неплис, но това май беше по-лесен вариант. В момента имаше усилено движение, но ако беше ловък и правилно пресметнеше времето, би могъл да я зашемети с гаечния ключ, да изчака докато пътят се изчисти от коли, след което да я пренесе в гората. Нямаше нужда да я носи надалече – просто до някое място, което не се виждаше от шосето, и после да я остави на мишеловите.

Вдигна очи към огледалото за обратно виждане. Приближаваше се някаква кола, но зад нея се виждаше дълга отсечка чист път. Хвърли поглед напред. Нямаше друго движение с изключение на камиона, който се влачеше на около четвърт миля насреща му.

Хари намали, оставяйки колата да го изпревари. Тя се носеше с голяма скорост и мина покрай него със свистене и въздушни вихри.

– Чуваш ли как нещо чука? – рече той. – Отзад има повреда.

– Нищо не чувам.

Беше намалил до скоростта на пешеходец. Камионът се изкачваше все по-бързо и вече преваляше склона. Щеше да бъде при него, преди да успее да направи каквото и да е. Изруга наум. Отново стрелна с очи огледалото за обратно виждане. Зад него шосето беше пусто.

– Вероятно греша.

Беше му трудно да запази интонацията си спокойна. Челото му се обливаше в пот, а сърцето му се блъскаше като боен чук. Той силно натисна с крак педала на газта и изстреля напред колата, така че да пресрещне камиона и да се разминат по-рано.

Онзи мина покрай него и профуча надолу по пътя. По един бърз поглед назад и напред го убедиха, че сега шосето беше чисто най-малко на четвърт миля в двете посоки. Настъпи рязко спирачката и отби на банката.

От гората с кипариси и ниски палми се носеше влажна мараня и зловонието на гниеща растителност.

– Би ли погледнала отзад? Дрънчи така, сякаш бронята се е откачила.

Глори отвори вратата.

– Аз нищо не чух, Хари.

– Добре де, хвърли едно око все пак...

Усети, че гласът му минава във фалцет, и го нормализира точно навреме. Плъзна ръка в джоба на вратата и пръстите му стиснаха гаечния ключ. Когато Глори слезе на пламтящото от жегата шосе и заобиколи колата отзад, той отвори своята врата.

„Ето това е... – помисли си. – Един бърз удар, после ще я вдигна и ще прибягам с нея до шубраците.“ Там щеше да я довърши. Държеше гаечния ключ скрит зад гърба си, докато отиваше зад колата.

– Всичко е наред – каза Глори. – Струва ми се, че си въобразяваш.

Беше се обърнала към него и го гледаше право в очите. Той не можеше да издържи погледа ѝ. Наведе се над бронята и я побутна.

– Смешна работа – рече. – Гласът му звучеше като чужд. – Бях сигурен, че...

– Ще тръгваме ли?

– Да.

Изчака я да се обърне. Стисна гаечния ключ толкова силно, че го заболяха пръстите. Когато се изви, видя една бързо приближаваша се кола и едвам успя да спре навреме замахването.

Колата, нисък двуместен автомобил, се беше появила като гръм от ясно небе. Глори стигна до вратата. Отвори я. Хари я наблюдаваше. Той целият трепереше, но беше запазил достатъчно присъствие на духа, за да не позволи да бъде видян инструмента. Спортната кола мина като светкавица и с рев продължи по шосето, вдигайки след себе си облак прах.

Хари пхна желязото в джоба си, приближи се и хвана Глори за ръката, спирайки я точно в момента, в който се канеше да се качи.

– Един момент...

Огромен камион-цистерна изкачи с големи усилия наклона, показва се ясно и с тътен се запуска към тях. Хари си каза, че сигурно е луд, щом се надява да се отърве от нея на този път. Явно беше много оживен.

– Хайде да не се качваме веднага – рече той. – Ще ми се да видя гората. Ела. Ще се поразтъпчем.

Ако успееше да я замъкне в гората, далече от полезрението на минаващите превозни средства...

– А, не! – отвърна тя, отдръпвайки се от него. – Няма да отида там. Гъмжи от змии.

Цистерната се изравни с тях и намали. Шофьорът се подаде от прозореца на кабината.

– Търся сервис „Денбридж“ – надвика той грохота на мотора. – В

тази посока ли е?

Глори се качи в колата и затвори вратата.

– Да – каза Хари, проклинайки наум шофьора на камиона. – На около три мили.

Онзи махна и ускори. Камионът се понесе със стържене на скорости.

Един безкраен миг Хари остана неподвижен, после бавно заобиколи автомобила. „Ще трябва да го направя на крайбрежния път“ – каза си той. Сигурно се беше побъркал, за да спира тук.

– Забравих за змиите – промърмори, качвайки се в колата. – Аз също не бих искал да настъпя някоя.

– Гората сигурно гъмжи – отвърна Глори. – Достатъчно е само да погледнеш пътя...

– Така е.

Даде газ и ускори. Предстоеше им да изминат повече от сто мили, преди да стигнат Неплис.

Граничещата с канала страна на шосето се оживяваше от дивите птици, а повърхността на водата с цвят на мляко непрекъснато се вълнуваше заради рибите, които подскачаха, за да похапнат от рояците насекоми, които жужаха над водата.

Докато Хари навиваше с „Буик“-а миля след миля, пейзажът постепенно се смени. Кипарисовата гора отстъпи пред ниския дъб и върбата, които заедно с редките кленови дървета си проправяха път през плътния гъсталак. Сегиз-тогиз съзираше някое усамотено селище на семиноли, полускрито от погледите зад палисади от дърво.

Беше запомнил от картата на бармана, че малко по-нататък имаше отклонение за Колиър Сити. Беше преценил, че по този път ще има безлюдни участъци, и планираше там да се отърве от Глори.

Тя изглеждаше прекалено погълната от пейзажа, от ятата диви птици, които се издигаха над гората, подплашени от шума на летящия автомобил, и от костенурките, които се приличаха по брега на канала, и не й беше до разговори, така че Хари беше доволен от нейната унесеност.

Когато стигнаха Роял Палм Хемък, чиито белостволи диворастящи палми извисяваха върхове над „зелевите“⁶ дървета, той намали скоростта. Някъде напред, отдалечен на няколко мили, се падаше кръстопътят с първокласното шосе № 27-А, където трябваше да отбие за Колиър Сити.

6. „Зелеви“ дървета – тропически дървета, чиито големи листни пъпки се ядат като зеле.
– Б. пр.

След десетина минути бавно каране видя разклона. Зави в отклонението, оставяйки в вдясно главния път, и навлезе в равнинен участък пустееща земя, покрита с ниски палми и пинии.

След като изминаха малко повече от миля, Глори неочаквано попита:

– На прав път ли сме? Не трябваше ли да останем на магистралата?

– Няма значение – грубо отвърна Хари. – Оттук е по-живописно, а на магистралата можем да се върнем и по-късно. Я виж какво приближаваме! Тук някъде трябва да има завод за преработка на миди.

От двете страни на пътя изведнъж се появиха огромни купчини блестящи мидени черупки. Обезцветени почти до бяло от слънцето, те образуваха масивен вал, който скриваше гледката. Миденото „укрепление“ се точи в продължение на около половин миля, след което изненадващо се откри плаж с ослепително бял пясък и обрасъл с палми, палмиджуджета, морска лавандула и кокосови дървета, които образуваха сенчеста ивица, дълга цяла миля.

Плажът беше усамотен и безлюден. Хари намали.

– Нали е много красиво? – каза той с одрезгавял глас. – Хайде да спрем и да поплуваме.

– Банският ми е чак на дъното на куфара – отвърна Глори.

– Защо се безпокоиш за някакъв си бански? Кой ще те гледа тук освен мене?

Той вкара колата в сянката на една палма-джудже и спря.

– Хайде! Ела да поплуваме!

Тя слезе от колата и тръгна към водата, оставяйки след себе си пътека от стъпки.

Известно време Хари я наблюдава с разтуптяно сърце. Изведнъж го споходи странното усещане, че те двамата са последните останали на земята хора. Широката извивка на плажа, гъстата гора зад гърба им, синьото небе, жарещото слънце и тишината го убедиха, че това е подходящото място. Едва ли щеше да се намери по-изолирано кътче.

Ръката му се пресегна назад и той пак склочи пръсти около дръжката на гаечния ключ. Отвори вратата на автомобила. Каза си, че това е моментът. Глори стоеше с гръб към него, загледана в морето. Бризът прилепваше роклята ѝ плътно към тялото и позволяваше да се видят дългите ѝ крака и заоблеността на бедрата.

Плажът се простираше на цели мили и беше напълно безлюден. Палещото слънце превръщаше морето в бронзово блестящо огледало.

Хари слезе от колата и почувства горещината на пясъка през

тънките подметки на обувките. Дори да извикаше, нямаше кой да я чуе. Извади гаечния ключ от джоба и бавно тръгна към нея. Тя стоеше неподвижно, с гръб, закрила с длан очите си, докато се любуваше на морето: малките вълнички се носеха към брега, пробягваха по сухия пясък и след това се отдръпваха, оставяйки го тъмен и влажен.

Скрил гаечния ключ зад гърба си, той вървеше към нея. Сърцето му биеше до пръсване, а устата му беше пресъхнала. Вече никой не можеше да го спре. Трябваше да го направи! За него нямаше друг изход, освен да я накара да замлъкне завинаги.

Когато стигна на няколко ярда от нея, Глори се обърна и го погледна. Изражението на очите ѝ го накара да се закове на място, сякаш се беше сблъскал със стена. Моментално разбра, че тя се досещаше какво възнамерява да извърши. Студеното презрение в погледа ѝ го парализира. Беше в състояние само да стои неподвижен, зяпнал в нея с преbledняло и лъщящо под яркото слънце лице. В продължение на един безкраен миг те се съзерцаваха взаимно, сетне тя рече приглушено:

– Какво чакаш?

Хари мислено заставяше себе си да я удари, но беше неспособен да го направи. Ако беше изпищяла, побягнала или вдигнала ръце, щеше да замахне, но тази статична храброст го скова.

– Давай! – подкани го Глори. – Знам, че се канеше да го направиш. Хайде, свърши си работата! Не ми пука!

– Не биваше да ме заплашваш – каза той не с глас, а с дрезгав шепот. – Сама си го изпроси и сега ще си го получиш.

Държеше гаечния ключ така, че да може тя да го вижда.

– Това ли смяташ да използваш? – попита тя спокойно. – Това ли криеше в джоба на колата?

Хари беше объркан от пълната липса на страх у нея и от тихата ѝ, безстрастна интонация. През цялото време, докато се опитваше да застави себе си да я удари, беше смогнал единствено да стои и да я фиксира с поглед.

– Беше лудост от твоя страна да мислиш, че ще можеш да ми диктуваш какво да правя – с хриптене произнесе той. – Ти застана на пътя ми. Да не си въобразяваш, че някога щях да започна да изпълнявам заповедите ти? Джоан и аз смятаме да се оженим. Когато нейният Старец пукне, тя ще наследи всичките му пари. Зад неговия гръб стоят милиони. Мислиш ли, че бих ти позволил да ми попречиш да докопам подобен късмет? Или твоят живот, или моето бъдеще!

Искаше му се тя да побегне, да прояви уплаха, за да може да

змахне. Тази нейна неподвижност и твърдият ѝ неустрашим поглед го обезоръжаваха.

Борг, който беше навлязъл с колата си в отбивката, водеща към плажа, и я беше скрил в гората, наблюдаваше тази сцена иззад ниските палми. В знойната тишина и безмълвие всяка дума, която двамата изричаха, стигаше отчетливо до него.

– Ще те убия – каза Хари и направи крачка напред с надеждата, че Глори ще отстъпи. – Защо не бягаш? Защо не опиташ да се спасиш? Ще те убия!

– Не ти преча – отвърна тя, без да се помръдне или да свали поглед от него. – Предчувствах, че ще го направиш. Но ми беше трудно да повярвам, че можеш да бъдеш толкова коварен. Да не си въобразяваш, че наистина повярвах на онези лъжи за разделянето на парите и нашата сватба? Бях толкова плитки. Когато се опита да ме подмамиш в гората, аз знаех какво става в твоя изпълнен с омраза мозък. Мислеше си, че лешоядите ще скрият престъплението ти, нали? Е, сега съм съвсем сама с тебе. Никой няма да види какво правиш, така че защо не ме убиеш?

Хари не помръдваше. По лицето му се стичаше пот и той целият трепереше.

– Ще ти кажа защо – продължи тя с пресипнал от сарказъм глас. – Ти си страхливец! Разбрах го още в мига, в който твоят безценен живот се оказа в опасност, но дори тогава бях достатъчно наивна да продължа да те обичам, макар да съзнавах, че си подъл негодник. Едва когато ме заряза заради онази хлапачка, най-после си дадох сметка каква безхарактерна глупачка съм. На тебе дори не ти стиска да довършиш онова, което си започнал. Не ме е страх от тебе! Хайде, удари ме! Давай, нещастен страхливец такъв!

Хари повдигна леко гаечния ключ, след което с гневен жест го запрати с всички сили надалече. Той се понесе във въздуха и падна на няколко ярда от мястото, където се криеше Борг.

– Добре, ти победи! – каза ѝ, дишайки на пресекулки. – Не ми стиска да го направя. Окей, ще се ожена за тебе. Ще правя каквото кажеш, но ще те мразя до свършека на дните си...

– Не бих се омъжила повече за тебе, дори да си последният останал жив мъж! – изкрещя Глори с внезапна истерия в гласа. – Трябва да съм била смахната, за да те обичам! Като си помисля само, че след всичко, което направих за тебе, след всички рискове, които поех, и цялата любов, която ти дадох, можеш да бъдеш толкова противно жесток, че да решиш да ме убиеш... Щеше да си ме убил вече, ако не беше такъв

жалък пъзльо. Сега щях да съм мъртва, ако бях показала дори мъничко страх пред тебе. Махай се от очите ми! Не искам да те видя никога повече. Не бих се омъжила за тебе и не бих докоснала мръсните ти пари, да же и на колене да ме молиш. Въобще нямах намерение да ги вземам. Исках да разбере докъде ще стигнеш, за да ги запазиш. Вече знам... Върни се при твоята блондинка и се ожени за нея. Не ѝ завиждам с тебе! Остави ме на мира, повръща ми се като те гледам!

Презрението в гласа ѝ беше като удар с бич. Хари понечи да каже нещо, но Глори му кресна:

– Махай се от очите ми! Противен страхливец такъв, иди и се заври някъде! Дано не те видя никога вече!

Той се обърна и тръгна разтреперан към колата. Без да си дава ясна сметка какво прави, Хари се качи в нея, запали мотора и пое обратно по пътя, по който беше дошъл. Пътува така, докато не стигна планината от мидени черупки, сетне спря, неспособен да продължи нататък. Цялото му тяло се тресеше, а дишането му беше като накъсано от ридания. Седеше стиснал волана, със затворени очи, чуваше презрението в гласа на Глори и разбираше какъв невероятен мръсник е.

След като той си тръгна, Глори се свлече на пясъка и захлупи лице в шепите си. Тя чу как заработи моторът на колата, но нито погледна нататък, нито се помръдна. Трепереше по същия начин, но беше благодарна, че всичко свърши, че се бе отървала от него. Не я беше грижа, че трябваше да измине пеша двете мили до шосето, преди да успее да стопира някого. Начинът, по който Хари се беше отнасял с нея, беше сковавал цялото ѝ същество и сега за пръв път от десет години насам се чувстваше свободна, без да ѝ пука какво ще стане. Беше ѝ даже все едно, че беше заминал с куфара ѝ. Облекчението от това, че се е избавила от него, беше толкова голямо, че тя неусетно заплака от щастие.

Глори нито виждаше, нито чуваше Борг, който безшумно се приближаваше по ивицата златист пясък. Скрытата му в ръкавица дясна ръка държеше гаечния ключ, който Хари беше захвърлил.

Едва когато огромната му черна сянка падна върху нея, тя разбра, че не е сама. Погледна нагоре. Тялото ѝ се вцепени, а кръвта ѝ се смрази от ужас. Зърна за миг неговото тлъсто, свирепо лице и ръката, която се спускаше, стиснала гаечния ключ. Отвори уста да извика, но преди звукът да излезе от гърлото ѝ, ужасно ярка светкавица избухна пред очите ѝ и животът ѝ напусна.

СЕДМА ГЛАВА

I

Едва когато непоносимо горещите лъчи на слънцето докоснаха лицето му през прозореца на колата, Хари се раздвижи. Нямаше представа колко време беше преседял в нея и се запита какво ли прави Глори. Каза си, че не може да я остави на това усамотено място, което беше най-малко на две мили от шосето, но все още се колебаеше дали да се върне след всичко, което беше изкрещяла в лицето му.

Запали си цигара с все още разтреперана ръка. После се обърна, за да види през задното стъкло има ли някаква следа от нея, и погледът му се спря на нейния куфар върху задната седалка. Това дооформи решението му. Не можеше да си тръгне с нещата ѝ, нито пък би могъл да я остави да влачи сама тежкия куфар до шосето, ако ѝ го оставеше някъде при отбивката, за да си го вземе.

Запали колата и след известни затруднения поради теснината на пътя обърна и бавно пое към просторния плаж.

Обедното слънце печеше жестоко и направо го смаза, когато слезе от колата и тръгна по мекия пясък, заобикаляйки ниските палми.

Спря и смръщи вежди, за да огледа плажната ивица. Съзря Глори. Беше полегнала настрани с вид на човек, който спи или си почива. Учуди се защо ли беше останала на открито под знойния пек, вместо да се скрие на сянка.

От гъсталака на палмите-джуджета Борг го наблюдаваше с безизразната си мазна физиономия и с ръка върху дръжката на револвера, който носеше на специален колан под мишницата си.

– Глори! – извика Хари, понеже не искаше да я стресне с приближаването си. – Глори!

Но тя нито се помръдна, нито даде никакви признаци, че го чува. С нарастващо безпокойство той тръгна по плажа към нея.

– Глори! – повика я отново и в същия миг се закова на място. Тъмночервеното петно върху пясъка до главата ѝ предизвика вледеняваща трепка по тялото му.

Остана неподвижен един безкрайно дълъг миг, после се приближи съвсем бавно само на няколко стъпки от нея. Тогава видя раните по главата ѝ, застиналата гримаса на ужас, нейните полуотворени, невиждащи

очи и без да я докосва, разбра, че беше мъртва.

Цигарата, която държеше, се изплъзна от пръстите му и падна на пясъка. Не можеше да повярва на очите си. В главата му се мярна мисълта, че го е извършил той, и му бяха необходими няколко секунди, за да се овладее и да убеди себе си, че не е вярно. Каза си, че не беше възможно тя да се е наранила сама до такава степен, и се огледа наляво-надясно, чувствайки как тялото му започва да лепне от страх.

Безкрайният плаж беше пуст. Взря се в дългия плътен пояс от дървета. Дали там не се криеше някой? Беше ли ги наблюдавал този някой, докато се караха?

Погледна към останалите по пясъка следи от стъпки. Личаха неговите, личаха нейните, но други отпечатащи нямаше.

Нямаше как да знае, че Борг се беше върнал в гората, заднешком по собствените си дири и че беше загладил с дебелината си, мръсна ръка всяка своя стъпка. Беше разполагал с много време и си беше свършил отлично работата. Не беше оставил следи нито на отиване, нито на връщане.

Гладкият, неразровен от стъпки пясък, който се простираше чак до гората, убеди Хари, че никой не беше се приближавал до Глори. Да не би от небето да беше паднало нещо и да я беше ударило? Но наблизко не се виждаше никакъв предмет с изключение на дамската ѝ чанта, която лежеше до нея.

Избърса потното си лице, стремейки се, да не гледа неподвижното осакатено тяло. Ако сега някой дойдеше на плажа, щеше да помисли, че убиецът е той, разсъждаваше Хари. Обзе го страх. Дори ако никой не го видеше, а се откриеше само трупът, полицията щеше да заподозре най-напред него.

Щяха да имат основание да го подозират. Възможно бе някой да е чул кавгата им в бунгалото. Спомни си как Глори го предупреждаваше да не крещи. Ами онзи шофьор на камиона, който ги беше видял да стоят край пътя и ги беше попитал за сервиза „Денбридж“? Запомнил ги е и ще каже на полицията. Намереха ли трупа, с него беше свършено!

Погледна отново към гората и Борг, като отгатна намеренията му, безшумно се отдалечи по посока на мястото, където беше скрил колата си.

Инстинктът подсказваше на Хари, че не бива да си тръгне, преди да се е убедил, че в гората няма никой. Той се обърна и бавно се отправи обратно по пътя, по който беше дошъл. Беше направил само няколко крачки, когато чу изръмжаването на автомобилен двигател.

Шумът го накара да се закове на място. Сърцето му щеше да изхвъркне от гърдите. Значи е имало някой! Чу форсирането на мотора и хукна като ужилен към пътя през пясъчната жарава. Но беше твърде късно. Когато стигна пътя, от колата нямаше и следа. Неговата продължаваше да си стои в края на отбивката, но той знаеше, че докато обърне, другият автомобил щеше да е прекалено далече, за да бъде догонен.

„Кой ли е бил?“ – питаше се Хари. Някой откачен тип, който беше видял, че Глори е сама и я беше нападнал ли? Този, дето избяга с колата, не можеше да бъде никой друг освен самия убиец. „Малко вероятно е да каже някому, че ме е видял – помисли си той. – Ще бъде твърде уплашен, за да се замесва пряко.“

Докато стоеше при автомобила под унищожителните лъчи на жаркото слънце, Хари се опитваше да се справи с паниката в мислите си и да реши как ще е най-добре да постъпи. Би могъл да отиде до Колиър Сити и да съобщи в полицията, че някой е убил Глори, но въобще не се надяваше, че ще му повярват. Ако го арестуваха и му вземеха отпечатъци от пръстите, с него щеше да е свършено. Най-разумното нещо, което би могъл да стори, беше да следва първоначалния си план. Отключи багажника на колата и извади лопатата. Свали кафявата амбалажна хартия, смачка я, пусна я обратно в багажника и го заключи. След това се върна при мястото, където лежеше Глори.

Съзнаваше, че трябва да я пренесе в гората и да я зарови там, където беше най-малко вероятно да бъде открита, но не можеше да си наложи да я вдигне. Започна да копае гроб на няколко стъпки от трупа. Не беше лесно да се изхвърля навън пясъка, защото той непрекъснато се свличаше в дупката, но в крайна сметка Хари успя да направи трапа достатъчно широк и дълбок, за да побере тялото.

Когато зари гроба, ризата му беше потъмняла от пот, а въздухът не му достигаше. Той заравни пясъка с opakото на лопатата, после отиде до водата и събра купчина водорасли. Върна се при гроба и ги разпръсна отгоре, за да замаскира прясно разровения пясък. Предполагаше, че след ден-два вятърът щеше да заглади мястото и никой нямаше да бъде в състояние да познае, че там има заровен човек. Опасността щеше да витае само през следващия ден, в случай че някой минеше оттам и се озадачеше от пясъчното хълмче.

Хвърли поглед назад към стъпките, оставени от него и Глори. Трябваше да ги прикрие. През следващия половин час Хари се пържи на слънцето, като заличаваше следите, бавно отстъпвайки назад към колата. Когато най-сетне стигна до нея, той спря и внимателно огледа

лежащата пред очите му отсечка от плажа. С изключение на малката купчинка водорасли нищо друго не подсказваше, че двамата с Глори са били тук, и за първи път, откакто беше намерил тялото ѝ, се почувства по-уверен в себе си.

Почисти лопатата във високата трева и я прибра в багажника. Тогава си спомни за куфара на Глори и изруга. Той също трябваше да бъде закопан. Извади лопатата, отнесе го в гората и издълба яма на едно място с мека почва, което намери. Зарови куфара, след което седна да си почине няколко минути върху ствола на една повалена пиния.

Мозъкът му полека възвръщаше функциите си. Беше се отървал завинаги от Глори и смъртта ѝ нямаше да тежи на неговата съвест. Беше свободен да се завърне в Маями. Капиталът му си стоеше непокътнат, а там беше и Джоан, която го чакаше с безпокойство. Каза си, че е най-добре да се омиа оттук. Можеше някой да дойде и да го види, независимо от усещането му, че опасността е преминала. Докато се изправяше, се сети за гаечния ключ, който беше захвърлил. Намереха ли го, вероятно щяха да го проверят за отпечатащи, а неговите се мъдреха там със сигурност. Опита се да си спомни, къде го беше запокитил. Знаеше само, че в гнева си беше хвърлил инструмента надалече. Още го виждаше как лети по посока на гората.

Тръгна покрай дърветата, забил очи в пясъчливата почва. Не беше изминал повече от десетина крачки, когато се натъкна на неподлежаща на съмнение следа от гаечния ключ, но той самият липсваше.

Хари се втренчи в ясните очертания на отпечатаща с разгуптяно сърце. От едната му страна имаше три странни малки белега и едва когато се наведе и наложи опакото на дланта си върху тях, разбра, че бяха оставени от кокалчетата на нечия ръка, която се беше притиснала към пясъка, за да вдигне гаечния ключ.

Хрумна му, че убиецът беше умъртвил Глори с него, и той се вледени въпреки изпепеляващата жегла. Ако онзи изхвърлеше гаечния ключ и по-късно го намереха, убийството щеше да бъде приписано на Хари.

Той трескаво претърсва гората повече от половин час, но не откри инструмента и беше принуден да се откаже в крайна сметка.

Направи опит да си втълпи, че убиецът сигурно беше скрил гаечния ключ някъде, където никой не би го намерил. Каза си, че трябва да изтъргне от съзнанието си цялата тази история. Вече се беше освободил от Глори и беше длъжен да помисли за бъдещето си. Предстоеше му да се върне в Маями, при Джоан...

Пое с колата по пътчето, което свързваше плажа с главното шосе.

Когато стигна разклона, зави наляво и се включи в трафика. Интензивният поток на движението го повлече почти моментално и той започна да се чувства по-сигурен, докато бързо се носеше към Маями по протежение на крайбрежието.

Седнал в колата си, Борг търпеливо чакаше на банкета на пътя. Когато видя, че мина „Буик“-ът на Хари, той потегли след него. Кара около четвърт миля зад бързо движещия се „Буик“, стремейки се постоянно да има две други коли между неговата и тази на Хари.

След като беше изминал няколко мили, Хари видя една цистерна да се задава насреща му и позна надписите в зелено и бяло – беше същият камион, чийто шофьор го беше попитал за пътя до сервиза „Денбридж“. Прокле лошия си късмет да го срещне отново. Смъкна се ниско в седалката с надеждата, че онзи няма да го познае, но не – шофьорът надупка клаксона и му махна от прозореца, докато се разминаваха. Хари се направи, че не го вижда, и увеличи скоростта.

Ако полицията откриеше тялото на Глори и случаят се появеше във вестниците, камионджията със сигурност щеше да си спомни, че е видял Хари и Глори и че някакви си три часа по-късно го е забелязал да се връща без нея. Усети как по гърба му потече струйка студена пот. „Такъв лош късмет може да вкара човек в камерата за екзекуции...“ – помисли си той.

Пристигна в Маями около четири и половина. Спря пред една дрогерия, слезе от колата, влезе вътре и набра номера на резиденцията на Грейнър. Казаха му, че Джоан отсъства, но че я очаквали малко след шест часа. Отвърна, че ще се обади по-късно, и пак излезе. Застана до автомобила и започна да обмисля какъв трябва да бъде следващият му ход.

Реши да си намери по-евтин подслон от мотела, който беше напуснал. От другата страна на улицата зърна едно бюро за туристическа информация. Пресече я и взе от бюрото адреса на един умерено скъп мотел. Продължи с колата до булевард Бискейн, където откри мотела, който имаше изглед към морето.

Той нае едно бунгало в отдалечения ъгъл на добре поддържания парк, остави колата отпред и влезе вътре.

Минута след като затвори вратата, се появи Борг.

Той запомни номера на къщичката, после отиде в офиса и нае една, която беше в съседство.

Борг също паркира автомобила си пред своето бунгало. Влезе, придърпа стол до прозореца и седна. От мястото си можеше да наблюдава

входната врата на Хари и от време на време да го зърва през прозореца как се движи из помещението.

Борг се чувстваше отпуснат и малко уморен. Жегата и напрежението през деня не бяха понесли добре на туловището му, но не му пукаше. Чувстваше се пълноценен. Беше убил човек за пръв път от две години насам. Убийствата му доставяха удоволствие. Хвърли поглед отсреща към бунгалото на Хари. Единият от виновниците беше ликвидиран, а другият можеше да почака малко. Нямаше нужда да прибързва. Върнеше ли се на работа при Дилейни, надали щеше да има възможност за друго убийство.

Извади от джоба си плоско шише със сироп. Отпи от него голяма глътка, избърса устни с опакоето на ръката и доволен въздъхна. Страстта му към шербета датираше от времето, когато като хлапак играеше из улиците на Чикаго. Вече не пиеше нищо друго. Смукна още веднъж продължително, сетне остави бутилчицата на перваза на прозореца, облегна се назад и зачака.

II

Междувременно Хари беше взел душ, беше се преоблякъл и беше изпил няколко дози от бутилката уиски, която поръча по телефона. Минаваше шест часа и той позвъни в резиденцията на Грейнър.

Обади се Джоан.

– Какво ново, Хари? – попита нетърпеливо тя. – Не очаквах да те чуя толкова скоро.

– Тя си отиде. Успях най-после да я убедя.

– Наистина ли? И закъде замина?

– За Мексико Сити. Не бях ли ти споменал? Тя има брат там.

– Наложил ли се да се бръкнеш дълбоко?

– Не особено. Когато стана въпрос за парите, взе само няколко хилядарки. Искях да ѝ дам повече, но тя не пожела. Държа се много мило. Дори ни пожела щастие.

– Така ли? – Недоверчивата нотка в гласа на Джоан го предупреди да внимава какво говори.

– Да. Мислех, че ще я шокирам, като ѝ кажа, че трябва да се разделим. Първата ѝ реакция беше да се вкисне, но скоро се съвзе. Не разбра, че двамата смятаме да се оженим. Веднага щом си получи парите, се почувства във форма.

– И слава Богу. Тревожеш се. С влак ли замина? Хари се размърда нервно.

– Да. Виж, Джоан, стига сме говорили за нея. Кога ще те видя? Има някои неща, които трябва да обсъдим.

– Къде си?

– В мотела на булевард Бискейн, бунгало № 376.

– Ще тръгна веднага. Чакай ме.

– Как иначе? Разбира се, че ще те чакам.

– Обичам те!

– Аз също!

Той затвори слушалката, след което взе бутилката уиски и чашата си и излезе на верандата. Настани се в плетения люлеещ се стол и усети горещите лъчи на късното следобедно слънце върху кожата си.

Присвил свинските си очички, Борг го наблюдаваше от прозореца си, а димът от цигарата се виеше на спирали от късия му дебел нос.

Когато Джоан пристигна с кремав открит „Кадилак“, Хари беше леко на градус. Беше изпил четири чаши една след друга и под въздействието на алкохола нервите му се бяха успокоили.

Джоан паркира наблизко, отвори вратата на автомобила и демонстрирайки светлосините си гащички и дългите, стройни, обути в найлонови чорапи крака, слезе от него. Махна на Хари и се запъти към него.

– Заповядай – каза той, изправяйки се. – Този мотел не е толкова луксозен като предишния, но цената е по-умерена, а аз трябва сега да пестя парите.

Когато влязоха вътре и той затвори вратата, Джоан рече:

– Така ми олекна, че всичко свърши. Наистина се тревожеш. Не предполагах, че толкова лесно ще те остави.

Той я прегърна.

– Нали ти казах – ние се бяхме изчерпали. Тя присъстваше само физически. Но ако ѝ бях обяснил, че възнамеряваме да се оженим, нямаше да се държи възпитано. Както и да е, хайде да забравим за нея.

Джоан го погледна.

– Бях повече от сигурна, че ще ти създаде затруднения. Тя беше влюбена в тебе, Хари. Убеден ли си наистина, че си си взел с нея сбогом завинаги? Той трябваше да положи усилие, за да срещне погледа ѝ.

– Разбира се, че съм убеден. Стига вече за нея. Има доста неща, за които трябва да поговорим. Сега можем да действаме. Естествено, ако все още желаш.

– Да, откакто се видяхме последния път, само за това мисля.

Хари повдигна с пръсти брадичката ѝ и се наведе да я целуне. Когато почувства как устните ѝ потърсиха неговите, ръцете му се склочиха около нея.

– Луд съм по тебе, малката! – каза той.

Джоан го отблъсна назад.

– Добре, скъпи, но сега трябва да поговорим. Моля те. Има толкова неща за уреждане.

– Разполагаме с цялата вечер за разговори.

– Не, не разполагаме. Трябва да се върна за вечеря.

– Много лошо – усмихна се той, – защото сега няма да има приказки.

Хари я пусна, превъртя ключа в ключалката, после отиде до прозореца и посегна към шнура на щорите.

Както го гледаше, тя забеляза, че той изведнъж изтръпна, след което сякаш се превърна в камък. Дясната му ръка остана увиснала в празното пространство, а тялото му се вцепени.

– Какво има? – попита го рязко, усетила неговото напрежение.

Хари нито помръдна, нито отговори.

Джоан застана до него на прозореца, но преди да беше успяла да погледне навън, той я дръпна назад с грубост, която я смая.

– Не се показвай!

Гласът му беше приглушен и тревожен.

– Хари! Какво става?

– Отвън има едно ченге!

Погледна през пердето към едрия мъж. Нямахше съмнение, че е полицаи. Беше виждал прекалено много цивилни агенти в Лос Анжелос, за да не бъде в състояние да различи „породата“ им. Полицаят беше висок, плещест и с корем, беше облечен в измачкан кафяв костюм и носеше шапка с широка периферия, нахлупена ниско над дясното му око. Неговото грубо, месесто лице, тънките му устни и студените малки очи накараха Хари да замръзне от страх.

Ченгето замислено гледаше колата му. Обърна глава и хвърли поглед на открития „Кадилак“, който беше паркиран наблизко. След това поглади челюстта си и се навъси. Изкачи стъпалата пред бунгалото, после се спря отново, за да погледне назад към „Кадилака“.

– Какво има, Хари?

Изпълненият с безпокойство глас на Джоан достигна до парализирания мозък на Хари.

– Идва насам – рече той с дрезгав шепот.

– Какво като идва? – започна да проявява нетърпение тя. – Има ли някакво значение?

Нейното прозаично отношение към ситуацията помогна на Хари да успокои разбитите си нерви. Помисли си, че ако полицията беше намерила трупа на Глори, нямаше да изпратят само един единствен детектив, за да го арестува. Щяха да пратят най-малко двама, ако не и повече. Но какво ли искаше този тип?

Обърна се и махна с ръка на Джоан да отиде в банята.

– Влез и не се показвай. Онзи не бива да те вижда. Ако баща ти разбере, че...

– Така е, за Бога! – разшириха се очите й. – Не би ми простил никога. – Тя се вгледа в него с недоумение и тревога. Пребледнялото му, обляно в пот лице я плашеше. След това отиде бързо в банята и затвори вратата, когато се разнесе грубо похлопване.

Хари ливна уиски в чашата си, гаврътна го, избърса лицето си с носната кърпа и тръгна към входа. Поколеба се за момент, сетне с биещо до пръсване сърце и чувство за тежест в стомаха отвори вратата.

Детективът гледаше встрани, забил очи в колата на Джоан, така че Хари остана в продължение на три-четири секунди в положението на чакащ. Макар явно да си даваше сметка, че го изчакват, онзи продължаваше да зяпа автомобила. Когато най-сетне обърна глава, Хари получи от упор един „залп“ от неговите твърди, пронизващи очи.

– Вие ли сте Грифин? – попита ченгето, килна назад шапката си, сложи голямата си космата ръка на стената на бунгалото и се облегна.

– Да.

– Аз съм сержант-детектив Хемърсток. Тук ли е госпожа Грифин?

Сърцето на Хари подскочи. Успя някак да потисне надигашата се в него паника и да запази спокойното изражение на лицето си.

– Кой?

Въпросът прозвуча като хриптене.

– Вашата съпруга – отвърна Хемърсток, забивайки още по-дълбоко своя суров, сондиращ поглед.

Хари схвана опасността. „Не бива да ме хване в лъжа“ – каза си той. Можеше лесно да се установи, че Глори не му е била съпруга.

– Грешите – рече той. – Аз не съм женен.

Хемърсток потърка своя месест нос с възглавничката на палеца си.

– Нали вие сте Хари Грифин?

– Да.

– Отседнали сте в мотел „Флорида“ завчера през нощта?

– Да. За какво изобщо става въпрос?

– С вас е имало една жена. Регистрирали сте се като мистър и мисис Грифин... нали?

– Така е, но само не ми казвайте, че това е работа на полицията – рече Хари, опитвайки се да скалъпи една изкуствена усмивка с изтръпналите си устни.

Главата на Хемърсток се наклони на една страна.

– Искате да кажете, че тази дама не ви е жена?

– Точно това искам да кажа.

– О'кей – отвърна полицаят, променяйки позата си. – Да започнем още веднъж отначало. Тук ли е жената, която не ви е съпруга, но която се е регистрирала в хотел „Флорида“ като такава?

– Не, няма я. Защо я търсите?

Хемърсток хвърли един поглед покрай Хари навътре в помещението. Той забеляза ръкавиците и чантата на Джоан върху тоалетната масичка и повдигна тънките си вежди. Хари погледна през рамо, видя същото, което беше привлякло вниманието на детектива, направи крачка напред, принуждавайки Хемърсток да отстъпи, и затвори вратата. После се облегна на нея.

– Сигурен ли сте, че я няма?

– Да, сигурен съм.

Полицаят, изглежда си даде кратък отдих. Той побутна шапката си още по-назад към тила, извади носна кърпа и избърса чело.

– Не бихме ли могли да поговорим вътре на сянка? – попита той.

– Щом се налага да говорим, ще го сторим тук, където сме.

Хемърсток неочаквано се захили. Усмивката му беше неприятна, но в нея се съдържаше някакво брутално чувство за хумор.

– Май съм дошъл в неудобно време – рече той. – Е, както и да е. Няма да ви задържам. Къде мога да намеря вашата приятелка?

Хари си пое въздух продължително и дълбоко. Поне не бяха намерили трупа на Глори. Това беше сигурно. От изпитаното облекчение настроението му започна да се вдига.

– Защо е тази тайнственост? За какво я търсите?

Усмивката на детектива се разтегна още повече.

– Трябва да й предам петдесет долара. Това ще бъде една малка изненада за нея, Нали?

– Петдесет долара ли? – облещи се Хари насреща му. – Не разбирам.

– Вижте, червенокосата, която си дава зор да върти офиса във

„Флорида“, случайно ми се пада сестра. Това не е никакъв късмет, но няма да ви отегчавам с проблемите си – рече Хемърсток. – Бог я е дарил с кокоши мозък. Когато някой юнак подсвирне след нея, тя си мисли, че го прави, защото е музикален – толкова е тъпа. Вашата приятелка е платила сметката, когато сте напусkali, и празноглавката ѝ е взела петдесет долара повече. Написала една двойка, дето прилича на седмица, и приятелката ви не е обърнала внимание. Безмозъчната ми сестра установила грешката след като сте си заминали, и се разтревожила. Когато изпадне в такова състояние, тя винаги ме търси. Звъни ми по четири-пет пъти на седмица, а аз трябва да търпя, понеже имам тежката участ да бъда неин брат. Петдесет долара са си пари и реших, че няма да е зле да направя нещо. Обадох се в три-четири от по-евтините мотели, предполагайки, че сте отишли някъде, където няма да ви карат да плащате за въздуха, който дишате, както правят ония във „Флорида“, и ви открих тука. Нося петдесетте долара на вашата приятелка.

– Много мило от ваша страна, че сте си направили труда – рече Хари. Благодаря. Аз ще ги взема.

Хемърсток поклати глава.

– Наредено ми е да ги дам на приятелката ви. Глупавата ми сестричка иска разписка от нея, за да може да спи спокойно довечера.

– Ще ви дам разписка – отвърна Хари. – Парите са мои. Аз ѝ ги дадох, за да уреди сметката, така че петдесетакът може да остане при мене.

– Парите са си пари – каза детективът. – Бих искал гаджето ви да потвърди, че са ваши. Къде мога да я намеря?

– Не знам – рече Хари, опитвайки се да запази безразличието в гласа си. – Ние се разделихме. Не знам къде се намира сега.

– Така ли? – Малките очички станаха нахално любопитни. – Сестра ми каза, че вие и младата дама сте заминали с някакъв „Буик“ по посока на първокласното шосе № 27. Не я ли закарахте донякъде, преди да се разделите?

„Става опасно“ – помисли си Хари, усещайки как ударите на сърцето му кълтят като ковашки чук, и се запита дали Хемърсток ги чува. Не можеше да рискува да го излъже. Ченгето бе в състояние да провери от чист инат.

– Оставих я в Колиър Сити – отвърна Хари. – Разправяше, че щяла да ходи в Ню Орлеан.

– Така ли? – Детективът се почеса отстрани по челюстта. – Много нелепо място, за да оставиш там когото и да било. Няма как да се отиде

в Ню Орлеан от Колиър Сити.

– Нима? Е, това не ме засяга – грубо каза Хари. – Тя искаше да отиде в Колиър Сити и аз я закарах там.

– Даа. Човек никога не знае с жените – те са странни животни. Как споменахте, че се казва?

– Глори Дейн.

Хемърсток извади пакет „Лъки Страйк“. Тръсна една цигара навън и я предложи на Хари, но той поклати глава. Полицаят затъкна цигарата между тънките си устни, извади клечка ветроупорен кибрит и я драсна от нокътя на палеца си.

– Като че ли вие и мисис Дейн сте се карали, преди да напуснете хотел „Флорида“ – подметна той. – Моята празноглавка получила оплакване от едно бунгало в съседство с вашето. Вярно ли е това?

– Не си спомням – отвърна Хари, насила заставяйки себе си да срещне пронизващите го очи. – Възможно е. Доста често имахме кавги. Затова се и разделихме.

– И ние с жена ми се разправяме, но аз така и не успях да се отърва от нея – рече Хемърсток и се ухили. – Ами, петдесетте долара са у мен. Може би е по-добре да ги предам на вас. Не съм в състояние да ходя чак в Колиър Сити. Чака ме работа.

– Вие решавате – рече Хари. – Аз й дадох парите, така че петдесетакът си е мой, но няма как да го докажа.

– Ще ми дадете ли разписка?

– О, разбира се, че ще ви дам разписка.

Детективът извади бележника си, надраска нещо на една страница, откъсна я и я връчи на Хари заедно с парче молив. Той подписа листа и му го върна. Хемърсток протегна пет банкноти по десет долара.

– Благодаря ви за труда, който си направихте – обади се Хари. – Сигурно няма да е зле да пратя нещичко на сестра ви. Какво ще кажете за двадесет долара?

Полицаят поклати глава.

– Не, не би ги приела. Страшно е надменна, като се има предвид колко е тъпа. Задръжте ги, сигурно ще ви влязат в работа. – Той внимателно заразглежда открития „Кадилак“. Ваша ли е колата?

– Не – отвърна Хари като отвори вратата на бунгалото и влезе заднешком в стаята.

– Красива вещ – констатира Хемърсток. Погледна към Хари и се засмя. – А вие май сте бързак. Едва се е облякла предишната, и вече се съблича новата, а?

– Довиждане и благодаря – сковано рече Хари и хлопна вратата под носа му.

III

Докато Хемърсток вървеше по асфалтовата алея към мястото, където беше паркиран прашният му „Линкълн“, Хари и Джоан стояха на прозореца и го наблюдаваха иззад пердето. В бунгалото цареше многозначителна, мъртва тишина и когато „Линкълн“-ът изчезна, Джоан се отдели от рамото му и отиде при тоалетната масичка.

Хари чувстваше напрежението в стаята. Даваше си сметка, че то не се дължеше изцяло на посещението на детектива. Имаше усещането, че част от него иде от Джоан.

Опитвайки се да говори небрежно, той накратко ѝ разказа, защо беше идвал Хемърсток.

– Не разбирам как Глори е позволила на онази червенокоса глупачка да допусне подобна неточност – рече ѝ. – Тя обикновено е много прецизна. Не познавам някой, който да си прави сметката по-добре от нея.

Джоан не каза нищо. Отвори дамската си чанта, извади гребен и започна да оправя косата си. Хари я погледна изпитателно и остана смаян колко бледо и разстроено беше лицето ѝ. Той все още беше под въздействие на нервния срив от посещението на полиция. Съзнаваше, че трябва да направи усилие и да си възвърне самообладанието. Беше явно, че Джоан е потисната от нещо, и беше длъжен да разбере какво е то.

– Е, вече сме сами – продължи той, опитвайки се да смекчи атмосферата. – Ела, Джоан! Остави ме да ти покажа колко те обичам...

– Трябва да се прибирам – отвърна тя. Гласът ѝ звучеше сухо, докато вземаше ръкавиците и чантата си.

– Не можеш да си тръгнеш веднага. Ти току-що дойде! Имаш много време. – Хари се приближи до нея, заобикаляйки леглото, но тя заотстъпва назад с толкова напрегната физиономия, че той се закова на мястото си. – Какво има? Какво ти е? Защо изглеждаш така?

Тя го погледна с разширени, стреснати очи.

– Нещо не е наред – отвърна Джоан. – Защо се уплаши от онзи полицай?

– Да съм се уплашил ли? – Хари понечи да се усмихне, но чувстваше устните си като вкаменени. – Не. Бях объркан. Мислех за тебе...

– Не, Хари! Онзи те паникьоса.

Той изтри изпотеното си лице – главата му се пръскаше от притеснение. Трябваше да бъде внимателен. Ако тя заподозреше, че нещо наистина не е както го беше представил...

– Добре де, може и да ме е изплашил – каза и се опита да се усмихне. – Няма нищо необичайно в това, нали? Не исках да те завари тук с мене. Ами ако съобщи на баща ти? Нима това не е достатъчно човек да си загуби ума?

– Защо ще предупреждава баща ми?

– Допустимо е, нали? Във всеки случай, мислех за тебе. Бях се шашнал.

– Искам истината, Хари! – рязко настоя тя. – Защо му каза, че си заркарал Глори в Колиър Сити, след като на мене ми заяви, че си я качил на влака за Мексико Сити?

Хари усети как усмивката замръзна на лицето му. Сети се, че веднага след като бе затворил входната врата, тя сигурно е излязла от банята и през отворения прозорец е чула целия разговор. „Мисли! – рече си гневно. – Сега всичко зависи от една убедителна лъжа. Объркаш ли се, ще разбере, че нещо е станало. Мисли, глупако!“

– В Колиър Сити ли? – той успя да пусне една фалшива усмивка. – Ами че нали все нещо трябваше да му кажа? Не исках да узнае, че е отишла при брат си.

Сивите очи на Джоан се взряха в него притеснено.

– Защо?

– Какво значи това? Разпит с изтезания ли?

– Защо не пожела оня да узнае, че е отишла в Мексико Сити? – повтори тя, продължавайки да се отдръпва от него.

Мозъкът му усилено работеше. Трябваше да преодолее страха си. Неговата находчивост не го беше изоставила. Той седна на леглото и извади пакет цигари.

– Тайната не е моя, но знам, че ще съумееш да я запазиш – започна той. – Седни, за Бога, и недей да гледаш така, сякаш съм извършил нещо кой знае колко ужасно. Уверявам те, че не съм. Отпусни се, бебчо, и ще ти разкажа всичко.

Джоан мина покрай него, отиде до креслото и седна. Лицето ѝ все още беше възбудено, а очите тревожни и напрегнати.

– Нали си спомняш, когато ти казах, че Глори си имаше неприятности – рече Кари. – Споменах ти, че беше на прага на самоубийство о, когато я срещнах. Онова, което не съм ти обяснил, е защо беше закъсала. Полицията я търсеше. Никога не обели пред мене дума за причината,

поради която я преследваха. Не повярвах на онова ченге. Може тази басня за петдесетте долара да е истинска. И сигурно е, но нямах намерение да му казвам къде е отишла Глори. Доколкото разбрах, беше се добрал до описанието ѝ от сестра си. Като му съобщих, че е заминала за Колийър Сити – това беше първото име на град, което ми хрумна! – го пратих за зелен хайвер. Предполагам, че ще вдигне полицията в Тампа да я търси. Ако го сторят, значи не биха започнали издирване в Мексико Сити, нали?

Джоан гледаше някъде встрани. Тя нервно си играеше със закопчалката на чантата си.

– Ясно – рече тихо. – Да, естествено. Сега разбирам. Когато те чух да ми обясняваш, че била отишла в Колийър Сити, се смях.

– Но защо? – попита Хари с престорена небрежност. Долавяше, че не я е убедил, и това го правеше напрегнат и неспокоен.

– Защото все още не мога да повярвам, че би те напуснала по този начин – отвърна Джоан. – Тя те обичаше. Това си личеше по очите ѝ, по това, как те гледаше и как ми говореше за тебе. Жена с нейния характер не би се отказала толкова лесно от мъжа, когото обича. Това продължава да не ми дава мира.

– Но не съзнаваш ли – каза Хари, мъчейки се да не допусне нотка на отчаяние в гласа си, – че точно понеже ме обичаше, Глори не искаше да ми пречи? Обясних ѝ, че двамата с тебе смятаме да се оженим. Веднага щом разбра как стоят нещата, тя се оттегли по най-елегантния начин. О'кей, постъпила е благородно, но няма нужда да се прави събитие от това. В края на краищата тя си даваше сметка, че вътрешно съм скъсал с нея.

– Но ти ми каза, че се била заинатила. Спомена, че искала повече пари и че вероятно щяло да ти се наложи да ѝ дадеш целия си капитал, за да се отървеш от нея.

– Помня, че го казах. – Беше му все по-трудно да контролира нарастващото си нетърпение. – Първоначално смяташе така, но после промени становището си. Разбра, че е излишна. Премисли всичко и когато ѝ заявих, че ще ѝ дам колкото иска, се съгласи да вземе само две хиляди долара.

Джоан се сгуши в креслото.

– Не ти ли е мъчно за нея, Хари? Въпросът го завари неподготвен.

– Ами да... Мъчно ми е, естествено, но няма никакъв смисъл двама души да си опропастват взаимно живота, нали? Тя ще го преодолее. Оставил съм ѝ малко сухо, а освен това има и брат, който ще се

погрижи за нея. Хайде да забравим тази история, Джоан.

– Какъв е брат й?

Ръцете на Хари се свиха в юмруци. Успя някакси да каже спокойно:

– Нямам представа. Не съм я питал. Има ли някакво значение?

– Не, мисля, че не. Е... – тя се изправи. – Трябва да вървя.

Той се изправи и тръгна към нея, но тя го изпревари и стигна до вратата. Явното ѝ нежелание да му позволи да я докосне го изпълни с безпокойство и потиснатост.

– За Бога, Джоан... нима не изяснихме това недоразумение? – попита Хари с раздражение.

– Да, разбира се. Ще се видим утре. Сега нямам време за разговори. Трябва да се връщам.

– Добре. Ще ти позвъня към десет часа. Предстои ни да се срещнем с агента по недвижимите имоти. Ами баща ти? Мислиш ли, че е време да се запозная с него? Ще ми се незабавно да се заема с бизнеса. Няма смисъл да протакаме.

– Ще видя какво мога да направя.

Хари пристъпи към нея, но Джоан отвори вратата на бунгалото и бързо тръгна към „Кадилака“. Когато той застана на прага, тя вече се беше качила в колата. Остана пред вратата, загледан в нея. Тя запали мотора, махна за довиждане, без да го погледне, и изчезна.

Хари поседя още малко на вратата с неподвижно лице и погълнат от мисли мозък, след което влезе отново вътре и затвори. Настани се в креслото, наля си поредното уиски и го пресуши.

Какво ли я беше прихванало, чудеше се той. Версията му беше убедителна. Трябваше да ѝ се стори правдоподобна, но все пак да си тръгне по този начин... Какво ли ѝ беше станало?

Изправи се рязко, прекоси помещението и отиде до огледалото, което висеше на стената. Застана пред него и се вгледа в отражението си. Онова, което видя, го шокира и му даде отговора на неговия въпрос. Изпитото, побеляло, лъщящо лице с потънали в орбитите очи, изтънелите от ожесточение устни, кожата, която изглеждаше прекалено силно изпълната върху лицевите кости – нищо не напомняше физиономията, с която беше свикнал. Това беше образ на подплашен човек с нечиста съвест.

Тихо изруга.

„Нищо чудно, че я хвана страх“ – помисли си Хари. Трябваше да се съземе. Не можеше да си позволи повече да изглежда по този начин. Прекара език по изсъхналите си устни. Дали не я беше пропъдил зави-наги? Извади носна кърпа и избърса лицето си, внезапно осъзнал, че

целият е облян в ледена пот. Влезе в банята, хвърли дрехите си и се пъхна под студения душ. Остана под него, докато не започна да диша на пресекулки, сетне се изтри енергично с груба хавлиена кърпа и отново се вгледа в отражението си. Изглеждаше малко по-добре, но физиономията му все още пазеше познатото измъчено, мъртвешко изражение на ужас.

„От какво си се уплашил така, глупако? – питаше се той, докато се блещеше срещу огледалото. – Няма да я намерят. Нищо не могат да ти направят, ако не открият Глори, което пък надали е възможно. На онова място никой не е стъпвал от месеци. В противен случай щеше да видиш следи от хора. Никой никога няма да отиде там!“

Тогаваш изведнъж краката му омекнаха и той седна като подкосен на ръба на ваната. Все пак един човек беше ходил там... Един тип, който беше наблюдавал свадата им, беше се прокраднал от гората и я беше убил, после се беше промъкнал обратно, като бе заличил следите си. Беше останал в шубраците, шпионирайки го как погребва Глори. Какво му бе попречило да се обади на полицията от някоя телефонна кабина и да съобщи, че го е видял да я заравя?

Известно време Хари седя неподвижен. По-рано не беше се сетил за това. Почиваше вцепенен, заслушан в ударите на сърцето си, като в същото време се опитваше да прецени как би било най-добре да постъпи. Тогаваш даде сметка, че може да направи едно единствено нещо: да отиде до мястото, да изрови трупа на Глори и да го скрие някъде другаде. Така, ако убиецът позвънеше в полицията и онези отиде да проверят, като не намереха нищо, щяха да си помислят, че е било номер.

При мисълта, че ще ходи дотам и ще държи в ръцете си тялото на Глори, го прониза ледена тръпка, но той разбираше, че няма как да не го направи. Друг изход не съществуваше. Бъдещето му зависеше от това, полицайте да не я открият.

Хари навлече дрехите си. Ръцете му трепереха толкова силно, че едвам закопча копчетата на ризата си.

Щеше да тръгне веднага щом се здрачеше след около час. Когато пристигнеше на мястото, щеше да е тъмно.

Щеше да свърши работата на спокойствие, да сложи трупа в колата и да продължи по крайбрежния път, докато не намери безопасно кътче да го зарови.

Отвори вратата на банята и прекрачи в спалнята. Тогаваш изведнъж се закова на място. Кръвта сякаш се съсири във вените му, сърцето му спря, сетне заби лудо.

Срещу него в креслото седеше Борг, килнал черната си износена шапка на тила, с тлееща цигара между дебелите устни, скръстил дебели-те си, кирливи ръце върху своите масивни бедра.

IV

През последните двадесет и четири часа Борг се беше изличил от паметта на Хари. Да го види седнал в креслото, му дойде като убийствен удар в слънчевия сплит. Той стоеше парализиран, с леко отворена уста, облещил очи, а сърцето му прескачаше.

Борг го наблюдаваше. Доставяше му удоволствие да съзерцава откровения страх по неговото лице.

В продължение на няколко минути двамата мъже се изучаваха взаимно с поглед, после Хари започна постепенно да се съвзема от първоначалния шок. Нямаше никакви илюзии относно Борг. Този отвратителен звяр беше опасен като гърмяща змия, но далеч по-безмилостен. Съзнаваше, че неговият страх и реакцията му при вида на наемния убиец представляваха безусловна капитулация. Безсмислено бе да се опитва да блъфтира, да се преструва, че не е Хари Грийн. Борг сигурно знаеше всичко.

Сети се за пистолета си в жабката на паркираната отвън кола и се прокле, че беше проявил такава небрежност – да се лиши от прекия достъп до оръжието! Не че пистолетът би му помогнал в този момент. Борг можеше да борави с оръжието много по-бързо от него.

– Здравей, Грийн! – поздрави го онзи с дрезгавия си, хъхрещ глас. – Обзалагам се, че не си очаквал да ме видиш отново, какво ще кажеш? Седни на леглото. Двамата трябва да обсъдим някои неща.

Движейки се като лунатик, Хари отиде до леглото и седна. Подпря ръце върху коленете си и зяпна Борг.

– Наистина ли се пошегува със себе си, че ще се откачиш от мене? – продължи той, присвил очи заради цигарения дим, който се извиваше на спирали пред тлъстото му лице.

Хари не отвърна нищо. Дори да искаше да говори, устата му беше прекалено суха, за да излезе от нея някакъв звук.

– Следвам те, откакто офейка от летището в Оклахома Сити – добави Борг. Той изгаси цигарата си в подлакътника на креслото, прогаряйки дупка в тапицерията. – Позабавлява се, нали? Приятелката ти ми харесва.

– Какво искаш? – успя да произнесе Хари.

Вълча усмивка разкри потъмнелите зъби на Борг.

– Предлагам нещо за продан, треперко. Нещо, от което имаш крещяща нужда.

Хари го изгледа втренчено.

– Какво имаш предвид?

– Притежавам един автомобилен гаечен ключ с полепнали кръв и коса по него и с пълен комплект от твоите пръстови отпечатащи. Помислих си, че може би ще искаш да го купиш.

Хари смяташе, че вече е преодолял шока, но предложението го изпрати на нокти. Плувна целия в пот. Значи Борг е убил Глори!

Ама че е глупак, да не се сети по-рано за него! Но защо онзи не го беше очистил още тогава? Можел е да го застреля, докато погребваше Глори. Никой нямаше да чуе изстрела, никой нямаше да разбере.

– Значи ти си този, който я уби – произнесе дрезгаво той.

Борг се усмихна.

– Точно така – отвърна му. – Беше си го заслужила. Само ние с тебе знаем, че аз съм я убил. Ченгетата ще си помислят, че си го направил ти, ако я изровят. Но ако им дам гаечния ключ, те направо ще са сигурни, че е твое дело. Искаш ли да го купиш, приятелче?

Мозъкът на Хари започваше да си възвръща функциите. „Трябва да спечеля време“ – каза си той. Ако успееше само по някакъв начин да надхитри този мастит убиец... Това беше единствената му надежда да оцелее.

– Да – рече той. – Ще го купя.

– Предполагам, че няма да имаш нищо против – отвърна Борг и дебелия му устни се накъдриха в подигравателна усмивка. – Ще ти струва петдесет хиляди долара, но си е чиста евтиния.

Тогава Хари разбра защо не му е видял сметката на плажа. Борг е искал първо да върне парите на Дилейни.

– Нямам толкова – рече той. – Ще ти платя четиридесет хиляди. Това е всичко, което остана.

Борг поклати глава.

– Дилейни си иска обратно всеки цент. Щом не разполагаш с толкова, ще трябва да вземеш от приятелката си. Нея бълха я ухапала. Тя си пада по тебе, мой човек. Наблюдавах ви онзи път... Червива е с мангизи, между другото.

– Няма да ми даде пари – каза Хари. – Не мога да я моля за такава нещо.

Борг сви рамене.

– Както обичаш – рече той. – Или петдесет бона, или гаечният ключ отива при ченгетата. Искам сухото до утре вечерта.

„До утре вечерта!“ – помисли си Хари. Това щеше да му осигури двадесет и четири часа, за да измъдри някакъв план как да се измъкне от кашата.

– Ще видя какво мога да направя – каза той. – После какво ще стане?

Очите на Борг се притвориха.

– Ще си получиш гаечния ключ. Това е, което ще стане.

– Откъде да знам, че няма да ме измамиш? – попита Хари, фиксираше съсредоточено наемния убиец.

Борг се засмя.

– Няма откъде. Ще трябва да ми се довериш по същия начин, по който Дилейни се довери на тебе.

„Иначе казано, след като си получи парите, Борг ще ме убие“ – разсъждаваше Хари. Какво пък, тази игра сигурно можеше да се играе и от двама души.

– Няма да видиш парите, преди да получи инструмента – заяви той.

– Няма проблеми! Аз също няма да се разделя с гаечния ключ, докато не ми снесеш мангизите, така че сме на едно мнение – отвърна Борг. – Ще се срещнем утре вечер в десет часа. Ти ще донесеш парите, а аз желязото.

– Тук ли ще се видим? Онзи поклати глава.

– Не, няма да е тука. Ще се срещнем на плажа – там, където скри момичето. – Неговите малки свински очички сякаш претършуваха бледото лице на Хари. – Така, ако решиш да ме преметнеш или на мене ми се прииска да ти свия някой номер, няма да има свидетели, каквото и да се случи.

Хари изтръпна. На онзи пуст плаж, отдалечен на много мили от света, щеше да се уповава само на своята съобразителност, за да се спаси. Вече беше сигурен, че Борг се кани да го убие.

– На твое място – продължи дебелакът – не бих опитвал никакви двойни игри. Чакай да ти покажа нещо, треперко. – Той вдигна дясната си ръка. – Гледай!

Хари долови движението като цяло, но то беше прекалено бързо, за да бъде проследено в детайли. В ръката на Борг се появи един тридесет и осем калибров автоматичен пистолет, който сякаш се беше материализирал от въздуха.

– Разбра ли ми намека? – попита той и се ухили. – Пълен съм с подобни трикове. Попадал съм на типове, които са си въобразявали, че ще ме надхитрят. Хрумваха им всевъзможни идеи, но нещо винаги се изпортваше в последния момент. Така че внимавай, приятелче. Не се опитвай да се правиш на тарикат с мене. – Пъхна оръжието в кобура и се изправи. – Утре вечер в десет! Ако не дойдеш, ще изпратя гаечния ключ на ченгетата. И носи или петдесет бона, или нищо... Загряваш ли?

Хари кимна.

– Да.

– Не се опитвай да се изпариш – рече Борг и отвори вратата на бунгалото. – Ако не те намеря аз, ще те открият полицаите. Помниш ли какво ти каза тя, мой човек? Налапал си кукичката и няма да се откачиш от нея. Този път въдицата не е нейната, а моята. – Той прекрачи навън в съгъстващия се мрак и тръгна през тревата към бунгалото си.

Хари се приближи до прозореца. Проследи с поглед Борг, докато изчезна в къщичката си, после дръпна щорите, запали лампата и отиде до масата, върху която стоеше шишето с уиски. Наля си юнашка доза, гаврътна я, напълни отново чашата и чак тогава седна в креслото.

„Ето че свалихме картите“ – каза си той. Ако успееше да се справи с Борг, щеше да се е отървал окончателно. Не се и съмняваше в намеренията му. В момента, в който му връчеше петдесетте хилядарки, онзи щеше да го убие. Беше сигурен, че Борг копнее да се завърне при Дилейни с парите и с новината, че ги е очистил и двамата с Глори. Всичко това означаваше, че Хари щеше да е в безопасност докато петдесетте хиляди са у него. Беше малко вероятно тлъстакът да го нападне от засада, да го застреля в момента на появяването му, докато не се убеди, че носи парите. Веднага щом доларите сменеха притежателя си и Борг ги провереше, Хари щеше да се превърне в труп.

Ако искаше да види поражение на Борг, трябваше да нанесе удара си или преди парите да преминат от ръка в ръка, или в момента на самото им предаване. Беше сигурен, че след размяната не би бил в състояние да се справи с „коэффициента на полезно действие“ на Борг като убиец. Той щеше да е уязвим единствено в мига, в който се усъмнеше, че наистина получава парите, и това бе единствената възможност да бъде пречукан.

Втрънен в отсрещната стена, Хари взе да обмисля как да надхитри Борг. Най-после намери решението. Щеше да бъде хазартен трик, който я успееше, я не, но рискът беше умерен, а главата му не можеше да роди

друг план. Знаеше, че е безнадежно да се мери с Борг в бързината с револвера. Едничкият му шанс бе да го изненада. От изненадата зависеше дали ще успее да спаси живота си.

Когато взе решение, тъкмо минаваше девет часа. Беше се стъмнило. Хари угаси лампата и прекоси стаята, за да надзърне от прозореца. В бунгалото на Борг не се виждаше никаква светлина, но той беше убеден, че дебелият главорез макар и невидим, е на прозореца – дебнеш и изчакващ.

Каза си, че поне нямаше да му се налага да ходи до плажа и да изравя трупа на Глори. Ясно бе, че Борг ще го проследи, където и да отидеше сега, така че беше безсмислено да я погребва другаде.

Излезе навън, качи се в колата си и я вкара в гаража, който беше на няколко ярда от бунгалото. Изключи фаровете, отвори жабката и извади своето четиридесет и петкалиброво пушкало. Хладината на дръжката на пистолета му вдъхна лека увереност. Той го пхна в задния си джоб, като си помисли, че Борг едва ли би успял да го види какво прави. Слезе от автомобила, затвори вратите на гаража и се запъти към ярко осветения ресторант отсреща.

Даде си сметка, че докато бута летящата врата на заведението, Борг може да види силуета му под силно светещия надпис на входа. Това не го притесни. Даже напротив – нека онзи е наясно с действията му.

Ресторантът беше почти празен. Само четири двойки продължаваха да се хранят бавно и с наслада. Никой не му обърна внимание, докато отиваше към другия край на салона, нямаше да се вижда през незакритите от пердетата прозорци. Седна на ъгловата маса.

Приблужи се някакъв келнер с кисната и отегчена физиономия и подаде на Хари менюто. Той си поръча стек, пържени картофи по френски и салатата. Когато келнерът понечи да си тръгне, Хари го спря.

– Бих искал да ви помоля за една услуга, докато приготвят стека – каза той и извади две банкноти по пет долара. Плъзна ги по масата към сервитьора. – Това е за евентуалните затруднения, които ще ви създам.

– Заповядайте, сър. – Келнерът взе банкнотите и ги прибра. Беше започнал изведнъж да прелива от любезност. Наведе се над Хари с почтително изражение. – С какво мога да ви бъда полезен?

– Имам нужда от пет дъсчици – три с размери дванадесет на шест инча и две с размери три на шест инча. Смятате ли, че ще можете да ми ги осигурите?

Сервитьорът изглеждаше озадачен.

– Ами не знам. Вероятно нашият дърводелец ще може да реши

въпроса, ако не си е отишъл. Ще го попитам.

Хари извади още една банкнота от пет долара от портфейла си и му я подаде.

– Занесете това на дърводелеца. Не искам да работи без пари. Ще ми трябват също десетина половинчови пирони, един чук, свредел и резбарски лък. Става ли?

Келнерът погледна Хари така, сякаш искаше да му подсказе, че е мръднал.

– Смятате да купите инструментите ли?

– Не. Само ще ги взема назаем. Ще ви ги върна утре.

– Искате пет дъсчици, от които три с размери дванадесет на шест инча и две с размери три на шест инча, един чук, свредел, десетина половинчови пирона и резбарски лък. Нали така? – повтори той.

– Точно така. Ако е възможно, вземете също и около един фут дебел меден проводник.

– Ще видя какво мога да направя – отвърна сервитьорът и се отдалечи по посока на кухнята.

Хари запали цигара и загледа в срещуположната част на салона едно тъмнокосо сексапилно момиче, което разговаряше с някакъв мършав мъж с изпъкнали скули. Не виждаше ясно момичето, но втренченият му поглед, отправен към него, толкова го смути, че то завъртя стола си и се обърна с гръб към Хари.

След двадесетминутно чакане келнерът поднесе стека. Съобщи му, че е разговарял с дърводелеца, който щял да приготви дъсчиците, докато Хари си свърши вечерята.

– Аз съм в бунгало 376 – каза Хари. – Бихте ли ми ги донесли заедно с инструментите и една бутилка скоч? Държа да покриете дървото и инструментите с някаква салфетка, така че да не се виждат. Ще го направите ли?

Келнерът го изгледа смаян, кимна и каза, че ще дойде, след като Хари приключи с храненето.

Той обаче не бързаше с вечерята. Имаше да премисля много неща. Първото, което трябваше да направи сутринта, бе да изтегли целия си капитал веднага щом банката се отвори. Не биваше да допусне Борг дори за миг да помисли, че се кани да го изиграе. Трябваше да убеди Джонан да му даде назаем още десет хиляди, които щяха да изтеглят от нейната банка. Питаше се с безпокойство дали тя ще му заеме сумата. Беше сигурен, че Борг ще го държи под око, и беше от първостепенна важност той да не събуди у него подозрение. Ако смяташе да го надхитри,

щеше да се наложи да го упои със собственото му усещане за недосегаемост, да притъпи неговата остра като бръснач бдителност. Успееше ли да направи това, щеше да му се открие шанс да го пречука.

След като се нахрани, Хари се върна в бунгалото и седна да чака. Десет минути по-късно дойде келнерът от ресторанта. Той беше спазил точно инструкциите на Хари. Носеше табла, покрита с бяла салфетка, под която имаше пет парчета дърво, чук, резбарски лък, свредел, няколко гвоздеа и парче медна жица. В другата ръка държеше бутилка скоч.

Хари му благодари и го отпрати. После заключи вратата, занесе дъсчиците на масата и стъкми от тях една кутия без капак. Извади от задния си джоб автоматичния пистолет и го сложи вътре. Направи върху дървото белег с молив в единия край на кутията и втори белег в самия център на дъното ѝ. Махна пистолета и с помощта на свредела и на резбарския лък проби два малки отвора на местата, които беше отбелязал. Постави отново оръжието в кутията и провери измерванията си. Цевта на пистолета леко се допираше до крайната дупка. През отверстието на дъното можеше да се достигне спусъка.

Доволен от точността си, Хари прикрепи оръжието за дъното на кутията с парчето жица. След това я нагласи върху дланта си, притискайки я от двете страни с палеца и кутрето. Беше елементарно да пхне показалеца си през отвора на дъното и да свие пръста около спусъка. Установи, че не е направил дупката достатъчно широка, за да може да го дръпне. Отвърза пистолета, извади го от кутията и разшири отверстието. После го намести, стегна го с жицата и направи нов опит. Този път нямаше никакви проблеми при дърпането на спусъка. Изкара още веднъж оръжието и седнал на леглото, внимателно го смаза и го почисти. След това отвори опаковка патрони и с джобното си ножче изрязва по една бразда върху краищата на четири куршума, като леко разтвори мекото олово, за да се получи грубо подобие на дум-дум. Хари зареди пистолета с тези патрони, вкара един в цевта, след което за пореден път го прикрепи във вътрешността на кутията.

Доволен от свършената работа, прибра кутията в едно от чекмеджетата на скрина, почисти боклука, който беше направил върху масата, загъна инструментите в салфетката и остави пакета върху тоалетната масичка.

Съблече се и се пхна в леглото. Наля си още едно уиски, изпи го и угаси лампата.

Лежейки в тъмнината, Хари мислено проследяваше плана си. Знаеше, че от неговия успех зависят животът и бъдещето му, и

отговорността го караше да се чувства напрегнат и нервен. Щеше му се сега до него да бе Глори, за да му вдъхне увереност и да разсее страховете му.

Едва в този момент осъзна колко много щеше да му липсва. Не смееше да се довери на Джоан. Даваше си сметка, че отсега нататък, дори да успееше да премахне Борг и да си спестеше неприятностите с полицията, нямаше да има никой, с когото да споделя съмненията си, на когото да се облекне; никой, който да мисли за него, когато е в беда, както беше правила това Глори.

Когато най-сетне заспа, му се присъни, че Глори е в стаята, седнала е пред тоалетната масичка и си разресва косата. Видяше отражението на лицето ѝ в огледалото. Изглеждаше весела и щастлива както онази сутрин преди да ѝ заяви, че тръгва на лов за диамантите. Но щом я заговори, тя нито се обърна, нито даде вид, че го чува, а когато се опита да стане от кревата и да се приближи до нея, установи, че не е в състояние да се помръдне – сякаш някаква сила го притискаше надолу.

Събуди се и чу как я вика по име. По лицето му се стичаше ледена пот, а сърцето му щеше да се пръсне от страх.

ОСМА ГЛАВА

I

След като остави „Буика“ на един паркинг на Бей Шор Драйв, Хари тръгна по централната улица към главния вход на хотел „Екселсиор“, където трябваше да се срещне с Джоан на обяд.

Вече беше ходил до банката, в която бяха парите му, и себе споразумял да имат готовност да му осребрят тридесет хиляди долара срещу безименни бонове същия следобед. Беше изтеглил десет хиляди в брой и сега носеше сумата в една кожена чанта за документи.

Докато се договаряше с банковия касиер за боновете, забеляза, че в банката влиза Борг.

Дебелакът го удостои с лукава, подигравателна усмивка. Беше останал само колкото да проследи от разстояние как чиновникът попълва разходния ордер и го дава на Хари за подпис, след което бе излязъл и до момента нямаше и следа от него.

Но Хари беше убеден, че Борг е някъде наблизо, и като крачеше напред-назад пред хотела, изпитваше усещането, че онзи продължава да го държи под око, сякаш разтворил се в претовареното улично движение и сред тълпите, които пъплеха по „стъргалото“ и тротоарите.

Внезапно съзря открития кремав „Кадилак“, който, бавно се приближаваше с потока от автомобили. Застана на бордюра, за да го изчака. Щом Джоан спря, той отвори вратата и се качи.

Вгледа се в нея с безпокойство. Беше бледа, а под очите имаше тъмни кръгове. Личеше си, че продължава да е точно толкова напрегната и тревожна, колкото беше предишната вечер, когато се разделиха.

– Нали не съм закъсняла? – попита тя, вмъквайки се отново във вълната от коли.

– Точно дванадесет е. Хайде да се измъкнем от тази лудница и да отидем някъде, където ще можем да разговаряме – предложи Хари. – Завий тука наляво. Да отидем до училището по голф. Там можем да обядваме, ако си съгласна.

– Добре.

Пътуваха мълчаливо до 27-о Югозападно Авеню. Хари не сваляше очи от дясното външно огледало за обратно виждане. Зърна колата на Борг, която зави по авенюто тъкмо когато стигнаха до пресечката с

Флеглър Стрийт.

– Говори ли с баща си? – попита той безцеремонно.

– Не. – Джоан изобщо не погледна към него. – Днес е зает.

Хари притеснено се размърда. Стрелна я с очи, питайки се какво ли става в душата ѝ.

– Изглеждаш така, сякаш не си спала особено добре миналата нощ – каза той. – Все още ли продължаваш да се тревожиш безпричинно, Джоан?

– Де да беше без причина! Ти да не би да си успял да заспиш? – отвърна тя и намали скоростта при входа на игрището за голф. Зави с колата по частния път, после даде газ и се понесе бързо напред. Никой от тях не обели дума, докато не паркираха пред сградата на клуба. Тогава Джоан рече:

– Да се качим на терасата.

Както слизаше от колата, Хари хвърли поглед назад към правата автомобилна алея, която беше връзката с главния път. От Борг нямаше ни следа.

Тръгна след Джоан по обточената с бегонии пътека. Заобиколиха постройката и се изкачиха на просторната тераса с подредени по нея маси и ярки летни чадъри. Там имаше не повече от пет-шест души и не представляваше никакъв проблем да си намерят уединена маса. Дватама се настаниха и когато келнерът дойде, Хари поръча само едно двойно уиски, понеже Джоан заяви, че не искала нищо.

Изчакаха да бъде поднесено питието и тогава Хари каза:

– Кога смяташ, че ще бъдеш в състояние да поговориш с баща си?

Що се касае до мене, аз не бих искал да губя повече време.

Тя зараглежда ръцете си и се намуси.

– Нямам намерение да обсъждам с него каквото и да било сега, Хари.

Той се почувства така, сякаш някой го беше ударил в диафрагмата.

– Искаш да кажеш, че се отказваш от проекта ли?

– Да, това е, което искам да кажа. Извинявай, но не мога да се включа в него сега.

– Но аз разчитах на тебе, Джоан – каза Хари пресипнало. – Бяхме уточнили всичко. Защо си променила мнението си?

– Баща ми има доверие в моята способност да преценявам – отвърна му тя, загледана към отдалечения равен пасаж от игрището, където четирима мъже вървяха към осемнадесетата дупка. – Той никога не подлага на съмнение онова, което правя или искам да направя. Би ме

подкрепил, ако го помоля да вложи пари в някакъв бизнес. Би повярвал на думите ми, че инвестицията е разумна. Това ме поставя в деликатно положение. Не бих могла да му кажа, че проектът е издържан.

Хари усети, че кръвта се качва в главата му.

– Не разбирам – остро рече той. – Знаеш, че замисълът е добър, Джоан. Защо да не можеш да му го кажеш?

– Проектът е повече от печеливш – спокойно отвърна тя и неочаквано срещна погледа му, – но вече не съм сигурна дали ще си остане такъв, ако с разгръщането му се заемеш ти.

Хари почувства как започва да пребледнява.

– Да не би да намекваш, че не ме обичаш?

Тя поклати глава.

– Не казвам такова нещо. Любовта няма нищо общо с това, Хари. Баща ми винаги е твърдял, че бизнесът и чувствата не бива да се смесват. И е прав – наистина не бива!

Той прокара пръсти през косата си. Каза си, че без подкрепата на Гейнър няма да стигне доникъде. Щеше да му се наложи да се задоволи с покупката на един-единствен самолет, който щеше да му гарантира безброй главоболия и оскъден поминък.

– Но защо се отметна? Защо си се настроила против мене? – попита я.

– Изведнъж ме споходи прозрението, че не знам нищо за тебе – отговори Джоан. – Съзнавам, че се държах много лошо, но въобще не биваше да ти позволявам да се любиш с мене. Ти направо ме помете. Помислих си, че си прекрасен човек, но вече не съм убедена. Вчера разкрих две неща за тебе: че те е страх от полицията и че си лъжец. Не бих влязла в съдружие с мъж, на когото не може да се има доверие.

С трепереща ръка Хари вдигна чашата си и пресуши половината от уискито.

– Браво! Много хубаво! – Възмущението му звучеше фалшиво. – Значи съм лъжец и не може да ми се вярва. Не го очаквах от тебе!

– Какво направи на Глори Дейн? – тихо попита Джоан, впила очи в неговите.

Хари усети как лицето му плувна в пот.

– Направил ли? Какво искаш да кажеш?

– Това, което казвам. Какво й направи?

– Не съм й сторил нищо – отвърна той и се наведе напред със свити юмруци. – Казах ти, че я качих на влака за Мексико Сити. Замина при брат си.

– Ще ми дадеш ли адреса на брат й, за да разбера дали е пристигнала там?

– Щях да ти го дам, ако го имам – рече Хари като извади носна кърпа и си избърса лицето. – Обаче не. Нямам представа къде живее брат й, а и пет пари не давам.

– Видя ли я да се качва във влака?

– Да. Слушай, Джоан...

– В колко часа тръгваше по разписание?

Хари моментално усети клопката. Това беше нещо, което можеше да се провери. Прокле се, че й беше дал толкова подробни обяснения. Трябваше да направи справка за влаковете още когато първия път й каза, че Глори е заминала за Мексико Сити.

– Беше някакъв сутрешен час – отвърна той и посегна отново към чашата, за да прикрие смущението си. – За Бога, Джоан...

– Напълно сигурен ли си, че е било сутринта? – спокойно попита тя.

Остави чашата, без да докосне питието, и я погледна в очите. Беше го поставила натясно и каквото и да отговореше, щеше да е достатъчно, за да докаже, че лъже. Съзнаваше, че трябва да пренареди декорите и да й подхвърли някаква полуистина – с надеждата, че ще се хване.

– Добре... Глори не замина за Мексико Сити. Сега довольна ли си? – рече той ядосан.

Джоан продължаваше да го фиксира със студен и обиден поглед.

– Значи признаваш, че си ме излъгал?

– Да, излъгах те – каза Хари. – Съжالياвам. Ще ти разкажа какво се случи, щом толкова настояваш. Глори се вкисна, както ти бях споменал. Искаше тридесет хиляди долара, за да ме остави на мира. Щяла да отиде при баща ти и да му каже, че ми е любовница, ако не й дам парите. Отстъпех ли, нямаше да имам никакъв капитал, за да ти стана съдружник. Изпаднах в затруднено положение. Реших, че трябва да се откажа от тебе и да продължа с нея. Тя искаше да отидем в Ню Орлеан. Въобразяваше си, че двамата с нея ще успеем да завъртим там бизнеса с аеротакситата по-добре, отколкото тук. Стигнахме до Колийър Сити и тогава ми писна окончателно. Чувствах, че ако се огъна пред нея, ще разбия не само твоя и моя живот, но и нейния. Точно така й казах. Заявих й, че ако продължава да ме изнудва, ще започна да я изнудвам и аз. Предупредих я, че ще я издам на полицията. Трябваше да го направя още преди, но не исках да се стига дотам. Това я сепна. Тя се укроти. Накарах я да приеме две хилядарки и да обещае, че ще ме остави на мира.

Качих я на рейса за Ню Орлеан и се върнах тук. Това е цялата истина.

Джоан продължаваше да го гледа втренчено.

– Защо не я сподели с мене веднага, вместо да извърташ, че била заминала за Мексико Сити? – попита тя с безстрастен, равен глас.

– Не исках да те тревожа. Помислих си, ако ти кажа, че Глори е отишла при брат си, а не че е запитала към Ню Орлеан, ще ти бъде полесно да го възприемеш – уж поясни Хари, опитвайки се да скрие факта, че лъже отчаяно.

– Излиза, че сега тя е в Ню Орлеан?

– Така предполагам. Не знам. Оставих я на автобуса за Ню Орлеан. Нямам представа какво прави в момента, пък и не ми пука. – Той допи уискито си и остави чашата. – Не бихме ли могли да живеем без мисълта за тази жена? Аз съм скъсал с нея, тя е скъсала с мене. Обичам те. Искам да се ожена за тебе, да реализирам идеите си. Нима не е възможно да го постигнем?

– Не, не е – отвърна тя. – Разбираш ли, Хари, аз просто вече не знам дали мога да ти вярвам, или не. Със сигурност няма да вляза в съвместен бизнес с тебе. Не бих рискувала парите на баща си в каквото и да е начинание, ръководено от твоя милост. Дори няма да се омъжа за тебе, докато не се убедя, че действително казваш истината.

– Естествено, че казвам истината – сърдито възрази Хари. – Давам ти честната си дума, че...

– Защо тогава изглеждаш по този начин? От какво си уплашен? Нещо ти тежи на съвестта – рече Джоан. – Личи си от цял километър. Сякаш си извършил нещо ужасно. – Тя замълча, свила юмруци. – Досещаш се в какво започвам да те подозирам, нали?

Той я зяпна с мокро от потта чело.

– Не е вярно, Джоан! Кълна се, че не е вярно!

– Значи разбираш какво имам предвид?

– Не, не разбирам! Но не съм извършил нищо лошо. Трябва да ми повярваш!

– Боя се за тебе, Хари.

– Не е нужно. Казвам ти, че не съм направил нищо лошо. Длъжна си да ми вярваш, Джоан!

– Добре. Ще ти повярвам при едно условие – отвърна тя. – Вече не мога да приема честната ти дума. Наговори ми прекалено много лъжи, за да бъде другояче... Но съм склонна да се оставя да ме убедят фактите. Ако искаш, ела с мене до Ню Орлеан, за да мога да поговоря лично с Глори и да чуя нейната версия за цялата история. Тогава ще повярвам.

Но нито секунда по-рано! Ще дойдеш ли с мене в Ню Орлеан?

Хари се поколеба и колебанието му беше фатално. Джоан го наблюдаваше внимателно. Тя забеляза как очите му отбягнаха нейните, как лицето му помръкна, докато мозъкът му се напрягаше да намери изход.

Изправи се на крака.

– Добре, Хари – каза развълнувана. – Да спрем дотук. Не мисля, че ще се видим пак, във всеки случай не преди да доведеш Глори обратно в Маями. Ако си в състояние да го сториш, ще можем да продължим разговора.

Той съзнаваше, че това е краят на връзката им. Можеше да го прочете по израза на лицето ѝ. Започна да проклина и Глори, и себе си заради гибелта на единствената любов в своя живот. Стана, смазан напълно, и прекоси след нея терасата, после заобиколи постройката на клуба и стигна до паркинга.

Джоан спря до колата и го погледна в очите.

– Взemi на връщане такси, моля те – рече тя. Хари видя, че устните ѝ трепереха, а в очите ѝ имаше сълзи. – Предпочитам да не си с мене по обратния път.

– Не се притеснявай – отвърна той. – Чуй, Джоан, съжалявам, че стана така. Затънал съм до гуша, но не е това, което си мислиш. Все едно, вече можеш да научиш истината. Лъгах те, защото не исках да те загубя. Но сега това е без значение, защото си давам сметка, че вече съм те загубил. Глори е мъртва. Ти го подозираше, нали?

Тя силно пребледня и Хари помисли за миг, че се кани да припадне, но си наложи да не я докосва.

– Забъркал съм се с една банда убийци – приглушено продължи той. – Сам съм си виновен и не се оправдавам. Двамата с Глори извършихме обир. Сигурно си чула за него. Аз бях оня тип, който откъсна диамантите от самолета „Муунбийм“. Така се сдобих с петдесетте хиляди долара. Преди това няхах нито цент и такъв щях да си остана до гроба, ако не бях направил този удар. Преметнах онази сган и един от техните хора ме преследва. Той уби Глори на плажа край Колиър Сити. Сега е намислил да убие и мене. Ако имам късмет, може и да му попреча, но навярно няма да имам това щастие. Вероятно утре ще бъда мъртъв, но искам да знаеш, че те обичам. Ти си единствената жена в живота ми, която съм чувствал истински близка. Въпреки че се познаваме отскоро, брoените часове, прекарани с тебе, бяха най-щастливите, които някога съм преживявал.

– Моля те, недей ми казва нищо повече – каза Джоан с подрезгавял

глас. – Не искам да бъда въввлечена в тази афера. Колко наивно от моя страна да имам каквото и да било вземане-даване с тебе!

Тя се качи в колата и запали мотора.

Хари направи крачка назад с преbledняло лице.

– Сбогом, Джоан. Съжалявам. Не биваше да те наранявам по този начин, но те обикнах и продължавам да те обичам. Ще се радвам, ако ми пожелаеш късмет. Няма да ми е излишен.

Тя включи на скорост и бързо потегли, без да го погледне.

Хари остана, загледан след нея, разбирайки, че се разделя завинаги с най-скъпото същество в живота си.

От другата страна на пътя, седнал в автомобила си под сянката на дърветата, Борг пхна дебел пръст в ухото си и започна разсеяно да рови вътре. Неговото тлъсто, безскрупулно лице издаваше събудено любопитство.

II

Хари остана в сградата на голф-клуба докато не мина два часа. След като Джоан си отиде, той се върна на терасата и седна с празен поглед, вперен отсреща в един равен сектор от игрището. Беше вътрешно парализиран и изпълнен с горчиви мисли.

Не че обвиняваше Джоан, задето го беше напуснала. Тя беше постъпила разумно, разсъждаваше той. Не можеше да се очаква, че момиче с нейното положение ще се обвърже с него, след като вече знае истината. Възхищаваше се на нейната смелост да сложи точка. Беше му ясно, че тя го обича, така че решението ѝ едва ли бе взето безболезнено. Докато си мислеше за нея, изведнъж си даде сметка колко много бе изстрадала Глори през живота си. Вече разбираше какво означава да загубиш някого, който ти е близък – а това ѝ се беше случвало неведнъж.

Тя беше мъртва. Той самият можеше да бъде убит довечера. Не без изненада установи, че му е почти все едно дали ще оцелее, или не. Знаеше, че трябва да види сметката на Борг, за да си спаси живота, но се питаше няма ли да е по-добре, ако остави дебелака да си свърши работата, да се сложи край на всичко, вместо да доживее до своята кончина, като поеме върху съвестта си смъртта му.

Какво щеше да прави, ако успееше да очисти Борг? Имаше около петдесет хиляди долара, които представляваха прилична сума. Въодушевлението да се впусне в бизнеса с въздушните превози вече го беше

напуснало. Трябваше да помисли за нещо друго. Вероятно неговият първоначален план да се поогледа из Лондон, Париж и Рим би подсказал някакво решение. Ако убиеше Борг, за него щеше да е по-безопасно в Европа, където можеше просто да изчезне.

След повече от час непрекъснат размисъл Хари се отърва от мрачното си настроение и реши, че е безсмислено да вдига ръце като пораженец. В света има толкова много други жени, каза си той. Все още съществуваше път към щастието, ако успееше да се отърве от Борг.

Влезе в клуба и помоли управителя да му повика такси. Докато чакаше, изпи едно уиски и изяде един сандвич, а когато то пристигна, Хари каза на шофьора да го откара в неговата банка.

Борг, който дремеше в колата си, забеляза идването на таксито. Той го проследи от игрището за голф до центъра на града. Видя как Хари влиза в банката и излиза с издута чанта. Наблюдава го как говори с шофьора на таксито и как след това изминава пеша няколко ярда до Националната Калифорнийска банка. Онзи пропъзля подире му и паркира отвън.

Понеже знаеше, че Борг го следи, Хари трябваше да се престори, че тегли десетте хиляди долара, които се предполагаше, че идват от страна на Джоан. Той проведе няколкоминутен разговор с банковия касиер във връзка с условията за откриване на сметка, след което, като прецени, че е останал вътре достатъчно дълго, за да приспи подозрителността на Борг, каза на касиера, че ще дойде по-късно, и излезе отново на улицата. Поръча на таксиметровия шофьор да го закара на паркинга, където беше оставил колата си.

През цялото време автомобилът на Борг се намираще зад него. Той не правеше никакви опити да се прикрива.

Докато Хари плащаше на таксито пред паркинга, Борг спря до него и се подаде от прозореца. Двамата мъже кръстосаха погледи. Никой от тях не обели дума, докато другата кола не си тръгна. Тогава Борг каза:

- Днес ти беше труден ден, а приятелче?
- Да – отвърна Хари и стисна още по-здраво чантата.

Макар че се чувстваше що-годе защитен сред преливащата от хора главна улица, той нямаше намерение да рискува с Борг и съжали, че си беше оставил пистолета в бунгалото.

– Взе ли мангизите? – попита наемният убиец, вперил очи в чантата.

- Да, взех ги.
- Тя тръгна ли си?

– Да.

– Ти от нейната банка ли идваш сега?

– Точно така.

Борг кимна. Изглеждаше удовлетворен.

– Тя май не изглеждаше твърде радостна, а, мой човек? Не ѝ ли се услади да си даде паричките?

– Не беше възхитена – отвърна Хари с рязък и твърд глас.

– Е, няма значение, щом работата е свършена. Ще се видим довече-ра в десет. И без никакви лудории, нали?

– Същото важи и за тебе – рече Хари и като му обърна гръб, тръгна към колата си.

Борг го проследи с поглед, присвил очички, после даде газ и изчез-на. Докато Хари изкара автомобила си от претъпкания паркинг, от него вече нямаше и следа.

Върна се в мотела. Отскочи до офиса и помоли администраторката да прибере чантата му в сейфа. Докато вървеше към бунгалото си, забеле-ляза, че колата на Борг беше паркирана пред неговата къщичка. Предпо-ложи, че маститият главорез е на прозореца и го наблюдава иззад пердето.

Влезе в бунгалото затвори вратата и я залости. След това отключи чекмеджето на скрина, където беше сложил пистолета и кутията. Това, че нищо не беше пипано, го успокои и той заключи отново. Взе бански-те си гащета и една хавлия, излезе от бунгалото и се запъти към плажа.

Прекара следващите два часа в плуване и излежаване на пясъка, ре-шен да запази ума си бистър и да си наложи да не мисли за онова, което му предстоеше. На връщане към мотела се отби в бара и уби половин час с две уискита и вечерния вестник. Тъкмо минаваше седем часа, кога-то се прибра в бунгалото. Установи, че колата на Борг я няма. Обръсна се, взе си един душ и облече тъмен всекидневен костюм. После отиде в ресторанта, взе със себе си инструментите, които беше поискал назаем, като ги зави внимателно със салфетката, в случай че Борг продължаваше да го наблюдава. Вечеря, след което мина през администрацията и си прибра чантата.

Междувременно беше станало осем и половина и здрачът се спус-каше. Той се заключи в бунгалото, запали лампата и дръпна щорите. Из-вади от чекмеджето кутията с пистолета и я остави на масата. Чувства-ше стомаха си стегнат и му се гадеше. Беше успял до момента да запази съзнанието си незамаглено от опасения за онова, което предстоеше да се случи през следващите два часа. Но когато погледна към оръжието в

дървената кутия, истината за неговото критично положение се стовари с пълна сила отгоре му. Трябваше да отиде сам на плажа, където щеше да го чака Борг. Единият от тях щеше да преживее срещата. Онзи плуваше изцяло в свои води. Беше професионален убиец. Всичко, на което Хари можеше да разчита, беше елементът на изненада и надеждата, че Борг няма да го убие, преди да се увери, че наистина е донесъл парите.

Хари си наля юнашка доза уиски, с чиято помощ успя да поуспокои разиграните си нерви. Взе вечерния вестник, който беше донесъл със себе си, и го разкъса на две части. Направи две подложки от надиплена хартия и ги натъпка в кутията. Отвори чантата и извади пачка стодоларови банкноти. Пъхна една от тях между цевта на пистолета и отвора на кутията, маскирайки дулния срез. Останалите банкноти сложи най-отгоре върху кутията и ги стегна с ластик. Отстъпи назад и критично огледа произведението си. Създаваше се впечатлението за плътно наредени стодоларови банкноти, точно както той искаше. По нищо не личеше, че вътре има пистолет. Той взе кутията и още веднъж провери дали пръстът му може да влезе през дупката на дъното и да се сгъне около спусъка.

После я постави на масата и закопча кожената чанта. Предпочиташе да я вземе със себе си, но беше решил, че ако нещо обърне плановете му и го убиеха, парите на бива да попадат в ръцете на Борг. Тъй като не беше сигурен дали той не продължава да наблюдава бунгалото, Хари се отказа от връщането на чантата в сейфа на рецепцията. Ако Борг го видеше, веднага щеше да разбере, че е намислил да го изиграе.

Той повдигна дюшека на леглото, бутна чантата отдолу и издърпа кувертурата.

Време беше да тръгва. Сложи си шапката, запали цигара и излезе от бунгалото, като заключи вратата след себе си.

Качи се в колата, остави кутията на седалката до себе си и бързо подкара по Бей Шор Драйв. Мина по Ла Жюн Роуд и се насочи към първокласното шосе № 27.

Когато стигна при канала Тамаями, вече се беше стъмнило. По широкото шосе имаше интензивно движение по посока към Маями. Май беше единственият, който напускаше града, и непрекъснатото припламване на автомобилните фарове, които се носеха насреща му, го измъчваше.

Светещите стрелки на часовника показваха девет и двадесет, когато мина покрай гората, където двамата с Глори бяха спрели и където шофьортът на цистерната беше попитал за пътя до сервиза „Денбридж“.

Сети се за Глори. Вече бе осъзнал, че изобщо не е трябвало да я изоставя. Тя беше като него, докато Джоан беше представителка на друга класа. Каквото и да направеше, Глори никога не би се шокирала. Ако беше жива, сега щеше да пътува заедно с него, за да се срещне лице в лице с Борг. Никога не би му позволила да тръгне сам.

Хари стигна до разклона за Колиър Сити и зави наляво. Часът беше вече десет без десет. Усещаше как сърцето му бие като ковашки чук, а ръцете му лепнеха от студена пот. След пет минути фаровете му осветиха планините от мидени черупки от двете страни на пътя. Угаси фаровете и остана един безкраен миг, загледан в просторния плаж и хвърлящо то лунни отблясъци море.

Луната плуваше в безоблачното небе като щит от полирано сребро. Нейната мъртвешка бяла светлина очертаваше черни сенки, но плажът беше толкова светъл, че Хари беше в състояние да различи всяка дреболия и дори гънките на пясъка, които сякаш бяха осветени от прожектор.

Борг не се виждаше никакъв.

Хари слезе от колата и взе кутията под мишница. Бавно тръгна към края на пътя и вървя, докато пред очите му не се откри целият безлюден плаж. Зърна разпръснатите водорасли, които сочеха гроба на Глори. Извърна бързо глава, сякаш разтърсен от тръпката на ужас, която премина по тялото му.

Както стоеше и се заслушваше, му се стори, че долови някакъв лек шум наблизо – толкова тих, че се усъмни дали изобщо е чул нещо. Хари изтръпна, полазиха го мравки. Съвсем бавно обърна глава и погледна надясно.

Борг беше там – масивна, черна, мрачна фигура, облегната на едно дърво на десетина ярда от него.

Хари остана като вкаменен, впил поглед в убиец.

– Носиш ли сухото, приятелче? – попита Борг с хрипящ шепот.

– Да – отвърна Хари. – Къде е гаечният ключ?

– У мене е – каза Борг. Той вдигна дясната си ръка и направи две крачки напред, излизайки от сянката. Луната освети тридесет и осемкалбровия автоматичен пистолет, който държеше насочен към Хари. – Умната, мой човек – продължи дебелакът. – Без номера! Дай да видим мангизите!

„Май ще се получи!“ – помисли си Хари. Устата му беше суха, сърцето му галопираше толкова бясно, че почти не можеше да диша. Сметката му се беше оказала вярна. Борг не възнамеряваше да го убива, докато не се убедеше, че той е донесъл доларите.

– Тук са – с пресипнал глас рече Хари. Кутията се плъзна изпод мишницата му и се озова в дясната му ръка. Палецът и кутрето му я стискаха от двете страни, а показалецът му се пхна в дупката и обхвана спусъка.

Борг моментално включи мощния фенер, който държеше в лявата си ръка. Светлинният лъч заслепи Хари, но присвитите му очи веднага уловиха туловището на другия, защото се беше преместил малко вляво.

– Покажи ги – рече Борг.

Хари се обърна с лице към него. Извъртя кутията така, че скритият пистолет да сочи право в гангстера.

Чу как тежкото дишане на Борг секна за миг, когато лъчът на проектора се концентрира върху кутията в ръката му. Хари инстинктивно усети, че онзи е надушил измамата. Очите на Борг бяха възприели бутаторния образ на предмета, бяха го изпратили на мозъка и той бе подал сигнал за тревога. Разбра, че разполага само с онази част от секундата, която делеше мозъка на убиеца от изпращането на импулс до пръста на спусъка.

Хари натисна спусъка на скрития пистолет. Той изгърмя едновременно с излизането на пламъка от оръжието на Борг. Двата пистолетни изстрела се сляха в едно.

Дум-дум куршумът улучи Борг малко под сърцето и го отхвърли назад. Той падна като повален от касапска брадва бик. Пистолетът му изтреща още веднъж и още веднъж, а куршумите раздраха със свистене нощното небе.

Частица от секундата след като беше стрелял, Хари почувства мъчителна болка в десния си бицепс. Кутията изпадна от парализираните му пръсти и той политна назад, притискайки раната с лявата си ръка.

Възстанови равновесието си и се втренчи в рухналото туловище на Борг. След това бавно и несигурно се приближи, вдигна електрическия фенер с лявата си ръка и насочи лъча му към мъртвото лице на Борг.

Гледа го известно време, с капеща от пръстите кръв, после, доволен, че го е убил, се отдалечи като продължаваше да притиска ръката си. Кръвта се просмукваше през самото му. Вече чувстваше изтощение и замайване. Разбираше, че трябва да спре кръвта. Спомни си за Джо Франкс, който беше прострелян в ръката и който беше умрял от загуба на кръв. Успя да си съблече самото. От усилието изпита толкова силно гадене и слабост, че му се наложи да седне на пясъка. Успя някак да навие нагоре ръкава на ризата. Беше улучен в меката част на ръката и кървеше обилно. Превърза раната с носната си кърпа и здраво я стегна,

захапал със зъби единия ѝ край. Няколко минути си почива, опрял глава на здравата ръка.

Е, беше победил Борг, мислеше си той. Отърва се на косъм от смъртта, но го беше направил. Онзи беше ли донесъл гаечния ключ? Струваше му се малко вероятно, но беше длъжен да провери.

Изправи се бавно на крака и вдигна прожектора. Отиде при Борг, коленичи до него и опипа масивното му тяло, но не намери инструмента. Като взе кутията с пистолета, Хари навлезе в гората. След няколко-минутно ходене се натъкна на автомобила на Борг, но гаечният ключ не беше там. Дали Борг го беше изпратил в полицията или го беше оставил в бунгалото си? Предположи, че е по-вероятно да го е оставил в бунгалото.

Тръгна с несигурна крачка към началото на пътя и се спря, за да погледне назад към мястото, където беше погребал Глори.

– Сбогом! – промълви Хари. – Неприятно ми е, че те оставям тук, но какво мога да направя...

Сетне се обърна и се запъти към колата си.

III

Шофирането на връщане към мотела на Бискейн Авеню беше истински кошмар за Хари.

Когато излезе на главното шосе, ръката му започна да пари и съвсем скоро той се почувства така, сякаш плътта му гори. Караше бавно, потискайки болката, и усещаше тялото си отмаляло и изцедено. Не спираше да си втълпява, че трябва да стигне до бунгалото на Борг, преди да са намерили тялото му. Трябваше да намери гаечния ключ. Продължаваше да се движи единствено под напора на надвисналата опасност. Вече си даваше сметка как беше страдал Джо Франкс и се сепна, когато си спомни, че го бе оставил да умре от загуба на кръв в пустинята.

Шофирането го натоварваше. Опасяваше се, че ако кара с повече от двадесет мили в час, ще изхвъркне от пътя, и другите коли непрекъснато профучаваха покрай него, надувайки клаксоните си. Непрекъснатият шум и отблясъците от фаровете на движещите се след него коли в огледалото за обратно виждане затормозяваха съзнанието му и Хари шофираше зле, чертаейки зигзази по шосето.

Веднъж почувства, че губи съзнание. С голямо усилие, от което го изби студена пот, успя да се стегне и да овладее смразяващата гадна

слабост, която заплашваше да го погълне. Продължи да се движи. Дясната му ръка беше изтръпнала и пареща, лявата държеше волана.

Никога нямаше да разбере как се справи с потока коли по Бей Шор Драйв. От време на време разни шофьори му крещяха, а един път пред фаровете му изникна някакъв автомобил, който се носеше директно срещу него, но на Хари не му бяха останали нито воля, нито сили, за да кривне встрани. Другият водач беше този, който със свирене на гуми успя да избегне челния удар. Хари не спря. Сгърчен в седалката и стиснал зъби от болка, той полагаше усилия да остане в съзнание. Тогава видя пред себе си червенозеления неонов надпис над входа на мотела.

Мина бавно по тъмната алея, водеща до паркинга, угаси мотора и потърси пипнешком ръчната спирачка. После остана да седи като вкаменен, дишайки с хриптене през стиснатите си зъби и с обляно в студена пот лице. Когато най-сетне се почувства в състояние да направи някакво движение, отвори вратата на автомобила и се измъкна навън. В продължение на няколко секунди стоя, олюлявайки се, подпрян на вратата, докато набере увереност, че ще успее да прекоси разстоянието до бунгалото на Борг.

Добра се криво-ляво дотам и хлътна навътре в мрака, когато за негова изненада вратата на къщичката зейна, щом натисна бравата. Лявата му ръка потърси опипом ключа за осветлението, намери го и го щракна. Той огледа празната стая и забеляза един дълъг плосък пакет, увит с кафява амбалажна хартия, който лежеше на масата. Приблужи се и го взе. По твърдостта и тежината разбра, че е гаечният ключ, и устните му се разтегнаха в тъжна усмивка.

Какво пък, можеше да си даде почивка, помисли си, като се подпря на масата. Затвори очи от неочаквания пристъп на слабост, който накара стаята да се завърти, а светлината да помръкне. Остана вкопчен в масата, докато премаляването отмина. Каза си, че вече трябва да се връща в собственото си бунгало. Беше длъжен да се стегне и да се погрижи за ръката си, след което да поспи малко. С мъничко късмет до утре сутринта щеше да е достатъчно бодър, за да може да пътува. Не биваше да остава дълго в мотела. Някой можеше да намери Борг. Той трябваше да напусне преди това.

Хари със залитане прекоси помещението и влезе в банята. Напълни умивалника със студена вода и топна лицето си вътре. Шокът от досега с водата го върна към живот. Избърса се с някаква кърпа, после си наля чаша вода и жадно я изпи. Вече се чувстваше в състояние да стигне до бунгалото си. Влезе в стаята, взе кафявия пакет, отиде до вратата и

загаси лампата.

Прекрачи навън и се потопи в прохладния нощен въздух. Известно време остана облегнат на вратата, вглеждайки се в другите къщички, които образуваха полукръг около бунгалото на Борг.

„Нещо не е наред“ – си каза с безпокойство. Не се мяркаха никакви хора. Никъде не светеше. Не се чуваха никакви звуци. Сякаш в мотела нямаше жива душа. Когато потегляше за срещата с Борг, всичко наоколо беше озарено от светлини, а нощната тишина се цепеше от пронизителния вой на радиоприемници. Сега мотелът беше тъмен и притихнал.

Ако не беше в полусъзнание, Хари щеше да е по-бдителен, но изгрящата болка в ръката притъпяваше неговите сетива. Той бавно тръгна през тревата към своето бунгало. Стигна до него и се спря да потърси с пипане ключа из джоба си. Отключи вратата, бутна я навътре и направи крачка напред в тъмнината.

Когато посегна към ключа на лампата, изведнъж почувства, че не е сам. Долови нечие чуждо присъствие, спотаено в мрака.

Обзе го отвратителен, вледеняващ страх. Хари се облегна на стената. През амбалажната хартия лявата му ръка се впи в дръжката на гаечния ключ, лицето му плувна в пот, а дишането му заприлича на тежко, накъсано пъшкане. Тогава той вдигна ръката, с която продължаваше да стиска инструмента, пръстът му докосна ключа за осветлението и го натисна.

Когато лампата светна, сърцето му подскочи от изненада при вида на едрия набит мъж, който го гледаше, седнал на леглото.

В първия момент Хари не го позна, а после истината накара гърлото му да пресъхне и гаечният ключ се изплъзна от ръката му.

– Здравей, Грийн! – спокойно каза сержант Хемърсток. – Не прави никакви опити. Няма как да се измъкнеш. – Той вдигна четиридесет и петкалибровия револвер, който беше държал скрит отстрани. Оръжието сочеше към Хари.

Вратата на банята се отвори и оттам излезе още един цивилен детектив с пистолет в ръка.

– Грийн ли? – направи се на глупак Хари. – Името ми е Грифин.

– Ти си Хари Грийн – отвърна Хемърсток и се изправи. – Спокойно! Остани на мястото си. Какво ти е на ръката?

– Нараних се – рече Хари.

След това стаята изведнъж подскочи и той политна напред, падайки на длани и на колене. Забули го непрогледен мрак. Усети как някакви ръце го хващат и го вдигат. Почувства, че го слагат на леглото и после

му стана все едно. Погълна го някаква черна пустош, срещу която вече не можеше да се бори.

Нямаше представа колко време е останал в безсъзнание. Събуди го ярката лампа, светеща над главата му, и една ръка, която внимателно го разтърсваше. Хари отвори очи и впери празен поглед в Хемърсток, който се беше надвесил над него.

– Ела на себе си – каза той. – Колата е на път. Как се чувстваш?

Хари вдигна глава. Освен Хемърсток в стаята нямаше никой друг. Схвана, че лежи на леглото и когато погледна към ръката си, видя, че тя бе чисто бинтована, а ръкавите на ризата и самото му бяха отрязани. Чувстваше се отпаднал и замаян, но парещата болка беше изчезнала.

– Добре съм – каза той. – Какво правиш тук? Хемърсток се ухили.

– Подготвям си повишението – отвърна той. – Ако не ме отличат за този случай, ще плюя на всичко и ще стана фермер. – Извади пакет цигари. – Искаш ли да запалиш?

– Не – рече Хари и почувства как по тялото му пробягна ледена тръпка от страх при вида на присмехулната, развеселена физиономия на детектива.

– Да, подготвям си повишението – повтори Хемърсток и запали цигара. – Дължиш ми петдесет долара, но от мене да мине. Толкова ми струваше да те закова. Сестричката ми не е такава празноглавка, за каквата я представих. Ако не беше тя, едва ли бих те пипнал. Един от наемателите на съседното бунгало ѝ се обадил и ѝ съобщил, че двамата с твоята мадама здравата се джавкате. Тя решила, че ще е най-добре да разбере за какво е цялата патардия. Заобиколила отзад, защото зърнала някакъв дебелак да подслушва под прозореца откъм предната страна. Ти си щял да си изплюеш карантите от крещене. След това приятелката ти започнала да набира смелост. Сестра ми я чула да казва, че не ѝ пукало дали ще отиде в затвора, пък и полицаите нямало да я вкарат при осъдените на смърт, както щели да постъпят с тебе. Сестричето ми се върнало в офиса и се опитало да се свърже с мене, но аз съм бил по работа. Докато ме открие, вие двамата сте си събрали багажа и сте изчезнали. Помислих си, че си струва човек да се позанимае с тебе. Проследих те дотук и ти пробутах смешната басня за петдесетте долара. Голям майтап! Не познаваш сестра ми. Досега никога не е бъркала. Имах специално подготвен за тебе лист хартия, който ти „обработи“, докато ми даваше разписката за парите. Сдобих се с хубав набор от отпечатъци. Проверих ги и що да видя? Оказа се, че Хари Грифин е Хари Грийн – момчето-чудо, дето щипна диамантите от самолета и дето го търсят също и за

убийство.

Хари не каза нищо. Мислеше си за Глори. Тя така упорито се беше старала да му осигури безопасност. В момента беше доволен, че е мъртва. За нея беше по-добре да не става свидетел на провала на внимателно подготовения ѝ план.

– Ето това е – завърши Хемърсток. Той извади изцапания с кръв гачен ключ, като го държеше внимателно за единия край между палеца и показалеца си. – Кого уби? Нея ли?

– Не. Не съм я убил – отвърна Хари. – Не можете да ми припишете това.

Сержантът се засмя.

– Можем да се опитаме – отвърна той и се изправи. – Май че камионетката пристига. Хайде, вдигай се! Чака ни работа. – Отиде при врата на бунгалото и я отвори, фаровете на една приближаваща се кола светнаха право в него. Детективът обърна глава и погледна Хари.

– Разбира се, че ти си я убил – рече. – Тя въобще не е стигала до Колиър Сити. В момента момчетата претърсват плажа. Там си я закопал, нали? Намерихме лопатата в багажника на автомобила ти. По нея има пясък.

– Не съм я убивал – заяви Хари и леко се надигна.

– Тя беше всичко за мене. Никога не бих я убил! Обичах я!

Хемърсток сви рамене.

– От онова, което ми разказа сестра ми, е ясно, че си я обичал, колкото плъх обича отрова за плъхове.

– Не съм я убивал – повтори Хари.

– О'кей, кажи това на съдебните заседатели, но не очаквай да ти повярват. Хайде! Да вървим!

С бавни, несигурни стъпки Хари прекоси стаята и излезе навън, където го чакаше полицейската кола.

КРАЙ

© 1955 Джеймс Хадли Чейс
© 1993 Антонио Маринов, превод от английски

James Hadley Chase
You've Got It Coming, 1955

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2008

Публикация

Джеймс Хадли Чейс. Няма да ти се размине

Първо издание

Превод: Антонио Маринов

Стилова редакция: София Бранц

Художник: Борис Десподов

Коректор: Лети Енишарлийска

Формат 84/108/32

БОНКОМЕРС, Берковица

ЗЕБРА 2001, София, 1993

с/о НиКа, София

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8267>]